

Claudia Bes González

**SIMULACIÓ D'UN JUDICI EN L'ÀMBIT
DEL DRET PENAL**

TREBALL DE FI DE GRAU

Dirigit per la Dra. Míriam Morell Calvo

Grau de Dret

UNIVERSITAT ROVIRA I VIRGILI

Tarragona

Curs 2021/2022

Aquest TFG s'ha desenvolupat en la modalitat de:

- **Treball de recerca**
- ⊗ **Simulació de judici**
- **Dictamen / informe**
- **APS**
- **TFG vinculat a pràctiques**

RESUM:

El present Treball de Fi de Grau té com a finalitat la simulació d'un judici penal, on es planteja un supòsit de fet on cada integrant té assignat un rol que ha de representar. Per una part, hi ha tres advocats de la defensa, cadascun representa a un acusat diferent: Juan Carlos Riba Hernández és representat pel Sr. Pedro Piñero; Ainhoa Torres Campo és representada pel Sr. Christian Arbucias i Claudia Romero Sans és representada per la Sra. Irene Mena. D'altra banda, trobem la Sra. Laia Cunillera, que exerceix el seu paper de Ministeri Fiscal; i jo, la Sra. Claudia Bes, que represento l'acusació particular. Finalment, el paper de jutgessa és interpretat per la Sra. Carla Castañares.

PARAULES CLAU: simulació – judici – dret penal – supòsit pràctic

RESUMEN:

El presente Trabajo de Fin de Grado tiene como finalidad la simulación de un juicio penal, donde se plantea un supuesto de hecho y cada integrante tiene asignado un rol que debe representar. Por un lado, existen tres letrados de la defensa, cada uno representa a un acusado distinto: Carlos Riba Hernández es representado por el Sr. Pedro Piñero; Ainhoa Torres Campo es representada por el Sr. Christian Arbucias y Claudia Romero Sans es representada por la Sra. Irene Mena. Por otro lado, la Sra. Laia Cunillera ejerce el papel de Ministerio Fiscal; y yo, la Sra. Claudia Bes, represento la acusación particular. Por último, el papel de jueza es interpretado por la Sra. Carla Castañares.

PALABRAS CLAVE: simulación – juicio – derecho penal – supuesto práctico

ABSTRACT:

The present Final Degree Project aims to simulate a criminal trial, in which a factual assumption is raised where each member of the group is assigned a role to represent. On the one hand, we have three defense lawyers, each one representing a different defendant: Carlos Riba Hernández is represented by Mr. Pedro Piñero; Ainhoa Torres Campo is represented by Mr. Christian Arbucias; and Claudia Romero Sans is represented by Mrs. Irene Mena. On the other hand, Mrs. Laia Cunillera exercises the role of Public Prosecutor; and I, Mrs. Claudia Bes, represent the private prosecution. Lastly, the role of judge is played by Mrs. Carla Castañares.

KEY WORDS: simulation – trial – criminal law – practical assumption

ÍNDIX

SIGLES I ABREVIATURES	6
INTRODUCCIÓ	7
1. ASPECTES DE DRET PROCESSAL PENAL	9
1.1. COMPETÈNCIA	9
1.2. PROCEDIMENT	10
2. ANÀLISI DE LA PART GENERAL: LA TEORIA JURÍDICA DEL DELICTE	12
2.1. COMPORTAMENT HUMÀ	12
2.2. TIPICITAT I ANTIJURIDICITAT	13
2.2.1. <i>CAUSES DE JUSTIFICACIÓ</i>	<i>14</i>
2.3. ELEMENTS SUBJECTIUS DE L'INJUST	15
2.4. CULPABILITAT I IMPUTABILITAT	16
2.4.1. <i>CAUSES D'INIMPUTABILITAT</i>	<i>17</i>
2.4.2. <i>ERROR DE PROHIBICIÓ</i>	<i>18</i>
2.4.3. <i>EXIGIBILITAT DE LA CONDUCTA</i>	<i>18</i>
2.5. CIRCUMSTÀNCIES MODIFICATIVES DE LA RESPONSABILITAT CRIMINAL .	19
2.6. AUTORIA I PARTICIPACIÓ	19
2.7. TENTATIVA I CONSUMACIÓ DEL DELICTE	20
2.8. PUNIBILITAT	21
3. ANÀLISI DE LA PART ESPECIAL DEL DRET PENAL	22
3.1. DELS DELICTES	22
3.1.1. <i>DELICTE DE ROBATORI</i>	<i>22</i>
3.1.2. <i>DELICTE D'ATEMPTAT CONTRA L'AUTORITAT I DELICTE DE LESIONS</i>	<i>23</i>
3.1.3. <i>DELICTE DE CONDUCCIÓ SENSE PERMÍS</i>	<i>24</i>
3.1.4. <i>DELICTE DE Tinença il·lícita d'armes</i>	<i>25</i>
3.1.5. <i>DELICTE D'ENCOBRIMENT PERSONAL</i>	<i>26</i>
3.1.6. <i>DELICTE DE FALSEDAT DOCUMENTAL</i>	<i>27</i>
3.2. ALTRES ASPECTES	29
3.2.1. <i>CIRCUMSTÀNCIES MODIFICATIVES DE LA RESPONSABILITAT CRIMINAL</i>	<i>29</i>
3.2.2. <i>PENA</i>	<i>30</i>
3.2.3. <i>RESPONSABILITAT CIVIL</i>	<i>31</i>
4. ANÀLISI DE LA POSTURA DE L'ACUSACIÓ	33
4.1. DELICTE D'ATEMPTAT CONTRA L'AUTORITAT I DELICTE DE LESIONS	33
4.2. CIRCUMSTÀNCIA ATENUANT D'ALTERACIÓ PSÍQUICA	37
4.3. PENA	38
4.4. RESPONSABILITAT CIVIL	38

4.5.	PREPARACIÓ DEL JUDICI ORAL	40
5.	CONCLUSIONS FINALS	43
6.	BIBLIOGRAFIA	45
	ANNEXOS	48
	ANNEX I: SUPÒSIT DE FET	48
	ANNEX II: DILIGÈNCIES D'INVESTIGACIÓ	50
	ANNEX III: INTERLOCUTÒRIA DE CONCLUSIÓ DEL PROCEDIMENT ABREUJAT	66
	ANNEX IV: ESCRIT D'ACUSACIÓ	69
	ANNEX V: ESCRIT DE CONCLUSIONS PROVISIONALS DEL MINISTERI FISCAL	73
	ANNEX VI: AUTO D'OBERTURA DEL JUDICI ORAL	78
	ANNEX VII: ESCRITS DE DEFENSA	80
	ANNEX VIII: TRÀMITS D'INFORMES FINALS PER ESCRIT	87
	<i>ESCRIT DE CONCLUSIONS DEFINITIVES DEL MINISTERI FISCAL</i>	87
	<i>ESCRIT DE CONCLUSIONS DEFINITIVES DE L'ACUSACIÓ PARTICULAR</i>	93
	<i>ESCRIT DE CONCLUSIONS DEFINITIVES DEL SR. JUAN CARLOS RIBA</i>	95
	<i>ESCRIT DE CONCLUSIONS DEFINITIVES DE LA SRA. AINHOA TORRES</i>	97
	<i>ESCRIT DE CONCLUSIONS DEFINITIVES DE LA SRA. CLAUDIA ROMERO</i>	99
	ANNEX IX: SENTÈNCIA	103

SIGLES I ABREVIATURES

Art.	Article
CC	Codi Civil
CP	Codi Penal
LECrim	Llei d'enjudiciament criminal
LO	Llei Orgànica
LOPJ	Llei Orgànica del Poder Judicial
MF	Ministeri Fiscal
Núm.	Número
SAP	Sentència de l'Audiència Provincial
STS	Sentència del Tribunal Suprem
TC	Tribunal Constitucional
TFG	Treball de Fi de Grau

INTRODUCCIÓ

El Treball de Fi de Grau representa la posada en pràctica de tots els coneixements assolits al llarg del grau, en aquest cas, els coneixements objecte d'estudi de l'àmbit penal i processal penal. El present treball s'ha realitzat seguint la modalitat de "simulació de judici", on calia recrear un procediment judicial dins de l'àmbit penal, sent necessari complir amb les mateixos tràmits i exigències que en un procediment real. Per aquest motiu, ha estat necessari analitzar detingudament el supòsit de fet concret, juntament amb les diligències d'instrucció facilitades per les nostres tutores, incloses en l'annex.

En el desenvolupament del treball, hem dut a terme diverses tutories, en la primera de les quals les nostres tutores ens van plantejar quins dels rols disponibles ens agradaria interpretar a l'hora de realitzar la simulació judicial. Jo, des de fa uns anys, sempre he tingut molt clar que en el meu futur professional m'agradaria exercir l'advocacia, i és per això que vaig triar el paper d'acusació particular, això és, sent la lletrada dels meus patrocinats, els agents del cos de Mossos d'Esquadra TIP 12 i 16.

En el nostre cas, se'ns va plantejar un supòsit de fet que va ocórrer el 27 d'octubre de 2020, quan el Sr. Marcos Roig Garcia es disposava a aparcar el seu vehicle al pàrquing del seu domicili, moment en el qual el Sr. Juan Carlos Riba Hernández i la Sra. Ainhoa Torres Campos es van aproximar al vehicle amb una escopeta per tal que el propietari l'abandonés i emportar-se'l. Un cop el perjudicat va avisar al cos de Mossos d'Esquadra, es va muntar un dispositiu policial per tal de poder detenir els delinqüents, on els meus patrocinats, els MMEE TIP 12 i 16 van sortir lesionats. En aquest supòsit de fet, també trobem com a implicada la Sra. Claudia Romero Sans, que va presentar-se a la Comissaria dels Mossos d'Esquadra entregant l'arma que va ser usada en els fets objecte d'enjudiciament.

A causa dels esdeveniments plantejats, la qüestió a resoldre consisteix en determinar quins delictes poden imputar-se a cadascun dels acusats i poder elaborar una estratègia, en el meu cas, d'acusació, per tal d'aconseguir la seva condemna i la major indemnització cap als meus clients.

La present memòria es troba fraccionada en dues grans parts: per una banda, la part objectiva en la que faré constar principalment l'anàlisi del supòsit de fet, la qualificació jurídica dels possibles delictes objecte del cas i el procediment penal a seguir fins al moment de la celebració del judici oral. Per altra banda, la part subjectiva, en la que

analitzaré específicament com es desenvoluparà el procés a seguir des de la meua perspectiva com a acusació particular.

Cal destacar que actualment, en el sistema penal espanyol, regeix el sistema acusatori mixt, és adir, que el procediment penal es caracteritza per la separació de la fase d'instrucció i la fase d'enjudiciament, cadascuna amb el seu propi jutge independent, per tal d'assegurar la imparcialitat d'aquests. No obstant, en el nostre cas hem disposat d'una única jutgessa que s'ha encarregat de les dues fases.

La metodologia per tal de poder redactar la present memòria i per dur a terme la celebració del judici oral ha estat basada principalment en la simulació del procediment que s'hagués dut a terme, mitjançant el seguiment d'unes pautes i terminis proporcionats per les nostres tutores, a través d'un cronograma per poder presentar els escrits imprescindibles per totes les parts. En addició, cal destacar que, al haver realitzat les pràctiques externes en oficines judicials, he pogut presenciar moltes vistes orals, de manera que he conegut de primera mà com funcionen els diferents tipus de procediments en el sistema penal espanyol.

En el nostre concret supòsit, trobem l'existència de quatre postures diferenciades: el Jutge, el Ministeri Fiscal, l'acusació particular i la defensa dels tres acusats, cadascun amb el seu propi lletrat.

En relació amb els objectius que es pretenien aconseguir amb la elaboració del present treball de fi de grau, podem enumerar, entre d'altres, el coneixement de les particularitats del procés penal, en aquest cas, del procediment abreujat; la interpretació del rol de l'acusació; i l'elaboració d'una estratègia adequada per la posterior celebració del judici oral.

Per últim, en quant a l'estructura en la que es basa el treball, podem diferenciar quatre apartats principals. Primerament, una part dedicada als aspectes principals de Dret Processal Penal, això és, l'atorgament de la competència i el procediment escollit a seguir en atenció al tipus de delicte i la pena que porta aparellada. En segon lloc, un anàlisi de la part general de Dret Penal, a través dels elements que componen la teoria jurídica del delicte. En tercer lloc, un apartat destinat a la part especial del Dret Penal, és a dir, un anàlisi profund dels tipus delictius que trobem en els fets objecte d'enjudiciament. I, per acabar, el procediment a seguir per la correcta preparació del judici oral.

1. ASPECTES DE DRET PROCESSAL PENAL

1.1. COMPETÈNCIA

Abans de començar a determinar a quina classe de tribunal i a quin òrgan concret de l'ordre jurisdiccional correspon la competència, cal fer referència als articles 242.1, 550, 148.1, 384.2, 563, 451.2º i 392 del Codi Penal¹, els quals estableixen els principals tipus penals que trobem en el supòsit de fet a analitzar. Així doncs, a conseqüència de la realització del TFG en la modalitat de simulació de judici, la primera qüestió que vam haver de decidir entre tots els participants del grup era, atenent als delictes i a les penes corresponents per a cadascun d'ells, quin tipus de procediment calia seguir i quin tribunal resultava competent per a la instrucció i l'enjudiciament d'aquests delictes.

Per tant, primerament cal determinar la competència, que és l'atribució als diferents òrgans judicials d'una determinada quantitat de causes². D'acord amb l'establert a l'art. 8 de la Llei d'Enjudiciament Criminal³ i l'art. 238.1 de la Llei Orgànica del Poder Judicial⁴, la competència és improrrogable i indisponible, és a dir, que les parts no poden alterar la distribució legal de la competència ni tampoc es permet la submissió expressa o tàcita.

Troblem tres tipus de criteris d'atribució de la competència. D'una banda, la competència objectiva, que determina a quina classe d'òrgan li correspon enjudiciar i fallar les causes penals, i la competència funcional, que fa referència a quin òrgan judicial li correspon conèixer cada fase del procés. D'altra banda, la competència territorial, que estableix quin òrgan del mateix ordre jurisdiccional coneix d'un determinat assumpte a través d'un criteri de proximitat del lloc de comissió del delicte.

Començant per la competència objectiva, aquesta s'estableix en base a tres criteris determinats per la llei. Hi ha dues regles de competència especial, que són la competència per raó de la matèria (*ratione materiae*) i la competència per raó de la persona (*ratione personae*). En el primer cas, s'atribueix a uns determinats jutjats el coneixement de determinats delictes segons el tipus d'il·lícit penal, que, en el nostre supòsit de fet, no concorre cap determinat delicte especial. En el segon cas, s'atribueix la competència en funció de l'investigat, conegut com l'aforament, que decideix que els delictes comesos

¹ Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal. D'ara en endavant, CP.

² Real Academia Española - RAE. (s. f.). *Competencia penal*. Diccionario panhispánico del español jurídico - Real Academia Española. <https://dpej.rae.es/lema/competencia-penal>

³ Reial Decret de 14 de setembre de 1882, pel qual s'aprova la Llei d'Enjudiciament Criminal. D'ara en endavant, LECrim.

⁴ Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial. D'ara en endavant, LOPJ.

per determinades persones hagin de ser jutjats per determinats òrgans, i tampoc concorre en el nostre cas aquest supòsit. Per últim, hi ha una tercera regla general de competència, que és el criteri ordinari i el que hem d'emprar per atribuir la competència.

El criteri general de la competència per raó de la pena el trobem regulat als arts. 14.3 i 757 LECrim, que determina el jutjat o tribunal competent i el procediment a seguir en funció de la pena atribuïda en el Codi Penal. Estableix que, per als delictes castigats amb una pena privativa de llibertat fins a cinc anys, serà competent el Jutjat de lo Penal i, es seguirà segons les vies del procediment abreujat.

Continuant amb la competència funcional, cal destacar que el Jutjat d'Instrucció ha estat l'encarregat de conèixer de la fase d'instrucció de la present causa (art. 87 LOPJ), ja que la competència objectiva, la fase d'enjudiciament i decisió correspon al Jutjat de lo Penal (art. 89 bis.2 LOPJ).

Per últim, relatiu a la competència territorial, la regla general és que la competència s'atribueix al jutge del lloc de la comissió del delictes, operant el principi de *forum comissi delicti*, a través de la regla del fur preferent, establert a l'art. 14 LECrim. En el nostre supòsit de fet, correspon al Jutjat d'Instrucció i al Jutjat de lo Penal de Reus, per ser la localitat on es van produir els fets objecte d'enjudiciament.

1.2.PROCEDIMENT

En el nostre sistema de Dret Penal espanyol, trobem una multitud de procediments penals que es troben previstos i regulats a la Llei d'Enjudiciament Criminal: el procediment ordinari per delictes greus (arts. 259 a 749 LECrim); el procediment penal abreujat (arts. 757 a 794 LECrim); el procediment per l'enjudiciament ràpid de determinats delictes (arts. 795 a 803 LECrim); el procediment per acceptació de decret (art. 803 bis a – j LECrim); el procediment per l'enjudiciament de delictes lleus (arts. 962 a 977 LECrim); i el procediment davant del Tribunal del Jurat (LOTJ⁵). A més a més, hi ha uns procediments penals especials, on trobem els procediments contra senadors i diputats, els procediments per injúries i calúmnies, el judici penal militar, el procediment per demanar la responsabilitat civil de menors, la extradició passiva, l'execució d'ordres europees de detenció i entrega i el procés de decomís autònom.

Com ja s'ha determinat a través de la competència objectiva, el procediment a seguir per al nostre supòsit de fet és el procediment penal abreujat, que s'aplica en delictes castigats

⁵ Llei Orgànica 5/1995, de 22 de maig, del Tribunal del Jurat.

amb penes privatives de llibertat inferiors a nou anys i penes d'altra naturalesa, independentment de la quantitat d'anys. És el procediment més freqüent.

La fase d'instrucció correspon al Jutjat d'Instrucció, mentre que la fase d'enjudiciament i decisió correspon al Jutjat de lo Penal, per tractar-se de delictes amb una pena privativa de llibertat no superior a cinc anys o pena d'una altra naturalesa no superior a deu anys, ja que en cas contrari, la fase d'enjudiciament correspondria a l'Audiència Provincial o a l'Audiència Nacional.

El jutge instructor coneix de la fase d'instrucció i la fase intermitja, i el jutge enjudiciador coneix del judici oral, la sentència i l'execució.

2. ANÀLISI DE LA PART GENERAL: LA TEORIA JURÍDICA DEL DELICTE

La Teoria General del Delicte estudia les característiques comunes que ha de tenir qualsevol conducta, ja sigui d'acció o d'omissió, per tal de ser considerada delicte, ja que és una de les matèries de la Part General del Dret Penal.

Abans de començar, cal fer referència al concepte de delicte, partint del Dret Penal positiu, que implica qualsevol conducta que el legislador sanciona amb una pena, a conseqüència del principi de legalitat, conegut com *nullum crimen sine lege*, és a dir, l'impediment per considerar com a delicte un acte que no estigui prèviament determinat en la llei.

Així mateix, l'art. 10 CP estableix que “*són delictes les accions i omissions doloses o imprudents penades per la llei*”, encara que no només ens hem de basar en aquesta definició, sinó que cal partir de tots els preceptes legals que es refereixin al delicte.

Per tal de poder desenvolupar una correcta acusació i una qualificació jurídica adient del present supòsit de fet, cal comprendre els diferents conceptes per realitzar una bona estratègia. Per això, primer cal descriure els diferents elements dels delictes en base al Codi Penal, la jurisprudència i manuals de Dret Penal.

2.1.COMPORTAMENT HUMÀ

La norma jurídica-penal pretén la regulació de conductes humanes i té com a base la conducta que pretén regular. El comportament humà és la base de la Teoria Jurídica del Delicte i l'objecte al qual se li afegeixen la tipicitat, l'antijuridicitat i la culpabilitat, de tal forma que es converteix aquesta conducta en punible.

La conducta humana pot desenvolupar-se tant en accions positives com en omissions, i així ho trobem regulat a l'art. 10 CP. L'acció és tot comportament que depèn de la voluntat humana⁶, per tant, no suposarà una acció penalment responsable quan no hi hagi voluntat, és a dir, quan concorri alguna de les tres causes d'exclusió previstes: la força irresistible, els moviments reflexos i els estats d'inconsciència. En el cas que ens ocupa, podem observar que no es dona cap causa d'exclusió, per tant, hi ha acció.

En el Dret Penal, només la persona humana pot ser el subjecte d'una acció penalment rellevant, encara que no només ho són les persones físiques, sinó que també tenen responsabilitat penal les persones jurídiques.

⁶ Muñoz Conde, F. (2019). *Derecho Penal. Parte general*. (10.ª ed.). Tirant lo Blanch. Pág. 201.

En els delictes, trobem tres tipus de subjectes. D'una primera plana, el subjecte actiu, que és qui realitza la conducta tipificada com a delicte. En segon lloc trobem el subjecte passiu, que és el titular del bé jurídic lesionat o posat en perill. I, per últim, el subjecte perjudicat, que és qui pateix els efectes de l'acció delictiva. Pot ser que el subjecte passiu i el subjecte perjudicat coincideixin, però no sempre serà així.

A més a més, trobem que ha d'existir un bé jurídic lesionat, que és aquell bé tutelat amb ocasió de la tipificació d'una determinada conducta com a delicte. És qualsevol bé o valor de la vida de les persones protegit per llei, ja sigui tangible o intangible, i que mereix una garantia legal de no ser perjudicat per l'acció d'una tercera persona⁷.

2.2. TIPICITAT I ANTIJURIDICITAT

La tipicitat penal és la qualitat que han de tenir les conductes delictives per tal d'encaixar en la descripció que es fa d'aquestes en les lleis penals. De conformitat amb el que estableix la Real Academia Española, la tipicitat és el principi jurídic en virtut del qual en matèria penal o sancionadora no es poden imposar penes o sancions sinó a conductes prèviament definides per la llei⁸.

La tipicitat és, tal i com diu MUÑOZ CONDE, l'adequació d'un fet comès a la descripció que d'aquest fet es fa en la llei penal. És conseqüència del principi de legalitat, ja que només a través de la descripció de les conductes prohibides en els tipus penals es compleix el principi de *nullum crimen sine lege*⁹. La tipicitat és la qualitat que s'atribueix a un comportament quan es pot incloure en el supòsit de fet d'una norma penal.

En els delictes de resultat trobem la imputació objectiva, que és la relació de causalitat entre el fet realitzat i el resultat, és a dir, l'atribució d'una acció a un resultat, quan aquesta acció crea un perill no permès o jurídicament desaprovat. Només pot imputar-se un resultat delictiu a una acció que crea un risc que es troba dins de la esfera de l'acció realitzada. Hi ha imputació objectiva si la conducta crea o incrementa un risc més enllà del permès, és a dir, un risc jurídic-penalment rellevant; el resultat produït ha de ser la realització del risc creat o incrementat per l'autor amb la seva conducta; i ha d'estar comprès en l'àmbit de protecció de la norma, és a dir, un dels resultats que la norma infringida amb la conducta realitzada pretenia evitar.

⁷ Conceptos Jurídicos. (2020, 22 julio). *Bien jurídico, ¿qué es?* <https://www.conceptosjuridicos.com/bien-juridico/>

⁸ *tipicidad* | *Diccionario de la lengua española*. (s. f.). Diccionario de la lengua española. <https://dle.rae.es/tipicidad>

⁹ Muñoz Conde, F. (2019). *Derecho Penal. Parte general*. (10.ª ed.). Tirant lo Blanch. Pág. 192.

L'antijuridicitat i la tipicitat són dos elements essencials del delictes que es troben íntimament lligats al dret penal. El *tipo* és la descripció de la conducta prohibida que du a terme el legislador a través de la qual decideix protegir penalment certs valors i per això prohibeix amb caràcter general la lesió del bé jurídic¹⁰. De tal manera, davant d'una conducta que es correspongui totalment amb la descripció objectiva d'un supòsit, es pot afirmar el compliment de la part objectiva d'un determinat tipus penal. Així mateix, cada tipus exigirà la concurrència d'uns elements essencials o d'altres.

No obstant, per poder determinar la il·licitud d'un comportament concret, és necessari fer un judici d'antijuridicitat, ja que qualsevol fet típic, serà antijurídic, però caldrà comprovar la concurrència o no de causes de justificació que eximeixin de la responsabilitat criminal.

Tot i que dins del Dret Penal hi ha matisacions, es pot afirmar que l'antijuridicitat és un judici de valor en virtut del qual es qualifica una conducta o comportament humà com a contrari al Dret. Aquest judici comporta una qualificació negativa de la conducta tenint en compte la totalitat del dret o, en paraules de MUÑOZ CONDE, l'antijuridicitat "és un judici negatiu de valor que recau sobre un comportament humà i que indica que aquest comportament és contrari a les exigències de l'ordenament jurídic".¹¹ L'element d'antijuridicitat comporta un judici de valor pel qual es declara que la conducta no és aquella que la norma demana.

2.2.1. CAUSES DE JUSTIFICACIÓ

Hi ha tres causes de justificació reconegudes pel Codi Penal: la legítima defensa (art. 20.4 CP), en la que ha de concórrer una agressió il·legítima, la necessitat racional del medi utilitzat per impedir-la i la falta de provocació suficient del defensor; l'estat de necessitat (art. 20.5 CP), que empara a qui, en una situació de necessitat, per evitar un mal propi o aliè no consistent en una agressió il·legítima ha de causar un altre mal, sempre que aquest no sigui major que el que tracta d'evitar¹²; i el compliment d'un deure o exercici legítim d'un dret, ofici o càrrec (art. 20.7 CP), que són aquells supòsits en què hi ha una obligació lícita per part de la persona que està cometent l'acte, com és en el cas dels càrrecs públics, que han d'aplicar una coacció per poder complir efectivament amb l'ordenament jurídic.

¹⁰ Landecho Velasco, C.M. i Molina Blázquez, C. (2015). *Derecho Penal Español*. (9.ª ed.). Tecnos. Pág. 262.

¹¹ Muñoz Conde, F. (2019). *Derecho Penal. Parte general*. (10.ª ed.). Tirant lo Blanch. Pág. 236.

¹² Conceptos Jurídicos. (2021, 24 noviembre). *¿Qué es el estado de necesidad en derecho penal?* <https://www.conceptosjuridicos.com/estado-de-necesidad/>

Si no concorre cap de les causes de justificació, com és en el cas que ens ocupa, es confirma l'antijuridicitat i, per consegüent, la tipicitat, per la qual cosa s'afirma la il·licitud dels fets.

2.3.ELEMENTS SUBJECTIUS DE L'INJUST

En la imputació subjectiva del tipus penal, es requereix la concurrència de dolo o imprudència ja que, segons el que afirma l'art. 5 CP, no hi ha pena sense dolo o imprudència. Els delictes dolosos suposen una agressió conscient contra el bé jurídic protegit, mentre que els delictes imprudents suposen una infracció en el deure de cura, on hi ha una falta de previsió o inobservança d'aquest deure i provoca un resultat danyós protegit per la llei.

El tipus d'injust del delicte dolós té una part objectiva i una subjectiva. La majoria de delictes que es troben recollits al Codi Penal són delictes dolosos i són els més greus, ja que el subjecte és conscient de l'acció que està portant a terme i la realitza voluntàriament, amb el coneixement d'estar lesionant un bé jurídic.

Per poder valorar si una determinada conducta és típica, hem de comprovar, en la part objectiva del tipus, si s'ha produït efectivament la conducta que llei penal descriu com a delictiva. D'aquesta manera, els elements objectius del tipus d'injust en els delictes dolosos són l'autoria, els elements de fet i l'objecte material. Per altra banda, en la part subjectiva del tipus, es correspon tot allò relacionat amb la voluntat de l'autor i el seu coneixement dels elements objectius del tipus, això és, el dolo i la resta d'elements subjectius de l'injust, que es refereixen a finalitats i propòsits que, al concórrer, confereixen al fet la seva dimensió d'injust penal¹³.

Depenent de la intensitat de l'element intel·lectual i volitiu, podem distingir entre el dolo directe, el dolo indirecte i el dolo eventual.

Els elements subjectius realitzen una aportació a la definició del tipus en cada cas, per la qual cosa ens permet distingir entre si una conducta és típica o no, des del punt de vista de la imputació subjectiva. Són aquells requisits que, de vegades, es requereixen per a que es doni el tipus i tenen com a funció anticipar el moment de la consumació del delicte o restringir el tipus penal a través de la concreció de la conducta que es pretén castigar¹⁴.

¹³ Iberley. (2020, 9 marzo). *Elementos del tipo de injusto de los delitos dolosos*. <https://www.iberley.es/temas/elementos-tipo-injusto-delitos-dolosos-48261>

¹⁴ *Los elementos subjetivos de lo injusto diferentes al dolo*. (2019, 19 junio). Derecho UNED. <https://derechouned.com/libro/penal-1/4536-los-elementos-subjetivos-de-lo-injusto-diferentes-al-dolo>

Com ja he mencionat anteriorment, l'autor ha de conèixer els elements objectius integrants del tipus d'injust, ja que qualsevol desconeixement o error sobre la existència d'aquests elements repercuteix en la tipicitat perquè exclou el dolo. L'error es troba recollit a l'art. 14 CP. Els dos primers apartats d'aquest article fan referència a l'error de tipus, mentre que el tercer es refereix a l'error de prohibició.

L'error sobre un fet constitutiu de la infracció penal exclou el dolo i, quan sigui vencible, deixa una possible responsabilitat a mode d'imprudència, per tant, comporta un efecte de disminució de la pena en un o dos graus, sempre que estigui previst. Per contra, l'error invencible, que és aquell que l'autor desconeix de la seva il·licitud i que no hagués pogut superar fins i tot amb l'ús d'una gran diligència, exclou de responsabilitat i de culpabilitat.

2.4.CULPABILITAT I IMPUTABILITAT

Per la imposició d'una pena, no és suficient amb la mera comissió d'un fet típic i antijurídic, ja que hi ha determinats casos en els que l'autor queda exempt de responsabilitat penal. Això implica que, juntament amb aquests dos elements, ha de donar-se la culpabilitat, que és un element necessari de la Teoria Jurídica del Delicte per poder imposar una pena i serveix com un principi inspirador que marca el mínim exigible per al càstig¹⁵.

La distinció entre antijuridicitat i culpabilitat prova conseqüentment la distinció entre causa de justificació i causa d'exclusió. Actua de forma antijurídica qui, sense estar autoritzat, realitza un tipus juridicopenal i ataca un bé jurídic protegit. Actua culpablement qui comet un acte antijurídic tipificat en la llei penal com a delicte, podent actuar d'un mode diferent, és a dir, conforme al Dret.

La culpabilitat és la responsabilització a una persona de la producció d'uns fets il·lícits, amb la limitació que només es poden castigar fets, no pensaments, i cal basar-se en criteris jurídics, no morals. Per poder ser culpable, és necessari que sigui imputable, és a dir, tenir capacitat de comprendre el caràcter il·lícit del fet i de dirigir els actes conforme aquesta comprensió; ha de conèixer la norma penal; i ha de tenir les capacitats i condicions suficients per poder complir amb l'establert per la norma.

Per aquest motiu, cal analitzar el concepte d'imputabilitat, que no es troba definit com a tal en el nostre ordenament i cal acudir a la doctrina. Així, segons PIVA TORRES, la capacitat de culpabilitat o imputabilitat es consideren elements de la culpabilitat, ja que

¹⁵ Quintero Olivares, G. (2015). *Parte General del Derecho Penal*, Lección 7ª. Aranzadi Instituciones.

les lleis de la dinàmica de la psicologia humana a les quals ha d'atendre el dret assenyalen que només a qui té capacitat per conèixer la prohibició i regir-se per ella se li pot exigir el comportament adequat a les normes i responsabilitzar-lo per la vulneració de la mateixa¹⁶.

2.4.1. CAUSES D'INIMPUTABILITAT

D'aquesta manera, la inimputabilitat és aquella qualitat de la que disposen les persones a les que no se li pot assignar una responsabilitat penal, que tenen afectades les seves capacitats volitives i/o cognitives i se'ls aplica unes mesures de seguretat, ja que es presumeix que no són culpables i no se'ls pot imposar una pena. Per això, el Codi Penal preveu determinades circumstàncies que determinen la inimputabilitat d'una persona, circumstàncies conegudes com les causes d'exclusió de la culpabilitat o causes d'inimputabilitat.

Es considera que està exempt de responsabilitat criminal el que pateix una anomalia o alteració psíquica o un trastorn mental transitori (art. 20.1 CP), el que estigui en estat d'intoxicació plena pel consum de begudes alcohòliques, drogues tòxiques, estupefaents, substàncies psicotròpiques i altres que produeixin efectes anàlegs, o sota el síndrome d'abstinència, en la mesura que impedeixin al subjecte comprendre la il·licitud del fet o actuar conforme al dret (art. 20.2 CP) i el que pateix alteracions en la percepció que produeixi una alteració greu de la realitat (art. 20.3 CP). A més a més, l'art. 19 CP preveu com a causa d'inimputabilitat també la minoria d'edat, de manera que només a partir d'una determinada edat es pot respondre, encara que exactament és fins els 14 anys d'edat.

En el nostre supòsit de fet, la única causa d'inimputabilitat que es podria valorar és l'anomalia o alteració psíquica o trastorn mental transitori relatiu a Juan Carlos Riba, prevista a l'art. 20.1 CP, ja que està exempt de responsabilitat criminal «qui en el moment de cometre la infracció penal, a causa de qualsevol anomalia o alteració psíquica, no pugui comprendre la il·licitud del fet o actuar d'acord amb aquesta comprensió». El Codi Penal no utilitza una terminologia suficientment precisa a l'hora de regular aquesta eximent, sinó que només es refereix a l'efecte psicològic que han de produir aquestes alteracions psíquiques, intoxicacions o síndromes d'abstinència: impedir la comprensió de la il·licitud del fet o la actuació conforme a aquesta comprensió¹⁷.

¹⁶ Piva Torres, G. E. (2019). *Teoría del delito y el Estado social y democrático de Derecho*. J.M. Bosch Editor. Pág. 227-238.

¹⁷ Muñoz Conde, F. (2019). *Derecho Penal. Parte general*. (10.ª ed.). Tirant lo Blanch. Pág. 351.

Aquest efecte suposa una pertorbació en les facultats intel·lectuals i/o volitives i ha de recaure en la comprensió de la il·licitud del fet o en la capacitat d'orientar la conducta conforme a aquesta comprensió. Si aquesta pertorbació és parcial, la imputabilitat no queda totalment anul·lada, sinó que disminueix, fet que comporta considerar-la com a eximent incompleta o una circumstància atenuant de la responsabilitat criminal.

2.4.2. ERROR DE PROHIBICIÓ

També tenim l'anomenat error de prohibició, que es dona no només en els casos en que l'autor creu que actua lícitament, sinó també quan ni tan sols es planteja la il·licitud del fet. L'error de prohibició pot ser directe, si es refereix a la existència de la norma prohibitiva com a tal, o indirecte, si es refereix sobre les causes de justificació que autoritzen l'acció.

2.4.3. EXIGIBILITAT DE LA CONDUCTA

El compliment de les normes és un deure pels ciutadans, encara que, de vegades, l'ordenament jurídic no pot imposar el compliment dels seus mandats, com és en el cas de la existència de por insuperable i de l'estat de necessitat exculpan. En el primer cas, la persona realitza un acte que sap que és il·lícit com a conseqüència de la por que pateix en aquell moment. En el segon cas, la persona du a terme una lesió d'un bé jurídic que té la mateixa protecció legal i valor que el bé jurídic que intenta salvar.

En el supòsit de fet, es podria considerar la eximent de l'art. 20.6 CP de por insuperable per a la Clàudia Romero. La jurisprudència estableix que la eximent de la por insuperable requereix de la presència d'un mal que posicioni al subjecte una situació de por invencible determinant de l'anul·lació de la voluntat del subjecte; que la por estigui inspirada en un fet efectiu, real i acreditat; que la por sigui insuperable; i que hagi estat l'únic mòbil de l'acció¹⁸. En canvi, per l'apreciació com a eximent incompleta, podem prescindir del requisit de la insuperabilitat de la por o el caràcter imminent de l'amenaça, però mai pot faltar la existència d'un temor inspirat en un fet efectiu, real i acreditat i que disminueixi notablement la capacitat d'elecció de la víctima¹⁹. És per això que no concorre aquesta circumstància.

¹⁸ STS 1046/2011, de 6 d'octubre.

¹⁹ STS 783/2006, de 29 de juny.

2.5.CIRCUMSTÀNCIES MODIFICATIVES DE LA RESPONSABILITAT CRIMINAL

Un cop hem determinat la tipicitat, l'antijuridicitat, la culpabilitat i la punibilitat, hem de comprovar si existeixen circumstàncies que modifiquin la responsabilitat criminal del subjecte en qüestió.

L'art. 3 LECrim estableix l'obligació per part de totes les autoritats i funcionaris que intervenen en el procés penal de consignar i apreciar les circumstàncies, ja siguin favorables o perjudicials, per al presumpte reu. Les circumstàncies que modifiquen la responsabilitat criminal, això és, que l'atenuen o l'agreugen, les trobem previstes als arts. 21, 22 i 23 CP.

A més, a l'art. 66 CP s'estableixen els efectes que provoca la concurrència d'atenuants i/o agreujants, que podran disminuir o augmentar la pena en un o dos graus, segons correspongui.

2.6.AUTORIA I PARTICIPACIÓ

A l'art. 27 CP es preveuen diferents formes d'intervenció que es declaren com a responsables criminals els autors i els còmplices.

El concepte d'autor fa referència a qui realitza el fet per sí mateix, conjuntament o per mitjà d'un altre del qual es serveixen com a instrument. Tanmateix, els que indueixen directament a algú altre a executar el fet i els que cooperen per la seva execució amb un acte sense el qual no s'hauria realitzat (art. 28 CP).

És necessari distingir entre l'autoria i la participació, que divergeixen en el criteri objectiu-material del domini del fet, és a dir, qui domina finalment la realització del delictes. L'autor és aquell que, de forma conscient i dolosa, controla el desenvolupament del delictes i té el control del curs causal, és a dir, l'acció i el resultat.

Hi ha diverses classes d'autoria: primerament, l'autoria directa individual, en la qual l'autor directe és qui realitza personalment el fet típic; segonament, l'autoria mediata, en la qual l'autor no realitza directa i personalment el delictes, sinó a través d'una altra persona que el realitza per ell; i, tercerament, la coautoria, que és la realització conjunta d'un fet delictiu per diverses persones que col·laboren conscientment i de forma voluntària.

D'acord amb l'art. 29 CP, són còmplices els que, no trobant-se compresos en l'article anterior, cooperen en l'execució del fet amb actes anteriors o simultanis. Al tractar-se

d'una contribució en la realització del fet delictiu, es castiga amb una pena en inferior en grau a la de l'autor.

Per altra banda, tenim el concepte de la participació, que suposa la cooperació voluntària en un delictes dolos aliè, és a dir, hi ha un fet aliè en el qual el partícip contribueix.

En el nostre supòsit de fet, de totes les formes de participació previstes, podríem contemplar la complicitat en relació amb el delictes d'encobriment personal realitzat per la Claudia Romero, ja que es tracta d'una acció que du a terme el còmplice, en aquest cas, guardar l'arma del Juan Carlos, sense la qual l'autor hauria pogut realitzar igualment el delictes. No obstant això, per tal que es doni la complicitat, ha de tractar-se d'una contribució a la realització del delictes amb actes anteriors o simultanis al mateix²⁰. Com que ha de comportar una eficàcia causal i ser una conducta perillosa amb el consegüent augment de les possibilitats d'èxit per l'autor, no procedeix la consideració de la complicitat.

Per a la resta de delictes, els acusats responen en qualitat d'autors i, en el delictes de robatori amb violència sobre les persones amb instrument perillós, realitzat pel Sr. Riba i la Sra. Torres, en qualitat de coautors.

2.7. TENTATIVA I CONSUMACIÓ DEL DELICTE

Generalment, quan els preceptes penals descriuen i tipifiquen un delictes, es refereixen a la seva forma consumada, d'acord amb el previst a l'art. 61 CP. Això no implica que només es trobin penats els delictes consumats, sinó que també es poden arribar a penar els actes preparatoris i aquells delictes que no han estat consumats.

Per arribar a la consumació del delictes cal, amb caràcter previ, recórrer l'anomenat *iter criminis* (o camí del crim, en català), que són tots aquells actes que es comprenen des de la ideació del delictes, és a dir, des que sorgeix la decisió de cometre el delictes, fins a la consumació d'aquest.

En el desenvolupament del *iter criminis* trobem dues grans fases diferenciades: la fase interna i la fase externa. La primera fa referència al conjunt d'actes voluntaris dins del fur intern de la persona, que no són punibles, ja que no es poden sancionar pensaments d'acord amb el principi de *cogitationes poenam nemo partitur* (la seva traducció literal seria «ningú pot ser penat pels seus pensaments»). Durant aquesta etapa té lloc la ideació

²⁰ Muñoz Conde, F. (2019). *Derecho Penal. Parte general*. (10.ª ed.). Tirant lo Blanch. Pág. 424.

de la conducta criminal, la deliberació de l'elaboració i desenvolupament del pla, i la decisió de posar en pràctica i realitzar el delictes.

En la fase externa es materialitza la voluntat delictiva, passa de ser un pensament per convertir-se en una acció. Es pot diferenciar entre la manifestació de la idea delictiva, que no té transcendència jurídica; els actes preparatoris, que són anteriors a l'execució del delictes i estan dirigits a facilitar la seva comissió; els actes d'execució, en els que es pot distingir la temptativa, que pot ser acabada o inacabada; i la consumació.

A l'art. 15 CP trobem que únicament es declaren punibles el delictes consumat i la temptativa del delictes.

2.8.PUNIBILITAT

La punibilitat es pot definir com el compliment dels pressupòsits legalment establerts perquè se li pugui aplicar una pena a un subjecte.

En la punibilitat hi ha excuses absolutòries, que són circumstàncies personals que comporten que la persona que ha realitzat la conducta no compleixi amb la seva pena i estan legalment previstes, perquè l'Estat considera que han comès el delictes a conseqüència d'aquestes. Hi ha casos en que no s'exclou la pena, sinó que la redueixen. Les condicions objectives de la punibilitat són fets aliens als resultats produïts i a la punibilitat, necessaris per tal que una acció sigui punible o perquè es pugui aplicar una determinada agravació de la pena.

La punibilitat, com a element del delictes, es refereix a aquella conducta sobre la que existeix la possibilitat d'aplicar una sanció o una pena, des del punt de vista jurídic.

3. ANÀLISI DE LA PART ESPECIAL DEL DRET PENAL

3.1.DELS DELICTES

3.1.1. DELICTE DE ROBATORI

El Capítol II del Títol XII del Codi Penal, amb la rúbrica “dels robatoris”, de l’art. 237 a 242, contempla les diverses modalitats del delicte de robatori. Per al cas que ens ocupa, ens hem centrat en el tipus previst a l’art. 242 CP.

En un primer moment, trobem el delicte de robatori amb violència realitzat per part del Juan Carlos Riba i Ainhoa Torres, en qualitat de coautors. D’acord amb l’art. 237 CP, «són reus del delicte de robatori els que, amb ànim de lucre, s’apoderessin de les coses mobles alienes emprant força en les coses per accedir o abandonar el lloc on aquestes es troben o violència o intimidació en les persones, sigui al cometre el delicte, per protegir la fugida, o sobre els que acudissin en auxili de la víctima o que els perseguissin». Segons el que manifesta el denunciador, en Marcos Roig, mentre el Sr. Riba empujava una escopeta amb el canó retallat, li va dir “*esto es un atraco, me voy a llevar tu coche*”, per la qual cosa es pot observar clarament les intencions de cometre el delicte.

Els subjectes actius són el Sr. Riba i la Sra. Torres; i el subjecte passiu i perjudicat és el Sr. Roig. En aquesta acció, el bé jurídic lesionat és el patrimoni, en tant que s’inclou la propietat i la possessió dels béns mobles, i la vida del subjecte perjudicat.

D’aquesta forma, en el delicte de robatori amb violència sobre les persones amb instrument perillós, trobem que hi ha un dolo directe, o dolo de primer grau, és a dir, que l’autor provoca un dany de forma voluntària i conscient. El resultat d’aquesta acció és la finalitat que els autors, en Juan Carlos i l’Ainhoa, pretenien aconseguir.

L’art. 242.1 CP, estableix la pena de presó de dos a cinc anys pels culpables de robatori amb violència o intimidació en les persones. Amb la declaració de la víctima en que manifesta que una noia va venir per darrere seu, el va agafar pel coll, i entre els dos acusats el van tirar al terra, queda provat que es va efectuar mitjançant la violència. La intimidació comporta «un mal immediat, greu, personal, concret i possible que desperti en l’ofès la por, angoixa o desassossec davant la contingència d’un dany real o imaginari, una inquietud anímica urgent per aprensió racional o recel més o menys justificat»²¹. En la intimidació amb armes, aquestes només han de servir com a element dissuasiu o amenaçador, sense emprar-se físicament contra les persones, ja que concorria en aquest cas la violència.

²¹ STS 650/2008, de 23 d’octubre.

La violència queda acreditada al concórrer tots els requisits exigits per la reiterada jurisprudència: es tracta de violència física, que tingui una entitat rellevant i suficient, que s'exerceixi sobre una persona física i que s'utilitzi com a mitjà d'apoderament de la cosa moble aliena. Aquesta última condició es compleix, ja que de no ser per aquesta violència, probablement no haurien pogut apoderar-se del vehicle.

Tal i com es troba indicat al supòsit de fet, l'acció es comet a l'entrada del garatge del Sr. Roig i, d'acord amb la definició jurisprudencial, el garatge es considera una dependència de la casa habitada, per tant, aplicarem el subtipus agreujat de l'art. 242.2 CP, que preveu el robatori en casa habitada o qualsevol de les seves dependències.

Els delinqüents fan ús d'una arma o un altre mitjà igualment perillós, per tant, podríem aplicar l'art. 242.3 CP, el tipus agreujat, que preveu l'aplicació de la pena en la seva meitat superior, és a dir, la pena privativa de llibertat de tres anys i sis mesos a cinc anys s'aplicarà en la seva meitat superior. L'ús d'armes és una agreujant amb motiu del medi usat en el robatori violent. La jurisprudència fa un incís en que l'exhibició d'un arma o mitjà perillós amb la finalitat d'intimidat és suficient com per considerar que s'ha utilitzat l'arma²².

Hi ha consumació del delictes, ja que aquesta es produeix en el moment en què el subjecte actiu s'apodera de l'objecte del delictes i el titular legítim del mateix no pot recuperar-lo sense exercitar accions violentes contra el sostractor²³.

3.1.2. DELICTE D'ATEMPTAT CONTRA L'AUTORITAT I DELICTE DE LESIONS

Durant la fugida del Sr. Riba, aquest comet un delictes d'atemptat contra els agents de l'autoritat amb ús d'un vehicle a motor, d'acord amb els arts. 550 i 551.3º CP, en un concurs ideal amb el delictes de lesions de l'art. 148.1 CP.

El subjecte actiu és Juan Carlos Riba i els subjectes passius i perjudicats són els dos agents del Cos de Mossos d'Esquadra TIP 12 i TIP 16, que troben lesionada la seva integritat física.

Tal i com s'expressa en les declaracions del Sr. Roig i dels agents de Mossos d'Esquadra TIP 12 i TIP 16, es va col·locar un dispositiu a la rotonda de la Misericòrdia de Reus per tal de detenir el vehicle sostret. El MMEE TIP 12 es va situar davant del vehicle i, el

²² STS 1775/1999, de 9 de desembre.

²³ STS 1289/2003, d'11 d'octubre.

MMEE TIP 16 a la finestreta del conductor. Van requerir-li que baixés del vehicle, però va fer cas omís, arrancant el vehicle mentre l'agent intentava treure les claus del contacte, causant lesions a ambdós agents.

El fet que les lesions foren provocades amb un instrument perillós, com és el vehicle a motor, permet tipificar el delicte de l'art. 551.3º CP. Aquest delicte preveu la imposició de la pena de presó d'un a quatre anys, aplicada en la pena superior en grau.

Les circumstàncies designades per la jurisprudència per tal que concorri el delicte d'atemptat contra l'autoritat queden provats, al tractar-se d'un agent de l'autoritat; que el subjecte passiu es trobi en les funcions pròpies del càrrec, que el subjecte actiu conegui que la persona contra qui exerceix la violència és un agent de l'autoritat i que tingui ànim d'ofendre o denigrar el principi d'autoritat.

A més a més, en la realització d'aquest tipus delictiu, es va produir un delicte de lesions en concurs ideal de delictes²⁴, tipificat a l'art. 147 CP i que preveu una pena de presó de tres mesos a tres anys o pena de multa de sis a dotze mesos. No obstant això, podem contemplar la modalitat agreujada de l'art. 148.1 CP, ja que durant la agressió es va fer ús d'un instrument perillós per a la vida, en aquest cas, el cotxe.

En la realització del delicte d'atemptat contra l'autoritat en concurs ideal amb un delicte de lesions trobem el dolo eventual, ja que l'autor no va descartar que es pogués produir algun tipus de dany derivat de l'acció que va realitzar però, tot i així, va realitzar l'acció, és a dir, en el moment que en Juan Carlos va intentar fugir del control policial, no va descartar la idea que pogués ferir als agents, però ho va fer igualment. Podríem considerar l'existència de *animus laedendi*, que es produeix en el moment en què es realitza una acció amb la intenció de causar simples lesions a una altra persona, sense ànim de causar la mort (*animus necandi*).

3.1.3. DELICTE DE CONDUCCIÓ SENSE PERMÍS

L'art. 384 CP castiga l'acció de conduir un vehicle de motor sense permís de conduir, per pèrdua de vigència per haver perdut tots els punts, per no haver-lo obtingut mai o per haver estat privat d'aquest per decisió judicial.

El cas que ens ocupa, l'acusada Ainhoa Torres comet un delicte de conducció sense llicència per no haver-la obtingut mai, fet reflectit a la base de dades de la Direcció General de Trànsit. S'infringeix la norma de l'art. 61 del Real Decret Legislatiu 6/2015,

²⁴ STS 690/1993, de 22 de març.

de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei sobre Tràfic, Circulació de Vehicles a Motor i Seguretat Vial, que exigeix haver obtingut prèviament el corresponent permís o llicència de conducció per poder conduir vehicles a motor i ciclomotors.

En el delictes de conducció sense llicència, el subjecte actiu és Ainhoa Torres i el subjecte passiu és la col·lectivitat, la resta d'usuaris de la via, ja que el bé jurídic protegit és la seguretat vial²⁵.

Aquest delictes està castigat amb la pena de presó de tres a sis mesos o pena de multa de dotze a vint-i-quatre mesos o amb treballs en benefici de la comunitat de trenta-u a noranta dies.

No obstant, la diligència d'investigació del Registro Central de Penados acredita que la Sra. Romero va ser condemnada en data 12 de febrer de 2019 a la comissió d'un delictes de conducció sense permís de l'art. 384 CP. Com que un dels requisits exigits per llei per cancel·lar els antecedents penals suposa el no haver delinquit novament durant el termini de dos anys per les penes que no excedeixin de dotze mesos²⁶ (art. 136 CP), queda provat que, a banda de no haver estat cancel·lats els antecedents, l'acusada és reincident, per la qual cosa se li ha d'aplicar la circumstància agreujant de reincidència, prevista a l'art. 22.8 CP.

Hi ha dolo directe en el delictes de conducció sense llicència, efectuat per l'Ainhoa Torres, ja que és plenament conscient que l'acció realitzada suposa la comissió d'un delictes i ho fa voluntàriament.

3.1.4. DELICTES DE TINENÇA IL·LÍCITA D'ARMES

El delictes de tinença il·lícita d'armes s'inclou en el nostre Codi Penal com un delictes contra l'ordre públic, previst a l'art. 563 CP. Aquest article prohibeix la tinença d'armes prohibides i armes de fabricació reglamentàries que han estat modificades substancialment en les seves característiques.

Per això cal tenir en compte el Reial Decret 137/1993, de 29 de gener, pel qual s'aprova el Reglament d'Armes. En el seu art. 5.1 s'enumeren totes les armes que estan prohibides. L'arma que es troba present en el nostre supòsit de fet és una escopeta modificada, per no dur obstruccions a l'interior del canó, fet que es troba demostrat en el peritatge emès pels agents del Cos de Mossos d'Esquadra TIP 952 i TIP 103. Tampoc presenta número

²⁵ STS, de 26 de abril de 2017, rec. 2114/2016.

²⁶ Ministerio de Justicia. (s. f.). *Cancelación de Antecedentes Penales. Trámites y gestiones personales*. <https://www.mjusticia.gob.es/es/ciudadania/tramites/solicitud-cancelacion>

de sèrie ni encunys de cap banc de proves homologat. No era apta per disparar cartutxos de 16 mm, però sí que podia detonar els de 12 mm. Totes aquestes comprovacions de l'arma realitzades durant les diligències d'instrucció de la Unitat Territorial de Policia Científica del Camp de Tarragona comporten que sigui una arma prohibida.

Aquest delictes és comès, en un principi, pels tres acusats, ja que cap posseïa la llicència adient per tenir-la, el Sr. Riba, la Sra. Torres i la Sra. Romero, encara que per aquesta última no se li pot imputar perquè no tenia voluntat per disposar l'arma.

El subjecte passiu és la societat en general i, en tot cas, l'Estat com a representant, ja que el bé jurídic que es lesiona és la seguretat ciutadana. Tradicionalment, la jurisprudència ha acceptat que el bé jurídic protegit pel delictes de tinença il·lícita d'armes és la pau social, la seguretat col·lectiva i l'ordre públic enfront de conductes capaces d'exercir violència²⁷.

En aquest delictes trobem dolo de primer grau, ja que aquest delictes no requereix un dolo específic, sinó que és suficient que el subjecte tingui coneixement de que s'està posseint una arma²⁸.

No obstant, per la Sra. Romero cal tenir en compte que la doctrina jurisprudencial ha assenyalat la necessitat de no únicament un contacte físic o la detenció de l'arma, sinó també la voluntat de posseir-la²⁹, justificant així que no concorre en possessions fugaces i esporàdiques. La tinença, per tant, troba la seva tipicitat en la voluntat de tenir l'arma com a pròpia per part de l'autor, ja que el rellevant és la disponibilitat d'aquesta³⁰.

3.1.5. DELICTES D'ENCOBRIMENT PERSONAL

El delictes d'encobriment personal és la conducta dolosa portada a terme per qui, sense tenir participació en un delictes anterior la comissió del qual coneix, ajuda al responsable del mateix a eludir l'acció de la Justícia o aprofitar-se dels efectes del delictes. Es troba regulat a l'art. 451.2º CP, ja que l'acusada Clàudia Romero oculta els efectes o els instruments d'un delictes per tal d'impedir el seu descobriment. Es troba castigat amb la pena de presó de sis mesos a tres anys.

El subjecte passiu és l'Estat, en tant que el bé jurídic lesionat és l'Administració de Justícia, per encarregar-se de la funció d'esbrinació i persecució dels delictes.

²⁷ SSTs, de 16 d'abril de 1974 i de 16 de novembre de 1976.

²⁸ STS, de 29 d'octubre de 1999, núm. 1564/1999, rec. 7/1999.

²⁹ STS 2123/2002, de 16 de desembre.

³⁰ STS 685/2012, de 20 de setembre.

Per poder apreciar el delictes d'encobriment es requereix la comissió prèvia d'un delictes, que l'encobridor no hagi intervingut en el delictes anterior, i que conegui que s'hagi comés aquest delictes encobert. No s'exigeix que sigui coneixedor de totes les circumstàncies concretes que corresponen al fet punible.

La qüestió a determinar aquí és si la Sra. Romero coneixia la comissió d'aquest delictes i, encara que no conegui tots els detalls concrets, està assabentada que la policia estava buscant al Sr. Riba i li estava guardant i ocultant l'arma.

L'art. 452 CP estableix unes limitacions a la pena corresponent al delictes d'encobriment relacionant-la amb la que li correspondria al delictes que s'ha encobert. No és acceptable que l'encobridor tingués més càstig que qui comet el delictes que s'encobreix, per tant, la pena privativa de llibertat en cap cas pot excedir de la pena assenyalada per al delictes encobert i si estigués castigat amb una pena d'altra naturalesa, la privació de llibertat serà substituïda per pena de multa de sis a vint-i-quatre mesos, excepte que el delictes encobert tingui assignada pena igual o inferior a aquesta, cas en què s'imposarà al culpable la pena d'aquell delictes en la meitat inferior³¹.

En el delictes d'encobriment podria concórrer el dolo indirecte o de segon grau, ja que el resultat de l'acció realitzada per l'autor no és la finalitat que pretenia, encara que sap que es produirà al realitzar l'acció. En aquest delictes, en la modalitat d'afavoriment real, no és necessari realitzar personalment la conducta, sinó que és suficient amb realitzar actes eficaços i útils per la finalitat perseguida, sense ser necessaris o imprescindibles. No obstant, l'autora no era plenament conscient del que havia succeït, simplement va guardar silenci fins el moment en que va confessar els fets produïts.

El delictes en qüestió concorre en concurs ideal de delictes amb el de tinença il·lícita d'armes.

3.1.6. DELICTES DE FALSEDAT DOCUMENTAL

El delictes de falsedat documental consisteix en alterar, modificar o falsificar certs elements essencials d'un document. Per entendre el concepte de document cal recórrer a l'art. 26 CP, que estableix que és un suport material que inclou dades i informació que

³¹ *Encubrimiento.* (s. f.). Guías Jurídicas Wolters Kluwer. https://guiasjuridicas.wolterskluwer.es/Content/Documento.aspx?params=H4sIAAAAAAAAAEAMtMSbFljTAAAUMjUzNjtbLUouLM_DxbIwMDCwNzAwuQQGZapUt-ckhlQaptWmJOcSoAAXmaRTUAAAA=WKE#I50

tinguin efectes probatoris i rellevància jurídica. Hi ha documents públics, oficials, mercantils i privats.

En aquest delicte, la Claudia Romero actua com a subjecte actiu i, el subjecte passiu i perjudicat és l'Estat, en tant que es lesiona la confiança dels ciutadans i institucions basada en l'adequació dels documents a la realitat.

Al tractar-se d'una falsificació documental comesa per un particular, la Sra. Romero, es troba tipificat a l'art. 392 CP, en relació amb l'art. 390.1.1º CP, i castigat amb les penes de presó de sis mesos a tres anys i multa de sis a dotze mesos.

L'acusada va declarar que no sabia res de la no correspondència de la matrícula amb el número de bastidor del cotxe, i que l'havia adquirit de segona mà. No obstant, en el moment de la compravenda hauria d'haver actuat amb una bona diligència i comprovar la documentació proporcionada pel venedor. D'haver estat així, sí que hauria tingut la consciència i la voluntat d'alterar la realitat al haver comprat igualment el vehicle.

Atenent a la reiterada jurisprudència del Tribunal Suprem³², per tal que es produeixi el delicte de falsedat documental es necessari que concorrin uns requisits: la mutació de la veritat com a element objectiu per alguna de les formes previstes a l'art. 390 CP; que la *mutatio veritatis* recaigui sobre elements essencials i pugui afectar a la eficàcia de les relacions jurídiques; que el document entri dins del tràfic jurídic; i el dolo falsari, com a element subjectiu, consistent en la existència de consciència i voluntat de transmutar la veritat.

La STS 723/2010, de 23 de juliol, senyala que totes les modalitats falsàries tenen l'existència d'un element subjectiu de l'injust constituït pel propòsit del subjecte d'introduir conscientment un factor d'alteració de la veritat al document, capaç de produir engany en aquell àmbit en què hagi de tenir efecte el document alterat³³. Aquest tipus de dolo es dona quan l'autor té coneixement que el document conté fets no vertaders, és a dir, coneix els elements del tipus objectiu; mentre que el tipus subjectiu suposa la consciència i la voluntat d'alterar la veritat. El delicte de falsedat documental no és un delicte de pròpia mà, de tal forma que és autor tant qui falsifica materialment, com qui s'aprofita de l'acció³⁴. En aquest tipus de delicte, la imprudència greu no està penada.

³² Per exemple, STS 167/2018, d'11 d'abril.

³³ Iberley. (2019, 31 octubre). *Delito de falsedad documental*. <https://www.iberley.es/temas/delito-falsedad-documental-47581>

³⁴ SAP de Madrid, de 13 de maig de 2013, núm 413/2013, rec. 154/2013.

3.2. ALTRES ASPECTES

3.2.1. CIRCUMSTÀNCIES MODIFICATIVES DE LA RESPONSABILITAT CRIMINAL

Passem a analitzar la existència o no d'alguna circumstància modificativa de la responsabilitat criminal en el nostre supòsit de fet. En primer lloc, pel que fa a l'acusat Juan Carlos Riba, pateix un trastorn bipolar, ratificat per la metgessa forense en l'informe amb data 21 d'octubre de 2021, després d'haver explorat el presumpte autor. Queda demostrat que actualment està estabilitzat i en tractament farmacològic, que la psicopatia va influir en els fets objecte d'enjudiciament. Per tant, es compleix el criteri psicològic i el biològic. Va existir una minva lleu de les seves capacitats volitives i cognitives, de mode que es considera adequada l'aplicació de la circumstància atenuant analògica de l'art. 21.7 CP, en relació amb l'article 21.1.

Per poder considerar aquesta circumstància com una eximent completa, prevista a l'art. 20.1 CP, han de concórrer els requisits establerts per reiterada jurisprudència, que són: una causa biopatològica i un efecte psicològic, que es concreta en l'anul·lació greu o grau afectació de la capacitat de comprendre la il·licitud del fet o de determinar el comportament d'acord amb aquesta comprensió, no sent suficient el simple diagnòstic de la malaltia, sinó que es imprescindible la prova efectiva de la afectació de les facultats mentals en el cas concret³⁵. Per això no es pot apreciar com a tal, ja que es requereix que l'anomalia o alteració s'interposi entre el subjecte i la norma que estableix la il·licitud dels fets, de forma que la malaltia hagi provocat una completa abolició de les capacitats intel·lectuals i volitives del subjecte que l'impedeixin o dificultin greument comprendre la il·licitud del fet o actuar conforme a aquesta comprensió.

Tampoc és d'aplicació l'eximent incompleta de l'article 21.1 i, per tant, només podem acudir a l'atenuant analògica del 21.7, ja que les facultats volitives i cognitives del subjecte no estaven limitades o alterades completament, simplement disminuïdes lleument.

En segon lloc, respecte l'acusada Ainocha Torres, ha quedat provat que concorre la circumstància agreujant de reincidència prevista a l'art. 22.8 CP, per al delictes de conducció sense permís, per haver comès anteriorment un delictes de la mateixa naturalesa, sense que hagin cancel·lat els antecedents penals, dret previst a l'art. 136 CP. La acusada va ser condemnada en sentència ferma núm. 12/2019, de 12 de febrer, pel

³⁵ STSJ de Madrid núm. 94/2021, Sala de lo Civil i Penal, Secció 1, Rec. 60/2021, de 18 de març de 2021.

Jutjat de lo Penal núm. 5 de Tarragona, a 75 dies de treballs en benefici de la comunitat com autora per un delict de conducció sense permís, quedant íntegrament complerta el 30 de setembre de 2019. Per tant, en la data de comissió dels fets objecte d'enjudiciament encara no havia transcorregut el temps necessari previst a l'art. 136.1.b) CP, que estableix un termini de dos anys per les penes que no excedeixin de dotze mesos³⁶.

En tercer i últim lloc, per l'acusada Claudia Romero, podem considerar d'aplicació la circumstància atenuant de confessió, prevista a l'art. 21.4 CP. La confessió consisteix en haver procedit el culpable a confessar la infracció a les autoritats³⁷. En els requisits per la confessió, trobem la existència d'un acte de confessió de la infracció; l'autoinculpament; ha de veraç; que es realitzi davant de les autoritats, agents o funcionaris qualificats per rebre-la; s'ha de mantenir durant les diferents manifestacions en el procediment; i ha de concórrer el requisit temporal, és a dir, abans que conegui que el procediment es dirigeix contra ell³⁸.

En el cas que ens ocupa, l'acusada es persona davant de la comissaria dels Mossos d'Esquadra, essent una autoritat competent, per confessar i entregar l'escopeta del Sr. Riba, de forma que admet ser autora d'un delict de tinença il·lícita d'armes i d'encobriment, ja que no disposa de llicència i és l'arma mitjançant la qual el Sr. Riba va cometre el delict de robatori. Al dia següent, declara el mateix davant del jutge instructor i, a través de la pràctica de la prova, es demostra la veracitat dels fets. L'acusada tampoc era coneixedora que contra ella hi havia un procediment, ja que la causa era contra el Sr. Riba i la Sra. Torres. En conclusió, podem considerar d'aplicació l'atenuant de confessió.

3.2.2. PENA

Com a conseqüència de la consideració de la existència de l'atenuant analògica d'alteració psíquica per part del Sr. Riba, correspon aplicar la pena en la meitat inferior per als delictes comesos per aquest, d'acord amb l'art. 66.1.1º CP. És per això que, al delict de robatori amb violència sobre les persones amb instrument perillós li correspon una pena de quatre anys i tres mesos, amb la pena accessòria d'inhabilitació per al sufragi passiu mentre duri el temps de condemna (art. 56 CP); la pena privativa de llibertat de

³⁶ STS núm. 38/2022, Sala de lo Penal, Secció 1, Rec 2255/2020, de 20 de gener de 2022.

³⁷ *Atenuante de confesión.* (s. f.). Guías Jurídicas - Wolters Kluwer. https://guiasjuridicas.wolterskluwer.es/Content/Documento.aspx?params=H4sIAAAAAAAAEAMtMSbF1jTAAAUMTMwMDtbLUouLM_DxbIwMDCwNzA0uQQGZapUt-ckhlQaptWmJOcSoAwhyx3DUAAAA=WKE

³⁸ STS 222/2007, de 23 de març, Rec. 1127/2006.

quatre anys i sis mesos per al delictes d'atemptat contra agent de l'autoritat amb concurs ideal de lesions (art. 77.2 CP) amb la pena accessòria de multa a raó de 4 euros per dia, amb la responsabilitat penal subsidiària d'un dia de privació de llibertat per cada dos quotes diàries no satisfetes (art. 53.1 CP); i pel delictes de tinença il·lícita d'armes, la pena de presó d'un any i sis mesos.

Per contra, a causa de la concurrència de la circumstància agreujant de reincidència per la Sra. Torres, correspon aplicar la pena en la meitat superior per als delictes que se l'imputen, d'acord amb l'art. 66.1.3º CP. Així doncs, li correspon, per al delictes de robatori amb violència, una pena de quatre anys i tres mesos, amb la pena accessòria d'inhabilitació per al sufragi passiu mentre duri el temps de condemna (art. 56 CP); la pena privativa de llibertat d'un any i sis mesos, pel delictes de tinença il·lícita d'armes; i pel delictes de conducció sense permís, la pena privativa de llibertat de sis mesos.

Per últim, per la existència de la circumstància atenuant de confessió de la Sra. Romero, és d'aplicació la pena en la meitat inferior per als dos delictes que se li atribueixen, en virtut de l'art. 66.1.1º CP. D'aquesta manera, pel delictes d'encobriment personal, la pena de presó d'un any; i pel delictes de falsedat documental, la pena de presó d'un any i la pena de multa de nou mesos a raó de 4€ al dia. Considerem que no concorre el delictes de tinença il·lícita d'armes, pel la qual cosa, trobem procedent la seva absolució d'aquest, pels motius ja exposats anteriorment.

3.2.3. RESPONSABILITAT CIVIL

A continuació d'haver comès el robatori del vehicle del Sr. Roig, el Sr. Riba va fugir amb aquest, marca Mercedes, model GLA, amb matrícula 1234-ABC. Posteriorment, va abandonar-lo a l'Avinguda Pere el Cerimoniós de Reus, amb danys. La Sra. Anna Maria Sans Pérez, encarregada del peritatge i atenent al seu lleial saber i entendre, va realitzar una valoració dels danys del vehicle que, el total del material i la ma d'obra, ascendia a 641,74€. No obstant, el propietari del vehicle no els reclama, ja que van ser indemnitzats per part de la companyia asseguradora.

A més a més, en la declaració del denunciador-perjudicat davant del Jutjat d'Instrucció, el Sr. Roig va manifestar que a l'interior del cotxe portava una jaqueta de pell, un telèfon mòbil, marca iPhone 8, i 300€ en efectiu, que no ha recuperat. Després d'haver-se efectuat el peritatge per part de la Sra. Sans, va concloure que la valoració dels efectes no recuperats ascendien a un total de 928,07€.

Per altra banda, la indemnització corresponent pel delictes d'atemptat contra agent de l'autoritat, en concurs ideal amb el delictes de lesions als dos agents dels Mossos d'Esquadra, per la quantia de 221,27€ pel MMEE TIP 12 i la quantia de 2.453,90€, pel MMEE TIP 16, amb la motivació que més endavant exposaré.

4. ANÀLISI DE LA POSTURA DE L'ACUSACIÓ

El present apartat del TFG té per objecte l'anàlisi del supòsit de fet des de la perspectiva de l'acusació particular i la consegüent argumentació per a una bona defensa en la celebració de la vista oral.

Abans de començar, cal entendre que l'acusació particular és la persona física o jurídica, diferent del Ministeri Fiscal, que ha estat ofesa pel delictes i es constitueix com a part activa en el procediment penal, demanant el càstig del responsable als òrgans jurisdiccionals. Només pot exercir l'acció penal en els delictes públics i semiprivats (o semipúblics), ja que en els delictes privats l'únic que pot exercir l'acció penal és el propi ofès a través de l'acusació privada. L'acusador particular troba el seu fonament en l'art. 24.1 CE, ja que «totes les persones tenen dret a obtenir la tutela efectiva dels jutges i tribunals en l'exercici dels seus drets i interessos legítims». Encara que no sigui el titular del dret subjectiu de la imposició penal al responsable és l'ofès pel delictes, que comporta ser el titular del bé jurídic lesionat.

D'acord amb ZAPATER ESTEBAN, l'ofès pel delictes es pot constituir a través de dues maneres diferents, ja sigui amb la interposició d'una querrela a l'inici del procés o, si s'ha iniciat ja el procediment a través de denuncia o atestat, a través de l'expres oferiment d'accions des de l'inici per part del Lletrat de l'Administració de Justícia, abans de l'escrit d'acusació³⁹.

En el nostre supòsit de fet trobem una pluralitat de parts en el procés penal des del punt de vista passiu, que implica la existència de més d'una persona acusada. No és un litisconsorci, sinó que hi ha una acumulació de processos al haver-hi una possible imputació de delictes a diverses persones o delictes connexos. No obstant, al constituir-me com a acusació particular, només he de defensar els interessos dels meus clients, els agents del Cos de Mossos d'Esquadra TIP 12 i TIP 16, contra l'acusat, el Sr. Juan Carlos Riba.

4.1.DELICTE D'ATEMPTAT CONTRA L'AUTORITAT I DELICTE DE LESIONS

En data 27 d'octubre de 2020, el Sr. Juan Carlos Riba Hernández i la Sra. Ainhoa Torres Campos es van aproximar a la finestra del vehicle del Sr. Marcos Roig García mentre aquest esperava que s'aixequés la porta del seu pàrquing per aparcar el seu vehicle. El

³⁹ Zapater, P. (2020). Medio siglo de abogacía penal. Las Rozas (Madrid): Sepín, pág. 75.

van obligar a baixar del vehicle, mentre empunyaven una escopeta i es va produir un forcejament. El Sr. Riba va fugir amb el vehicle robat i la Sra. Torres amb el vehicle amb el que havien arribat.

Durant la fugida, es va muntar un dispositiu a la rotonda de la Misericòrdia de Reus i el Sr. Riba es va haver de detenir a causa del tràfic, instant en el qual l'agent de MMEE amb TIP 12 va aprofitar per posar-se davant del vehicle i l'agent de MMEE amb TIP 16 davant de la finestreta del conductor. Van requerir-li que baixés del vehicle, però el conductor va fer cas omís, així que l'agent TIP 16 va trencar el vidre del conductor amb la porra extensible i va intentar treure les claus del contacte del cotxe, moment en el qual el conductor va iniciar la marxa, amb el cos de l'agent encara a l'interior del vehicle, i l'agent TIP 12 va haver d'apartar-se per no ser atropellat.

A conseqüència d'aquests fets, l'Agent amb TIP 16 va patir lesions consistentes en “lumbàlgia i dorsàlgia” i “ferida incisa a nivell de colze esquerre amb posterior infecció”, que van necessitar per a la seva cura 2 punts de sutura i 35 dies impeditius per a les seves ocupacions habituals, quedant-li com a seqüela un perjudici estètic lleu. L'Agent TIP 12 va patir una contusió a l'esquena amb dolor a la palpació lumbar de L1-L3 i dorsal de D2-D4, amb 7 dies de curació, cap impeditiu.

En relació amb els fets objecte d'enjudiciament que afecten els meus perjudicats, trobem la comissió de dos tipus delictius: per un costat, el delicte d'atemptat contra agent de l'autoritat i, per l'altre, el delicte de lesions, en un concurs ideal de delictes de l'art. 77.2 CP.

Per diferenciar els delictes d'atemptat i la resistència greu i la falta de resistència lleu, els elements normatius bàsics són, d'una banda, la activitat o passivitat de la conducta del subjecte actiu i, d'altra, la major o menor gravetat de la oposició física del propi subjecte al mandat de l'autoritat⁴⁰. L'art. 550 CP incorpora la expressió de resistència greu que constitueix una de les formes del delicte d'atemptat, junt a l'escometiment, ús de força o intimidació, davant l'autoritat, els seus agents o funcionaries públics, mentre que l'art. 556 CP no menciona els funcionaris públics entre els subjectes passius del delicte, es limita a exigir la resistència, equiparant-la a la desobediència greu, sempre que es trobin en exercici de les seves funcions⁴¹.

Tal i com senyala l'art. 550.1 CP, «són reus d'atemptat els que agredissin o, amb intimidació greu o violència, oposessin resistència greu a l'autoritat, als seus agents o

⁴⁰ STS, de 18 de febrero de 2003, RJ 2003/2388.

⁴¹ SAP de Girona 513/2007, Secció 3, Rec 307/2005, de 6 de setembre de 2007.

funcionaris públics, o els escometessin, quan es trobin en l'exercici de les funcions dels seus càrrecs o amb ocasió d'elles». Els atemptats es troben castigats amb les penes de presó d'un a quatre anys i multa de tres a sis mesos si l'atemptat és contra autoritat, i de presó de sis mesos a tres anys en els altres casos (art. 550.2 CP).

El delicte d'atemptat contra els agents de l'autoritat es manifesta per la presència d'una de les quatre accions següents: escometiment, ús de força, intimidació greu o resistència greu. Al seu torn, han de concórrer en l'autor del delicte, quan realitza qualsevol de les quatre accions abans referides, dos elements més: l'existència d'un ànim d'ofendre al principi d'autoritat o menysprear-lo, i que aquests fets es facin contra un agent de l'autoritat que es trobi executant les seves funcions o amb motiu d'aquestes. L'últim dels requisits exigits per tal que sorgeixi aquest delicte seria que el l'agent actuï dins del marc legal que li permeti la seva professió⁴².

No obstant, el Codi Penal preveu un subtipus agreujat del delicte d'atemptat contra agent de l'autoritat quan s'escometi a l'autoritat, agent o funcionari públic fent ús d'un vehicle a motor (art. 551.3º CP).

Quan el delinqüent actua intencionadament contra l'agent dirigint contra ell el seu vehicle, existeix un delicte d'atemptat consumat, encara que l'atropellament no arribés a produir-se. Quan no hi hagués aquesta intenció, però sí una fugida arriscada per part del delinqüent amb perill per les persones que poguessin trobar-se en aquell lloc, si es produís un resultat lesiu, podria existir un delicte d'imprudència temerària o, en cas contrari, un delicte contra la seguretat del tràfic de l'art. 340.bis.a).

Per tant, cal analitzar la conducta de l'acusat que, tal i com s'indica en l'atestat policial 123456/20, el conductor inicia novament la marxa quan va ser requerit per baixar del vehicle, fet que suposa un comportament actiu d'iniciar la fugida. Ara bé, a l'analitzar l'element de la major o menor gravetat de la conducta realitzada, trobem que, del relat dels fets provats, es desprèn que el comportament de l'acusat estava dirigit a escometre violentament, amb el seu cotxe, als agents dels Mossos d'Esquadra, ja que era plenament conscient que estaven situats just davant i al costat del vehicle, respectivament, aquest últim amb mig cos a l'interior del cotxe.

⁴² Aróstegui Moreno, J. (2008, 1 septiembre). *Los delitos de atentado contra la autoridad, sus agentes y los funcionarios públicos en el derecho penal español*. Noticias Jurídicas. <https://noticias.juridicas.com/conocimiento/articulos-doctrinales/4394-los-delitos-de-atentado-contra-la-autoridad-sus-agentes-y-los-funcionarios-publicos-en-el-derecho-penal-espanol/>

Passem ara a analitzar els fets constitutius d'un delict de lesions que, tal i com assenyala l'art. 147.1 CP, qui, per qualsevol mitjà o procediment, causés a un altre una lesió que menyscabi la seva integritat corporal o la seva salut física o mental, serà castigat, com a reu del delict de lesions amb la pena de presó de tres mesos a tres anys o multa de sis a dotze mesos, sempre que la lesió requereixi objectivament per a la sanitat, a més d'una primera assistència facultativa, tractament mèdic o quirúrgic. Aquest article, en principi, fa referència les lesions provocades pel Sr. Riba al MMEE TIP 16, ja que va patir lesions consistents en "lumbàlgia i dorsàlgia" i "ferida incisa a nivell de colze esquerre amb posterior infecció", que van necessitar per a la seva cura 2 punts de sutura.

No obstant, com que les lesions van ser provocades a conseqüència de l'ús d'un vehicle de motor, ens trobem en el supòsit de l'art. 148.1º CP, que estableix que, les lesions previstes a l'apartat 1 de l'article anterior podran ser castigades amb la pena de presó de dos a cinc anys, atenent el resultat causat o risc produït si en l'agressió s'haguessin utilitzat armes, instruments, objectes, mitjans, mètodes o formes concretament perilloses per a la vida o salut, física o psíquica, del lesionat.

El subtipus agreujat exigeix com a circumstància objectiva delimitadora de la seva específica tipicitat, un determinat perill per a la vida o salut de la víctima, l'inherent a la utilització de determinats instruments o procediments en l'agressió amb resultat lesiu.

El fonament de l'agreujament «no està en la relació causal entre l'ús de mitjans, mètodes o formes i les lesions produïdes, sinó en l'increment del risc que per a la seva integritat física representa el seu ús, per tant, si es tradueix en una lesió més greu directament derivada de la seva utilització, el risc es manté com a mera potencialitat d'un dany físic més gran que finalment no es concreta en una lesió més greu»⁴³. És a dir, l'element a tenir en compte per poder aplicar aquest subtipus és el ric d'exposició, ja que depenent de la velocitat del subjecte actiu les conseqüències de l'acció podrien haver estat molt pitjors.

Per un altre costat, les lesions produïdes en l'agent MMEE TIP 12 corresponen a les descrites en l'art. 147.2 CP, ja que el que, per qualsevol mitjà o procediment, causés a un altre una lesió no inclosa a l'apartat anterior, serà castigat amb la pena de multa d'un a tres mesos. No es troben incloses en l'art. 147.1 CP perquè l'agent va patir una contusió a l'esquena amb dolor a la palpació lumbar de L1-L3 i dorsal de D2-D4, amb 7 dies de curació i, tal com trobem indicat en l'informe mèdic-forense de les diligències

⁴³ SAP de Barcelona 184/2015, de 26 de febrero de 2015.

d'instrucció, el tractament descrit és compatible amb el concepte mèdic legal de primera assistència facultativa.

A més, cal tenir en compte que, durant la realització d'aquestes accions, hi ha l'element del dolo, en aquest cas és dolo eventual, ja que la possibilitat de lesionar els Mossos d'Esquadra s'assumeix conforme es va desenvolupant l'acció criminal agressora, sent les lesions conseqüència de la fugida i no es pot apreciar una intencionalitat dolosa directa, ja que l'autor no descarta que es pugui produir algun dany derivat de l'acció realitzada, encara que tot i això, la realitza.

El concurs ideal de delictes consisteix en la realització per part de l'autor d'una sola acció de la qual se'n deriven diverses infraccions legals. Es troba regulat a l'art. 77.1 CP i requereix la realització d'un sol fet, una unitat de fet, és a dir, quan l'actuació correspongui a una mateixa manifestació de voluntat i sigui valorada unitàriament en un tipus penal. La jurisprudència i la doctrina exigeixen la existència d'una relació de necessitat, en la qual un delicte no pugui produir-se objectivament sense un altre delicte. Per tant, cal tenir en compte si el delicte en qüestió ja inclou en la seva tipificació el desvalor d'aquests altres delictes⁴⁴.

El Sr. Riba va cometre en qualitat d'autor un delicte d'atemptat contra la autoritat dels arts. 550 i 551.3º CP en concurs ideal amb un delicte de lesions dels arts. 147 y 148.1º CP.

4.2.CIRCUMSTÀNCIA ATENUANT D'ALTERACIÓ PSÍQUICA

Amb caràcter general, l'apreciació de circumstàncies atenuants per afectacions mentals requereix no només que hi hagi un diagnòstic d'anomalia psíquica com a element biopatològic, sinó també la prova que això minva la comprensió sobre la il·licitud de la conducta o la capacitat d'actuar d'acord amb aquesta comprensió⁴⁵.

En aquest cas, no s'ha arribat a practicar en el procediment una prova pericial mínimament completa amb examen psiquiàtric del processat. Quant a dades documentades sobre el seu estat psíquic, disposem únicament d'un informe psiquiàtric mèdic forense emès per la Dra. Alba Cano Esteve, amb data de 21 d'octubre de 2021, que conclou que pateix un trastorn bipolar, actualment estabilitzat i en tractament farmacològic. Segons l'informe, que té per objecte la imputabilitat del subjecte, només es pot considerar, pels seus

⁴⁴ Muñoz Conde, F. (2019). *Derecho Penal. Parte general*. (10.ª ed.). Tirant lo Blanch. Pág. 444.

⁴⁵ STS, de 21 de setembre de 2009 i STS, de 26 de juny de 2017.

antecedents, que va poder existir una minva lleu en les seves capacitats cognitives i volitives.

Els trastorns de la personalitat no qualificats de greus o associats a altres patologies rellevants no donen lloc a una exempció completa o incompleta de la responsabilitat, sinó en tot cas a una atenuació simple i només en aquells casos en què s'hagi pogut establir la relació entre el trastorn i el fet comès⁴⁶.

No procedeix l'aplicació de la eximent completa, prevista a l'art. 20.1 CP, ja que no concorren els reiterats requisits jurisprudencials, que exigeixen un diagnòstic que apreciï una anomalia o alteració psíquica; que el dèficit impedeixi al subjecte comprendre la il·licitud de la conducta i actuar conforme aquesta comprensió; i que quedi provada l'afectació de les facultats mentals en el supòsit concret. De la mateixa manera, tampoc procedeix aplicar la eximent incompleta de l'art. 21.1 CP.

Per tant, tampoc considerem oportuna l'aplicació de la circumstància atenuant analògica de l'art. 21.7 CP, en relació amb l'art. 21.1 CP, pels motius ja exposats anteriorment, ja que no hi ha cap motiu de pes que justifiqui la relació entre el trastorn de bipolaritat i els fets comesos per l'autor del delictes.

4.3.PENA

Per tot l'anteriorment exposat i, tenint en compte l'art. 66.1.6º, al no concórrer cap circumstància atenuant ni agreujant, procedeix aplicar la pena fixada per la llei pel delictes comès, en la extensió que s'estimi adient, en atenció a les circumstàncies personals del delinqüent i a la major o menor gravetat del fet.

Així, l'acusació particular estima adient sol·licitar la pena privativa de llibertat de dos anys y sis mesos pel delictes d'atemptat contra agent de l'autoritat de l'art. 551.3º CP, la pena privativa de llibertat de dos anys pel delictes de lesions de l'art. 148.1º CP i la pena de multa de 30 dies a raó de 4 euros per dia pel delictes de lesions de l'art. 147.2 CP, amb la responsabilitat penal subsidiària d'un dia de privació de llibertat per cada dos quotes diàries no satisfetes, previst a l'art. 53.1 CP.

4.4.RESPONSABILITAT CIVIL

En els delictes, a banda de la responsabilitat penal, hi ha la responsabilitat civil, que té com a funció restituir la cosa, reparar el dany o pagar la indemnització. En aquest cas,

⁴⁶ STS 696/2004, de 27 de maig.

l'acusat actua com a responsable civil directe, al ser la persona contra la qual es dirigeix la pretensió patrimonial reparatòria. El caràcter de directe comporta ser l'autor del fet punible, la responsabilitat del qual neix de la seva responsabilitat criminal.

D'acord amb l'art. 116 CP, tota persona criminalment responsable d'un delictes ho és també civilment si del fet es deriven danys o perjudicis, i amb l'art. 100 LECrim, de tot delictes o falta neix acció penal per al càstig del culpable, i pot néixer també acció civil per la restitució de la cosa, reparació del dany i la indemnització de perjudicis causats pel fet punible. I, atenent a l'art. 1 del RDL 8/2004, de 29 d'octubre⁴⁷, el conductor de vehicles a motor és responsable, en virtut del risc creat per la seva conducció, dels danys causats a les persones o en els béns amb motiu de la circulació.

Atenent als barems sobre indemnitzacions per accidents de tràfic de 2021:

- Per cada dia de perjudici personal bàsic, correspon 31,61€.
- Per cada dia de perjudici moderat, correspon 54,78€.
- Per cada dia de perjudici greu, correspon 79,02€.
- Per cada dia de perjudici molt greu, correspon 105,35€.

Com podem observar, aquesta taula estableix la quantitat a indemnitzar per cada dia d'incapacitat temporal derivada de les accions, que varia en funció de la gravetat de la situació. Ara hem de saber quines circumstàncies tenen cabuda a cadascuna d'aquestes tipologies d'incapacitacions. Un perjudici molt greu serà un dia d'hospitalització a la Unitat de Cures Intensives (UCI), un perjudici greu serà un dia d'hospitalització, un perjudici moderat serà un dia de baixa laboral i un perjudici personal bàsic serà un dia de baixa mèdica.

En el cas de les lesions patides per l'agent de MMEE TIP 12, d'acord amb l'informe mèdic forense realitzat en data 7 de febrer de 2021, van precisar un total de 7 dies de cura i estabilització, dels quals cap impeditiu i no va requerir hospitalització. Per tant, la quantia de la indemnització requerida serà: 7 dies x 31,61€/dia = 221,27€.

En el cas de les lesions patides per l'agent de MMEE TIP 16, d'acord amb l'informe mèdic forense realitzat en data 7 de febrer de 2021, van precisar un total de 35 dies de cura i estabilització, dels quals 15 van ser impeditius i sense requerir hospitalització. Va comportar, tal i com s'estableix a l'informe, unes possibles seqüeles de perjudici estètic

⁴⁷ Reial Decret Legislatiu 8/2004, de 29 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei sobre responsabilitat civil i assegurança en la circulació de vehicles de motor.

lleu per cicatriu que, d'acord amb l'art. 102.2.f) de la Llei 35/2015⁴⁸, es tracta d'un perjudici lleu perquè suposa un perjudici estètic de menor entitat, al tractar-se d'una petita cicatriu fora de la zona facial. Per tant, la quantia de la indemnització serà: 15 dies x 54,78€/dia + 20 dies x 31,61€/dia = 1.453,90€. A més a més, la quantia de 1.000€ a raó de cada punt de sutura, que resulta un total de 2.453,90€.

4.5.PREPARACIÓ DEL JUDICI ORAL

En el present apartat explicaré de quin mode i quins mètodes he utilitzar per dur a terme una bona acusació i aconseguir que l'acusat sigui responsable dels seus actes, sempre vetllant pels interessos dels meus perjudicats.

En primer lloc, vaig dur a terme un anàlisi en profunditat del supòsit de fet, així com de les diligències d'instrucció, per la qual cosa vaig poder treure les primeres conclusions respecte el cas, és a dir, quins delictes s'apreciaven, les possibles circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal, dates importants i conseqüències mèdiques que van tenir els dos agents als quals defenso.

Un cop realitzat aquest estudi, vaig considerar els delictes que podien concórrer atenent a les concretes característiques del cas i vaig elaborar l'escrit d'acusació, que contenia les conclusions provisionals. Per fer-ho, vaig consultar models d'escrits d'acusació a la base de dades de Vlex.

Per saber què cal incloure en l'escrit d'acusació⁴⁹ cal acudir a l'art. 78 LECrim, on s'estableix que ha de constar la sol·licitud d'obertura del judici oral, la identificació de la persona contra la qual es dirigeix l'acusació particular, les proves que es proposen per ser practicades durant el judici oral i tot allò inclòs en l'art. 650 LECrim, que regula el contingut de l'escrit de qualificació provisional, nomenclatura utilitzada en el cas d'un procediment ordinari. Cal recollir tots els fets i la seva qualificació legal, la participació de l'acusat, les possibles atenuants i agreujants, la pena que es sol·licita i la quantitat a satisfer en concepte de responsabilitat civil.

Un cop fet això, vaig detallar més detingudament els delictes pels quals acusava, ja que es tractava de subtipus agreujats, com és el delictes d'atemptat contra agent de l'autoritat fent ús d'un vehicle a motor (art. 551.3º CP) i el delictes de lesions fent ús d'objecte

⁴⁸ Llei 35/2015, de 22 de setembre, de reforma del sistema per la valoració dels danys i perjudicis causats a les persones en accidents de circulació.

⁴⁹ [ANNEX IV: ESCRIT D'ACUSACIÓ](#)

perillós (art. 148.1 CP), encara que només en relació a un dels dos agents, ja que a les lesions realitzades a l'altre agent se li atribueix el delictes previst a l'art. 147.2 CP.

En l'informe final⁵⁰ de l'acusació particular calia analitzar la estructura i el contingut en profunditat de tots els fets objecte d'enjudiciament. Aquest informe es realitza de forma oral el dia del judici, abans d'acabar la vista i que el jutge declari el "vist per sentència", encara que nosaltres havíem de presentar-lo amb anterioritat al tractar-se d'una simulació. En aquest informe cal incloure totes les conclusions a les que s'hagi arribat en relació amb les proves practicades durant la vista oral, i decidir si es mantenen les conclusions provisionals, elevant-les a definitives, o modificar-les un cop s'ha vist el resultat de les proves.

En aquest supòsit, com acusació particular, hem de demostrar que el Sr. Roig va ser qui va arrencar el vehicle mentre els agents del Cos de Mossos d'Esquadra li requerien que baixés d'aquest i va fer cas omís, causant-los així les lesions per les quals demanem responsabilitat. Per fer-ho, ha estat necessari llegir l'atestat policial (atestat policial núm. 123456/20 – diligència núm. 1234/2020), els informes mèdics realitzats pel servei d'urgències de l'Hospital Universitari Sant Joan (27 d'octubre de 2020) als dos agents, la declaració policial (27 d'octubre) i judicial (29 d'octubre) del Sr. Riba i, per últim, els informes medico-forenses dels dos perjudicats.

Es va tenir en compte la realització d'un informe psiquiàtric mèdic-forense de l'acusat, el Sr. Juan Carlos Riba, fet per la Dra. Alba Cano Esteve, que concloïa que patia un trastorn bipolar actualment estabilitat i en tractament farmacològic, i que havia pogut influir aquesta psicopatia en relació amb els fets objecte de l'informe, ja que hi va haver una possible minva en les seves capacitats cognitives i volitives. Aquest informe va servir per considerar la existència o no d'una eximent completa o incompleta de la responsabilitat (art. 20.1º CP) o, en el seu defecte, una circumstància atenuant analògica de la responsabilitat penal (art. 21.1º CP), encara que aquesta part va considerar que no reunia tots els requisits necessaris per poder considerar-la.

Per observar si concorria la circumstància agreujant de reincidència, prevista a l'art. 22.8º CP, es va comprovar el registre central de penats, i no s'identificaven resultats.

Per tant, els mitjans de prova aportats són principalment l'interrogatori de l'acusat; la prova testifical, concretament la declaració dels agents dels Mossos d'Esquadra TIP 12 i

⁵⁰ [ESCRIT DE CONCLUSIONS DEFINITIVES DE L'ACUSACIÓ PARTICULAR](#)

TIP 16; i la prova documental, per donar lectura als informes mèdic-forenses dels dos agents.

A més a més, vam demanar l'apertura de peça separada de responsabilitat civil per part del Jutjat d'Instrucció, per tal de requerir a l'acusat que prestés fiança en la quantia suficient per assegurar les responsabilitats pecuniàries que poguessin declarar-se procedents.

A mode de conclusió de la estratègia de l'acusació, al haver demostrat mitjançant les proves enumerades com han succeït els fets, com acusació hem demanat la pena privativa de llibertat de dos anys y sis mesos pel delictes d'atemptat contra agent de l'autoritat de l'art. 551.3º CP, la pena privativa de llibertat de dos anys pel delictes de lesions de l'art. 148.1º CP i la pena de multa de 30 dies a raó de 4 euros per dia pel delictes de lesions de l'art. 147.2 CP, amb la responsabilitat penal subsidiària d'un dia de privació de llibertat per cada dos quotes diàries no satisfetes, previst a l'art. 53.1 CP.

Per altra banda, respecte de la quantitat de responsabilitat civil, la xifra de 221,27€ per l'agent de MMEE TIP 12 i de 2.453,90€ per l'agent de MMEE TIP 16, justificades en base a la Llei 35/2015, de 22 de setembre i al RDL 8/2004, de 29 d'octubre.

5. CONCLUSIONS FINALS

Per concloure, després d'haver desenvolupat el present Treball de Fi de Grau en la modalitat de simulació de judici en matèria penal, procedeix a exposar les consideracions a les quals he pogut arribar.

Aquesta modalitat de treball m'ha permès conèixer en més profunditat les funcions que du a terme cadascuna de les principals parts en un procés penal, així com diferenciar els diferents tipus de procediments i dels diversos tipus delictius, i he estat capaç d'ampliar els coneixements que ja havia adquirit de Dret Processal Penal

com pot ser en el delictes de robatori i el delictes de lesions, especialment, ja que depenen de les circumstàncies concretes de cada cas i la pràctica de la prova durant la vista oral es pot diferenciar i acreditar quin és el tipus penal qualificable.

A més a més, he pogut observar la feina realitzada per part dels meus companys, de manera que hi ha hagut una barreja de postures i diferents punts de vista i això ens ha permès desenvolupar una estratègia més minuciosa, alhora que posar-nos d'acord amb les declaracions dels acusats, testimonis i pèrits necessaris en la celebració del judici.

Un cop analitzat el supòsit de fet i tots els possibles delictes pels quals ha acusat la meua postura, l'acusació particular, havent tingut en compte la legislació en matèria penal, la reiterada jurisprudència i la pràctica de la prova, és procedent determinar que són constitutius d'un delictes d'atemptat contra agent de l'autoritat, amb un concurs ideal de delictes de lesions. A falta de prova suficient que permeti aplicar la eximent completa o incompleta per anomalia psíquica, s'ha d'imputar el delictes a l'acusat en qüestió, i és per això que aquesta part sol·licita una sentència condemnatòria amb una pena de presó, amb la consegüent pena accessòria d'inhabilitació especial pel dret de sufragi passiu durant el temps de condemna i amb l'abonament de la corresponent indemnització cap als meus dos representats, els dos agents del Cos de Mossos d'Esquadra, que han resultat els perjudicats pel delictes.

En relació amb la resta de fets objecte d'enjudiciament, s'ha pogut demostrar la majoria de delictes plantejats en les conclusions provisionals realitzades per l'acusació pública i l'acusació particular. En tots els tipus penals els acusats responen en qualitat d'autors, no mitjançant cap tipus de causa de justificació o exclusió de la responsabilitat penal, encara que sí la circumstància modificativa de la responsabilitat criminal d'alteració psíquica i confessió, i l'agreujant de reincidència. Així, ha quedat acreditat el delictes de robatori amb violència sobre les persones, el delictes de conducció sense permís, el delictes d'encobriment i el delictes de tinença il·lícita d'armes. Tot això, junt amb les

corresponents responsabilitats civils que hauran de ser satisfetes pel Sr. Riba i la Sra. Torres.

En definitiva, he pogut aprendre de fons la postura d'un lletrat com a acusació particular i és una tasca a la que realment m'agradaria dedicar-me en el meu futur professional, ja que és una vocació que tinc clara des de fa uns quants anys.

6. BIBLIOGRAFIA

MANUALS:

- Landecho Velasco, C.M. i Molina Blázquez, C. (2015). *Derecho Penal Español*. (9.ª ed.). Tecnos.
- Muñoz Conde, F. (2019). *Derecho Penal. Parte general*. (10.ª ed.). Tirant lo Blanch.
- Piva Torres, G. E. (2019). *Teoría del delito y el Estado social y democrático de Derecho*.
- Quintero Olivares, G. (2015). *Parte General del Derecho Penal*, Lección 7^a. Aranzadi Instituciones.
- Zapater, P. (2020). *Medio siglo de abogacía penal*. Sepín.

LEGISLACIÓ:

- Llei 35/2015, de 22 de setembre, de reforma del sistema per la valoració dels danys i perjudicis causats a les persones en accidents de circulació.
- Llei 35/2015, de 22 de setembre, de reforma del sistema per la valoració dels danys i perjudicis causats a les persones en accidents de circulació.
- Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal.
- Llei Orgànica 5/1995, de 22 de maig, del Tribunal del Jurat.
- Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial.
- Reial Decret de 14 de setembre de 1882, pel qual s'aprova la Llei d'Enjudiciament Criminal.
- Reial Decret Legislatiu 8/2004, de 29 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei sobre responsabilitat civil i assegurança en la circulació de vehicles de motor.

JURISPRUDÈNCIA:

- SAP de Barcelona 184/2015, de 26 de febrer de 2015.
- SAP de Girona 513/2007, Secció 3, Rec 307/2005, de 6 de setembre de 2007.
- SAP de Madrid, de 13 de maig de 2013, núm. 413/2013, rec. 154/2013.
- SSTS, de 16 d'abril de 1974 i de 16 de novembre de 1976.
- STS 1046/2011, de 6 d'octubre.
- STS 1289/2003, d'11 d'octubre.
- STS 167/2018, d'11 d'abril.

- STS 1775/1999, de 9 de desembre.
- STS 2123/2002, de 16 de desembre.
- STS 222/2007, de 23 de març, rec. 1127/2006.
- STS 650/2008, de 23 d'octubre.
- STS 685/2012, de 20 de setembre.
- STS 690/1993, de 22 de març.
- STS 696/2004, de 27 de maig.
- STS 783/2006, de 29 de juny.
- STS núm. 38/2022, Sala de lo Penal, Secció 1, Rec 2255/2020, de 20 de gener de 2022.
- STS, de 18 de febrer de 2003, RJ 2003/2388.
- STS, de 21 de setembre de 2009 i STS, de 26 de juny de 2017.
- STS, de 26 de abril de 2017, rec. 2114/2016.
- STS, de 29 d'octubre de 1999, núm. 1564/1999, rec. 7/1999.
- STSJ de Madrid núm. 94/2021, Sala de lo Civil i Penal, Secció 1, Rec. 60/2021, de 18 de març de 2021.

WEBGRAFIA:

- Aróstegui Moreno, J. (2008, 1 setembre). *Los delitos de atentado contra la autoridad, sus agentes y los funcionarios públicos en el derecho penal español*. Noticias Jurídicas. <https://noticias.juridicas.com/conocimiento/articulos-doctrinales/4394-los-delitos-de-atentado-contrala-autoridad-sus-agentes-y-los-funcionarios-publicos-en-el-derecho-penal-espanol/>
- Conceptos Jurídicos. (2020, 22 julio). *Bien jurídico, ¿qué es?* <https://www.conceptosjuridicos.com/bien-juridico/>
- Conceptos Jurídicos. (2021, 24 noviembre). *¿Qué es el estado de necesidad en derecho penal?* <https://www.conceptosjuridicos.com/estado-de-necesidad/>
- Derecho UNED. (2019, 19 junio). *Los elementos subjetivos de lo injusto diferentes al dolo*. <https://derechouned.com/libro/penal-1/4536-los-elementos-subjetivos-de-lo-injusto-diferentes-al-dolo>
- Guías Jurídicas - Wolters Kluwer. (s. f.). *Atenuante de confesión*. https://guiasjuridicas.wolterskluwer.es/Content/Documento.aspx?params=H4sIAAAAEAMtMSbF1jTAAAUMTMwMDtbLUouLM_DxbIwMDCwNzA0uQQZapUt-ckhlQaptWmJOcSoAwhyx3DUAAAA=WKE

- Guías Jurídicas Wolters Kluwer. (s. f.). *Encubrimiento*. https://guiasjuridicas.wolterskluwer.es/Content/Documento.aspx?params=H4slAAAAAAAAEAMtMSbF1jTAAAUMjUzNjtbLUouLM_DxbIwMDCwNzAwuQQGZapUt-ckhlQaptWmJOcSoAAXmaRTUAAAA=WKE#I50
- Iberley. (2019, 31 octubre). *Delito de falsedad documental*. <https://www.iberley.es/temas/delito-falsedad-documental-47581>
- Iberley. (2020, 9 marzo). *Elementos del tipo de injusto de los delitos dolosos*. <https://www.iberley.es/temas/elementos-tipo-injusto-delitos-dolosos-48261>
- Ministerio de Justicia. (s. f.). *Cancelación de Antecedentes Penales. Trámites y gestiones personales*. <https://www.mjusticia.gob.es/es/ciudadania/tramites/solicitud-cancelacion>
- Real Academia Española - RAE. (s. f.). *Competencia penal*. Diccionario panhispánico del español jurídico - Real Academia Española. <https://dpej.rae.es/lema/competencia-penal>
- Real Academia Española - RAE. (s. f.). *Tipicidad*. Diccionario de la lengua española. <https://dle.rae.es/tipicidad>
- Zurito.es. (s. f.). *Calculadora de Indemnizaciones (años 2016 a 2022)*. Calcular Indemnización. <https://calcularindemnizacion.es/calculadora-baremo-indemnizacion-accidentes-2016-en-adelante#calc2015-results>

ANNEXOS

ANNEX I: SUPÒSIT DE FET

“En fecha 27 de octubre de 2020, sobre las 13:00 horas, cuando Marcos Roig García, se disponía a aparcar el vehículo Marca Mercedes, Modelo GLA, con matrícula 1234-ABC, color negro, de su propiedad, en el parking de su domicilio sito en la C/ Sebastià I, núm. 13, de Vinyols i els Arcs, D. JUAN CARLOS RIBA HERNÁNDEZ, mayor de edad y provisto de DNI 12345678-A, y Dña. AINHOA TORRES CAMPOS, mayor de edad y provista de DNI 12345678-B, mientras esperaba que se levantara la puerta del parking, el Sr. RIBA se aproximó a la ventanilla del conductor, obligando al Sr. Roig a que bajase del vehículo, mientras empuñaba una escopeta con el cañón recortado y le decía “esto es un robo, me voy a llevar el coche, tira para adentro”. El Sr. Roig quiso impedir que se llevaran su coche, forcejeando con JUAN CARLOS, en el que el arma no llegó a detonar. En ese momento, la Sra. TORRES cogió del cuello al Sr. Roig, por detrás, y entre ella y el Sr. RIBA le tiraron al suelo. El Sr. RIBA cogió el coche y la Sra. TORRES cogió el vehículo Marca Audi, Modelo A3, color blanco, con matrícula A-1234-EO, huyeron uno tras otro del lugar.

Recibido el aviso al cuerpo de Mossos d'Esquadra, se colocó un dispositivo en la rotonda de Misericordia de Reus, situándose los Agentes con TIP 12 y TIP 16 fuera del vehículo oficial. Al llegar allí el Sr. RIBA conduciendo el vehículo Mercedes, tuvo que detenerse a causa de la retención del tráfico, aprovechando el Agente de MMEE con TIP 12 para ponerse delante del vehículo y el Agente de MMEE con TIP 16 delante de la ventanilla del conductor.

Los Agentes le requirieron para que bajara del vehículo, pero el conductor hizo caso omiso, a lo que el Agente TIP 16 hizo uso de la porra extensible para romper el cristal de la puerta del conductor e introdujo su brazo izquierdo dentro del mismo para intentar sacar las llaves del contacto, momento en el que el conductor inició la marcha, forzando a que el agente sacara el cuerpo del interior del vehículo. A la vez, el Agente con TIP 12 tuvo que apartarse para evitar ser arrollado por el vehículo conducido por el Sr. RIBA, quien continuó la marcha adentrándose en la localidad de Reus.

A consecuencia de estos hechos, el Agente con TIP 16CD sufrió lesiones consistentes en “herida incisa a nivel de codo izquierdo con posterior infección”, que precisaron para su sanación de 2 puntos de sutura y 35 días improductivos para sus ocupaciones habituales, quedándole como secuencia un perjuicio estético leve.

Los Agentes de MMEE cogieron el vehículo policial a fin de poder dar alcance al vehículo Mercedes, conducido por el Sr. RIBA, si bien, al entrar en la intersección de la T-3125, un tercer vehículo no pudo reaccionar a las maniobras de los agentes y topó con el vehículo policial, provocando que el mismo volcara, imposibilitando que los Agentes pudieran seguir con la persecución.

El vehículo Mercedes fue abandonado en la Avda. Pere el Cerimoniós de Reus, con daños, valorados pericialmente en 650,00.-€, que el propietario no reclama, ya que fueron indemnizados por la compañía aseguradora del Sr. Roig. El Sr. RIBA y la Sra. TORRES se apropiaron de una chaqueta de piel, un teléfono móvil y 300.-€ en efectivo del interior del vehículo.

Paralelamente, otra dotación de MMEE siguió el vehículo Audi A3 conducido por la Sra. TORRES, dándole alcance y procediendo a su detención, siendo trasladada a la Comisaría de Mossos d'Esquadra de Reus.

Dña. AINHOA TORRES CAMPO conducía el vehículo Audi A3 sin disponer de permiso de conducir por no haberlo obtenido nunca.

Cuando la Sra. TORRES se encontraba detenida en comisaría, se presentó su madre para interesarse por la situación de su hija. Que acompañando a la madre de la Sra. TORRES, pero quedándose en el exterior de la Comisaría, se encontraba el Sr. RIBA que, siendo reconocido por los Agentes de MMEE con TIP 12 y TIP 16, que se encontraban en ese momento en el interior de la Comisaría, procedieron a su detención.

Que por Auto de 28 de octubre de 2020, se acordó la prisión provisional comunicada y sin fianza de D. JUAN CARLOS RIBA HERNÁNDEZ y Dña. AINHOA TORRES CAMPOS, situación personal que se mantiene a día de hoy.

Que en fecha 22 de febrero de 2021, Dña. CLAUDIA ROMERO SANS, mayor de edad, provista de DNI 12345678-C, y vecina de la localidad de Reus, con residencia en Avda. Pere el Cerimoniós de Reus, núm. 34, se personó en la Comisaría de Mossos d'Esquadra de Reus, y manifestó que tenía la escopeta recortada del Sr. RIBA. Que no recuerda la fecha exacta, pero que a mediados de octubre, un amigo llamado "Juanca", llamó al timbre de su domicilio y le dijo "guárdamela que me está persiguiendo la policía, ya vendré a buscarla", mientras le hacía entrega de una escopeta. Que la guardó en su casa y que hasta ahora no había dicho nada por miedo a que le pudiera pasar algo.

Que el Agente de Mosso d'Esquadra con TIP 19 procedió al registro del vehículo de la Sra. ROMERO, Marca Seat, Modelo Tarraco, Matricula 5678ABC, que se encontraba estacionado en el exterior de la Comisaría, y se advierte que la matrícula no se corresponde con el número de bastidor del vehículo".

ANNEX II: DILIGÈNCIES D'INVESTIGACIÓ

ATESTAT POLICIAL 123456/20

Diligència número: 1234/2020

Diligència d'inici: Per fer constar que la Unitat d'Investigació dels MMEE inicia les presents diligències amb motiu d'un presumpte robatori amb violència o intimidació (amb arma de foc) d'un vehicle de gamma alta, fet ocorregut al C/ Sebastià I, núm. 13, de Vinyols i els Arcs, quan el Sr. Marcos Roig ha trucat a emergències per dir que havia estat víctima d'un robatori.

L'autor material dels fets es tractaria d'un home nacional, d'uns 50 anys, 1.80 d'alçada, complexió normal, que s'ha violentant amb el propietari del vehicle. Anava acompanyat d'una noia, nacional, d'un 25 anys, 1.60 d'alçada, complexió prima.

Una dotació de MMEE formada pels Agents amb TIP 12 i 16, han perseguit el vehicle sostret, conduit pel presumpte infractor. A l'alçada de la rotonda de Misericòrdia de Reus, el vehicle s'ha detingut a conseqüència de la retenció del tràfic i els agents han requerit al conductor per tal de que baixi del vehicle. El conductor, fent cas omís al requeriment, ha iniciat novament la marxa.

Una altra dotació de MMEE formada pels Agents amb TIP 13 i 17, han perseguit el vehicle Audi A3 blanc conduit per la Sra. TORRES, s'ha localitzat i s'ha procedit a la detenció de la mateixa.

Amb posterioritat s'ha localitzat i detingut al presumpte atracador.

A més s'ha pogut localitzar el vehicle sostret a l'Avda. Pere el Cerimoniós de Reus.

Perquè consti ho certifico.

HOSPITAL UNIVERSITARI SANT JOAN

SERVEI D'URGÈNCIES. Informe mèdic MMEE TIP 16

Data: 27/10/2020, 13:56h

Servei/Especialitat: COT

Motiu de consulta: ferida avantbraç dret, colze esquerra, dolor espatlla esquerra.

Malaltia actual: accident de tràfic, acudeix per traumatisme de l'espatlla i ferida al colze i avantbraç.

Exploració física a l'ingrés: colze esquerra: observem una ferida a nivell del colze de 3-4 cm en diàmetre, bruta, amb restes de cossos estranys; mobilitat del colze conservada; avantbraç dret: ferida superficials a nivell de pell, sense afectació en teixits subcutanis; colze esquerra, dolor a nivell de cara superior del colze, mobilitat conservada, limitada per dolor.

Exploracions complementàries: Rx espatlla, colze sense lesions oses agudes.

Diagnòstic i procediments: ferida colze esquerra, ferida avantbraç dret, contusió espatlla.

Tractament: Neteja, cura, anestèsia local, sutura de la ferida del colze esquerra i cura de les ferides de l'avantbraç dret.

Augmentine, 7 dies

Nolotil, 1 dia

Repòs.

HOSPITAL UNIVERSITARI SANT JOAN

SERVEI D'URGÈNCIES. Informe mèdic MMEE TIP 12

Data: 27/10/2020, 13:58h

Servei/Especialitat: COT

Motiu de consulta: Dolor dorsolumbar

Malaltia actual: accident de tràfic, acudeix per dolor dorsolumbar.

Exploració física a l'ingrés: dolor a la palpació a nivell lumbar L1-L3; dolor a nivell zona dorsal D2-D4; mobilitat i sensibilitat conservada.

Exploracions complementàries: Rx dorsolumbar sense lesions oses agudes.

Diagnòstic i procediments: contusió esquena.

Tractament: voltaren, 1 dia

Enantyum, 1 dia

Nolotil, 1 dia

Repòs

DECLARACIÓ POLICIAL MARCOS ROIG GARCÍA

Instructor: 8 Caporal)

Secretari: 21 (Mosso)

Hora i data: 14:58 hores del dia 27 d'octubre de 2020.

Dades de la persona que fa la declaració: Marcos Roig García

Qualitat en què declara: víctima i denunciant.

Queda advertit/da dels drets que l'assisteixen en qualitat en què declara mitjançant acta/es independent/s.

Declaració: Que el dia 27 d'octubre de 2020, estava aparcant el seu vehicle al garatge del seu domicili i mentre esperava que la porta del garatge s'obris, un senyor es va aproximar a la finestreta del conductor i li va dir que baixés, mentre ensenyava una escopeta i li deia "*esto es un robo, me voy a llevar el coche, tira para adentro*". Que va intentar que no se l'endugués i quan estava intentant impedir-ho una altra persona el va atacar per l'esquena i el va tirar al terra. Que els dos van marxar del lloc dels fets. Que al Senyor que el va atracar si que li va veure la cara, que el podria reconèixer, i l'altre persona no li va veure la cara però per la seva veu i complexió sap que es una noia. Que un d'ells va marxar amb el seu cotxe i l'altre amb un cotxe blanc, marca Audi A3, però sense poder identificar la matricula.

Que el Sr. Roig tingut accés al seu vehicle després d'haver practicat la inspecció ocular tècnic policial en dependència de MMEE. Que troba a faltar els següents objectes:

A les 16:15 hores del dia 27 d'octubre de 2020, es dóna per finalitzada aquesta acta de declaració, que, un cop llegida, és signada en prova de conformitat per totes les persones que hi ha intervingut.

Perquè consti ho certifico.

DECLARACIÓ POLICIAL JUAN CARLOS RIBA HERNÁNDEZ

Instructor: 8 (Caporal)

Secretari: 21 (Mosso)

Hora i data: 19:46 hores del dia 27 d'octubre de 2020.

Dades de la persona que fa la declaració: Juan Carlos Riba Hernández

Qualitat en què declara: Detingut

Dades del lletrat/da: Pedro Piñero

Declaració: Que no vol declarar davant d'aquesta instrucció, que ho farà davant del Jutge.

A les 19:55 hores del dia 27 d'octubre de 2020, es dóna per finalitzada aquesta acta de declaració, que, un cop llegida, és signada en prova de conformitat per totes les persones que hi ha intervingut.

Perquè consti ho certifico.

DECLARACIÓ POLICIAL AINHOA TORRES CAMPOS

Instructor: 8 (Caporal)

Secretari: 21 (Mosso)

Hora i data: 18:31 hores del dia 27 d'octubre de 2020.

Dades de la persona que fa la declaració: Ainhoa Torres Campos

Qualitat en què declara: Detinguda

Dades del lletrat/da: Christian Arbucias

Declaració: Que no vol declarar davant d'aquesta instrucció, que ho farà davant del Jutge.

A les 18:34 hores del dia 27 d'octubre de 2020, es dóna per finalitzada aquesta acta de declaració, que, un cop llegida, és signada en prova de conformitat per totes les persones que hi ha intervingut.

Perquè consti ho certifico.

DECLARACIÓN JUDICIAL DE INVESTIGADO JUAN CARLOS RIBA HERNÁNDEZ

Juzgado de Instrucción núm. X de XXXXXXXXXXXXXXXX

Diligencias Previas XXXX/XXXX

En XXXXXXXX, a 29 de octubre de 2020

Ante Su Señoría, con mi asistencia, la Letrada de la Adm. de Justicia, se practica la presente comparecencia de D. Juan Carlos Riba Hernández, al cual se ha informado previamente de los derechos que legalmente le asisten a fin de prestar declaración en calidad de investigado.

Se celebra la declaración con la presencia del letrado de la defensa del Sr. Riba Hernández, D. Pedro Piñero, el letrado de la defensa de la Sra. Torres Campos, D. Christian Arbucias, en presencia del

Ministerio Fiscal, representado por la Sra. Laia Cunillera, y en presencia de la letrada de la acusación particular, la Sra. Claudia Bes.

Su señoría le informa al investigado de los hechos que se le atribuyen y procede al interrogatorio del mismo.

Que el investigado se acoge a su derecho a no declarar.

Leída se afirma y ratifica y firma con Su Señoría y los demás asistentes, de lo que doy fe.

DECLARACIÓN JUDICIAL DE INVESTIGADO AINHOA TORRES CAMPOS

Juzgado de Instrucción núm. X de XXXXXXXXXXXXXXXX
Diligencias Previas XXXX/XXXX

En XXXXXXXX, a 29 de octubre de 2020

Ante Su Señoría, con mi asistencia, la Letrada de la Adm. de Justicia, se practica la presente comparecencia de Dña. Ainhoa Torres Campos, al cual se ha informado previamente de los derechos que legalmente le asisten a fin de prestar declaración en calidad de investigado.

Se celebra la declaración con la presencia de la letrada de la defensa de la Sra, Torres Campos, D. Christian Arbucias, el letrado de la defensa del Sr. Ribas Hernández, D. Pedro Piñero, en presencia del Ministerio Fiscal, representado por la Sra. Laia Cunillera, y en presencia de la letrada de la acusación particular, la Sra. Claudia Bes.

Su señoría le informa al investigado de los hechos que se le atribuyen y procede al interrogatorio del mismo.

Que la investigada se acoge a su derecho a no declarar.

Leída se afirma y ratifica y firma con Su Señoría y los demás asistentes, de lo que doy fe.

DECLARACIÓN DE DENUNCIANTE-PERJUDICADO MARCOS ROIG GARCÍA

Juzgado de Instrucción núm. X de XXXXXXXXXXXXXXXX
Diligencias Previas XXXX/XXXX

En XXXX, a 9 de noviembre de 2020.

Ante Su Señoría, con mi asistencia como Letrado/a de la Adm. de Justicia, comparece la persona arriba identificada, a quien Su Señoría advirtió de la obligación que tiene de ser veraz y de las penas con que el Código penal castiga el delito de falso testimonio en causa criminal, e instruido del contenido de los artículos 433 y 436 de la LECrim, le recibió juramente o promesa de decir verdad en todo lo que supiere y fuere preguntado, manifestando quedar enterado de dichas obligaciones.

Se celebra la declaración en presencia de los letrados de las defensas y el representante del Ministerio Fiscal.

El Sr. Roig García manifiesta:

- Que no tiene relación con los investigados y que promete decir la verdad.
- Que se afirma y ratifica en la denuncia interpuesta en fecha 27 de octubre de 2020, siendo de su puño y letra la firma obrante al pie de la misma.
- Que ha recuperado el coche, pero tiene daños.
- Que tiene seguro a todo riesgo y que la compañía se hará cargo de los daños
- Que dentro del coche llevaba una chaqueta de piel, un teléfono móvil y 300€ en efectivo que no ha recuperado.
- Que cuando iba a abrir la puerta del garaje de su casa, el abordó el hombre con una escopeta, que la escopeta la vio bien, que la agarró y todo. Que le dijo *“esto es un atraco, me voy a llevar tu coche”*.
- Que el declarante agarró la escopeta con las dos manos, forcejeando con el agresor.
- Que no recuerda si la escopeta detonó, que cree que no.
- Que en ese momento llegó otra persona, que esa persona vino por detrás.
- Que no la vio físicamente, pero que tenía voz de mujer.
- Que tirado en el suelo vio como se iba el hombre con su coche y la mujer con un coche blanco, Audi A3.
- Que llamó a la policía indicándole lo que había pasado y que lo último que sabe es que los detuvieron.
- Que reclama

Leída se afirma y ratifica y firma con Su Señoría y los demás asistentes, de lo que doy fe.

REGISTRO CENTRAL DE PENADOS Juan Carlos Riba Hernández

No se han identificado resultados.

REGISTRO CENTRAL DE PENADOS Ainhoa Torres Campos

1. Condenada en Sentencia núm. 12/2019, de 12 de febrero, por la comisión de un delito de conducción sin permiso del art. 384 CP a la pena de 75 de Trabajos en Beneficio de la Comunidad.

Procedimiento: Juicio Rápido 14/2019. Juzgado de Instrucción núm. 7 de Tarragona
Ejecutoria 3/2019. Juzgado de lo Penal núm. 5 de Tarragona

Fecha de cumplimiento: 30/09/2019.

2. Condenada en Sentencia núm. 883/2019, de 15 de octubre, por la comisión de un delito de lesiones del art. 147.2 CP a la pena de 2 meses de multa.

Procedimiento: Juicio Rápido 885/2019. Juzgado de Instrucción núm. 5 de Reus
Ejecutoria 78/2019. Juzgado de lo Penal núm. 3 de Reus.

Fecha de cumplimiento: 15/11/2019.

ATESTAT POLICIAL 123456 AMPLIATORIAS 7891011

Data: 22/02/2021, 13:50 h.

Diligència d'inici: Per fer constar que la Unitat d'Investigació dels MMEE inicia les presents diligències ampliàtòries de l'Atestat policial 123456, en tant es persona en aquestes dependències la CLAUDIA ROMERO SANS, amb DNI 12345678-C, veïna de la localitat de Reus, amb domicili en Av/ Pere el Cerimoniós de Reus, núm. 34. Manifesta que té la escopeta del Sr. RIBA, i fa entrega de la mateixa.

Registat el seu vehicle, Marca Seat, Model Tarraco, Matricula 5678ABC, per l'Agent amb TIP 19, s'adverteix que la matricula no correspon amb el número de bastidor del vehicle. S'obre diligències i es procedeix a la seva detenció.

Perquè consti ho certifico.

DECLARACIÓ POLICIAL

Instructor: 8 (Caporal)

Secretari: 21 (Mosso)

Hora i data: 22 de febrer de 2021, 14:35h

Dades de la persona que fa la declaració: Claudia Romero Sans

Qualitat en què declara: Detingut

Dades del lletrat/da: Irene Mena.

Declaració: Que no vol declarar davant d'aquesta instrucció, que ho farà davant del Jutge.

A les 14:56 hores del dia 22 de febrer de 2021, es dóna per finalitzada aquesta acta de declaració, que, un cop llegida, és signada en prova de conformitat per totes les persones que hi ha intervingut.

Perquè consti ho certifico.

DECLARACIÓN JUDICIAL DE INVESTIGADO CLAUDIA ROMERO SANS

Juzgado de Instrucción núm. X de XXXXXXXXXXXXXXXX

Diligencias Previas XXXX/XXXX

En XXXXXXXX, a 23 de febrero de 2021.

Ante Su Señoría, con mi asistencia, la Letrada de la Adm. de Justicia, se practica la presente comparecencia de Dña. Claudia Romero Sans, al cual se ha informado previamente de los derechos que legalmente le asisten a fin de prestar declaración en calidad de investigada.

Se celebra la declaración con la presencia de su letrada, Irene Mena, y de los letrados de la defensa y del Ministerio Fiscal.

Su señoría le informa a la investigada de los hechos que se le atribuyen y procede al interrogatorio de la misma.

Que la investigada manifiesta que solo responderá a las preguntas que le formule su Letrada:

- Que se personó en la Comisaría porque ya hacía muchos días que tenía la escopeta y no podía contactar con “Juanca”.
- Que no recuerda la fecha exacta, que fue a mediados de octubre.
- Que llamó al timbre y le dijo “guárdamela que me está persiguiendo la policía, ya vendré a buscarla”.
- Que hasta ahora no había dicho nada por miedo a que le pudiera pasar algo.
- Que no sabe nada de que su coche lleva una matrícula que no corresponde con el número de bastidor del vehículo.
- Que ella compró ese coche de segunda mano y que venía con esa matrícula.

Leída se afirma y ratifica y firma con Su Señoría y los demás asistentes, de lo que doy fe.

INFORME PERICIAL

Anna Maria Sans Pérez, compareix davant la Lletrada de l'Administració de Justícia i accepta l'encàrrec pel qual ha estat designat. Promet desenvolupar l'encàrrec atenent al seu lleial saber i entendre a fi de procedir a la pràctica de l'informe pericial acordat.

Després de conèixer l'objecte del peritatge, atenent a la documentació obrant a la causa, arribo a la següent conclusió:

- Valoració dels danys del vehicle:
Material: 358,43.-€
Ma d'obra: 171,93.-€
IVA: 111,38.-€
TOTAL: 641,74.-€
- Valoració dels efectes no recuperats (jaqueta de pell, telèfon mòbil marc Iphone 8 i diners en efectiu)
Material: 767,00.-€
IVA:161,07.-€
TOTAL: 928,07.-€

Signa en senyal de conformitat.

INFORME MÉDICO-FORENSE MMEE TIP 12

Médico Forense:

En XXXXXX, a 7 de febrero de 2021

Conforme al juramento/promesa efectuado para ejercer bien y fielmente mi cargo de médico forense, manifiesto:

De acuerdo con lo solicitado por este órgano judicial, emito informe estimativo a la vista de la documentación relativa a la persona lesionada MMEE TIP 12, de 36 años de edad, que sufrió el día 27 de octubre de 2020.

Fuentes del informe: Documentación médica que consta en las actuaciones.

Lesiones: Contusión en la espalda con dolor a la palpación lumbar de L1-L3 y dorsal de D2-D4.

Tratamiento: medidas sintomáticas farmacológicas. El tratamiento descrito es compatible con el concepto médico legal de primera asistencia facultativa.

Periodo de sanidad: Previsible un total de curación/estabilización de 7 días, de los cuales ninguno impositivo.

Secuelas: No son previsible por las lesiones descritas.

INFORME MÉDICO-FORENSE MMEE TIP 16

Médico Forense:

En XXXXXX, a 7 de febrero de 2021

Conforme al juramento/promesa efectuado para ejercer bien y fielmente mi cargo de médico forense, manifiesto:

De acuerdo con lo solicitado por este órgano judicial, emito informe estimativo a la vista de la documentación relativa a la persona lesionada MMEE TIP 16, de 42 años de edad, que sufrió el día 27 de octubre de 2020.

Fuentes del informe: Documentación médica que consta en las actuaciones.

Lesiones: lumbalgia y dorsalgia postmatrumatica. Herida incisa a nivel de codo izquierdo, que se infecta posteriormente.

Tratamiento: cura de las heridas, desbridamiento del tejido desvitalizado, sutura quirúrgica de la herida, medidas sintomáticas farmacológicas. El tratamiento descrito es compatible con el concepto médico legal de tratamiento médico-quirúrgico.

Periodo de sanidad: Previsible un total de curación/estabilización de 35 días, de los cuales 15 impositivo.

Secuelas: previsible secuela de perjuicio estético leve por cicatriz.

INFORME PSIQUIÁTRICO MÉDICO FORENSE

Médico Forense: Alba Cano Esteve
En Tarragona a 21 de octubre de 2021.

Conforme al juramento/promesa efectuado para ejercer bien y fielmente mi cargo de médico forense, manifiesto:

Se ha reconocido a **Juan Carlos Riba Hernández** con el siguiente resultado:

Objeto del informe: Solicitud de informe de imputabilidad.

Conclusiones médico-legales:

- Orientación diagnóstica trastorno bipolar actualmente estabilizado y en tratamiento farmacológico.
- Influencia de la psicopatología constatada en relación con los hechos objeto del informe: Podemos considerar por los antecedentes que pudo existir una merma leve en sus capacidades cognoscitivas y volitivas en relación a los hechos.

Para que conste, lo certifico.

mossos d'esquadra

UNITAT CENTRAL DE BALÍSTICA I TRACES
INSTRUMENTALS

INFORME NÚMERO: UCBTI-379/21

INFORME PERICIAL DE: ESCOPETA - MUNICIÓ

ORIGEN POLICIAL: UNITAT D'INVESTIGACIO ABP REUS

ADREÇAT A: UNITAT D'INVESTIGACIO ABP REUS

DILIGÈNCIES POLICIALS: 824310/20 21

NÚMERO IOTP:

FETS: Robatori

INFORME EMÈS PELS PERITS AMB TIP NÚMERO: 952 i 103

DATA DE FINALITZACIÓ DE L'INFORME: 22/12/2021

6. CONCLUSIONS

Per tot l'exposat anteriorment i en base als resultats obtinguts als diferents estudis realitzats, es determina el següent:

PRIMERA: S'ha dut a terme l'estudi d'una *escopeta* modificada, considerada com a tal per no dur obstruccions a l'interior del canó (**PROHIBIDA**).

SEGONA: No presenta ni número de sèrie ni encunys de cap Banc de Proves homologat. Aquest fet **PROHIBEIX** la seva tinença.

TERCERA: La modificació que presenta (eliminació de les obstruccions del canó) fa que la *escopeta* estudiada pugui disparar projectils (Segons CIPAE: "En resolució de data 25/03/1998 va determinar que la utilització d'armes detonadores amb una finalitat diferent a la detonació s'ha de considerar prohibida).

QUARTA: L'interior del canó presenta senyals circulars, possiblement dels treballs realitzats per retirar les obstruccions. Tot i això, la reducció de l'interior del canó es manté.

CINQUENA: La reducció de l'interior del canó impedeix poder disparar els cartutxos del calibre 16 mm Luger que acompanyen l'*escopeta*. Tant sols pot detonar cartutxos del calibre 12mm modificats o no).

SISENA: La *escopeta* detona correctament els cartutxos del calibre 12 mm i un a un. És a dir, no funciona en sistema semi automàtic (degut a que li manca la obstrucció parcial del canó que ajuda a obturar els gasos del tret i facilitar el mecanitzat de l'arma).

SETENA: Els cartutxos estudiats són del calibre 16 mm. No són aptes de ser disparats amb la pistola estudiada. Provats una part amb una arma de la col·lecció tècnica, han funcionat correctament.

Generalitat de Catalunya
Departament d'Interior
Direcció General de la Policia
Divisió de Policia Armada
Area Central d'Identificació

mossos d'esquadra

7. DESTÍ DELS ELEMENTS MOTIU D'ESTUDI

L'arma estudiada i els cartutxos sobrants a les proves, es trameten per a ser dipositats a Intervenció d'Armes de la Guàrdia Civil que correspongui o on maní l'Autoritat Judicial.

8. ANNEX

Reglament d'Armes: Recull articles d'interès relacionats amb l'estudi de les armes.

Signatures:

Generalitat de Catalunya
Departament d'Interior
Direcció General de la Policia
Divisió de Policia Científica
Unitat Central d'Identificació

TIP: 952

TIP: 103

Sabadell, 22 de 12 de 2021

Per qualsevol consulta respecte del contingut de l'informe, poseu-vos en contacte amb la Unitat Central de Ballística i Traces Instrumentals de la Divisió de Policia Científica, a l'adreça de l'avinguda de la Pau, número 120, de Sabadell (08206); per telèfon al número 93 728 52 00, ext. 21456, o per correu electrònic itg7450@gencat.cat.

Informe número UCBTI 00379 / 21

mossos d'esquadra
■ ■ ■ ■

**UNITAT TERRITORIAL DE POLICIA CIENTÍFICA
CAMP DE TARRAGONA**

INFORME NÚMERO: 213/2021-LCT
EXPEDIENT NÚMERO: 434/2021-CT UTPC
DILIGÈNCIES POLICIALES: 15801/2021 UI REUS
INFORME SOL·LICITAT PER: UNITAT INVEST BAIX CAMP- PRIORAT
INFORME ADREÇAT A: UNITAT INVEST BAIX CAMP- PRIORAT
PERSONAL RESPONSABLE DE L'INFORME AMB TIP NÚMERO: 317 i 802'

Generalitat de Catalunya
Departament d'Interior
Direcció General de la Policia
Area Territorial d'Investigació
Tarragona

TC-IN-O-001_A_1 Informe lofoscòpic

EXP 434/2021-CT - INF 213/2021-LCT

mossos d'esquadra

1. ANTECEDENTS

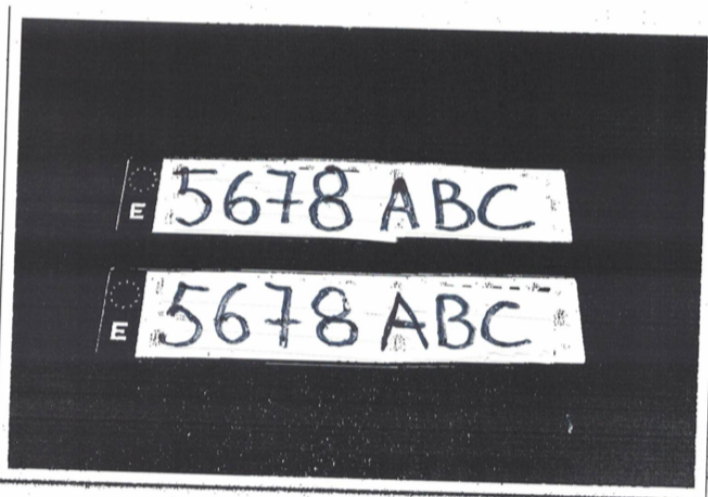
En data 02/3/2021 la Unitat d'Investigació Baix Camp- Priorat tramet a la Unitat Territorial de Policia Científica del Camp de Tarragona, uns ítems recollits com a indici 1 en acta d'inspecció ocular 883/21 BC-PR, per tal d'efectuar recerca lofoscòpica, en relació amb les diligències policials número 5801/2021, instruïdes per un delictes de robatori

2. OBJECTE

Els agents del cos de Mossos d'Esquadra amb targeta d'identificació professional TIP número 317 i 802, especialistes en detecció lofoscòpica de la Unitat Territorial de Policia Científica del Camp de Tarragona de l'Àrea d'Investigació Criminal Camp de Tarragona, efectuen el present informe per tal de mostrar de forma gràfica els ítems analitzats, exposar els processos analítics als quals han estat sotmesos i el resultat de la recerca lofoscòpica realitzada.

3. DESENVOLUPAMENT

3.1 Presentació i examen visual preliminar dels ítems

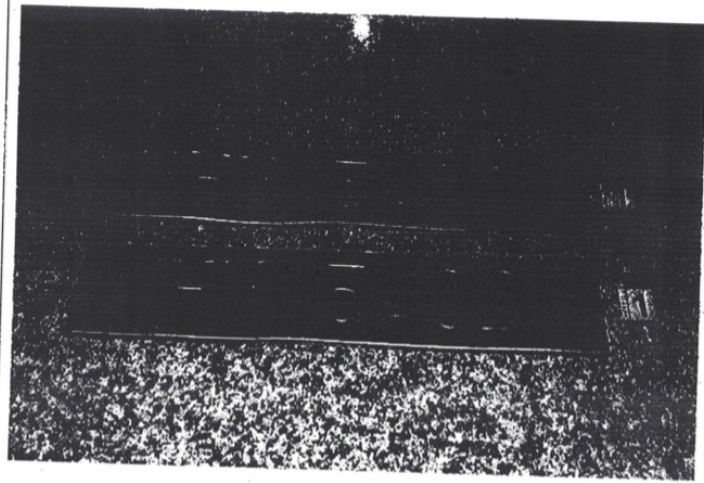
IMATGE 1: Fotografia de conjunt de l'ítem 1.1 i l'ítem 1.2, on s'observa l'anvers de les dues plaques de matrícula amb la numeració 5678 ABC

Generalitat de Catalunya
Departament d'Interior

Direcció General de la Policia
Àrea Territorial d'Investigació
Tarragona

DTC-IN-O-001_A_1 Informe lofoscòpic

EXP 434/2020-CT - INF 213/2021 LCT

IMATGE 2: Fotografia de conjunt de l'ítem 1.1 i l'ítem 1.2, on s'observa el revers de les dues plaques de matrícula amb la numeració **5678 ABC**

3.2 Relació d'ítems, procediments, anàlisi o tècnica realitzada, i resultat

ÍTEM 1.1: Una placa de matrícula amb la numeració **5678 ABC**

Procediment: DTC-IN-O-002 *Processos per a la detecció i revelat d'empremtes.*

Anàlisi realitzada: Recerca lofoscòpica amb reactiu químic VAPORS DE CIANOACRILAT i tint ARDROX.

Resultat: Es revelen cinc fragments d'empremtes lofoscòpiques aptes per al seu estudi, les quals són testimoniades mètricament amb els números **ZERO (TM0), UN (TM1), DOS (TM2), TRES (TM3) i QUATRE (TM4).**

Data de l'assaig: 05-11-2021

Generalitat de Catalunya
Departament d'Interior

Directorat General de la Policia
Àrea Territorial d'Investigació
Tarragona

DTC-IN-O-001_A_1 Informe lofoscòpic

EXP 434/2020-CT - INF 213/2021-LCT

5. CONCLUSIONS

Els agents amb TIP 317 i 802: han revelat un total de VUIT (8) fragments d'empremtes lofoscòpiques aptes per al seu estudi. Aquests fragments s'han testimoniat mètricament amb els números **ZERO (TM0), UN (TM1), DOS (TM2), TRES (TM3), QUATRE (TM4), CINQ (TM5), SIS (TM6) i SET (TM7)**.

Els ítems motiu d'estudi es lliuren a la unitat instructora.

Es dona per finalitzat aquest informe, el qual consta de dotze (12) fulls, escrits per una sola cara amb dotze (12) imatges, signats i segellats pels agents informants.

TIP 317

TIP 802

Generalitat de Catalunya
Departament d'Interior
Direcció General de la Policia
Àrea Territorial d'Investigació
Tarragona

Tarragona, 5 de novembre de 2021

Per a qualsevol consulta respecte del contingut de l'informe, poseu-vos en contacte amb la Unitat Territorial de la Policia Científica Camp de Tarragona, a l'adreça plaça dels Mossos d'Esquadra, número 1, de la localitat de Tarragona (codi postal 43006); telèfon 977 635 300; ext. 68127; correu electrònic itpg6660@gencat.cat

ANNEX III: INTERLOCUTÒRIA DE CONCLUSIÓ DEL PROCEDIMENT ABREUJAT

Juzgado de Instrucción núm. 1 de Reus
PA 13/2022
DP 2710/2020

HECHOS

PRIMERO.- En fecha 27 de octubre de 2020, sobre las 13:00 horas, cuando Marcos Roig García, se disponía a aparcar el vehículo Marca Mercedes, Modelo GLA, con matrícula 1234-ABC, color negro, de su propiedad, en el parking de su domicilio *sito* en la C/ Sebastià I, núm. 13, de Vinyols i els Arcs, D. JUAN CARLOS RIBA HERNÁNDEZ, mayor de edad y provisto de DNI 12345678-A, y Dña. AINHOA TORRES CAMPOS, mayor de edad y provista de DNI 12345678-B, mientras esperaba que se levantara la puerta del parking, el Sr. RIBA se aproximó a la ventanilla del conductor, obligando al Sr. Roig a que bajase del vehículo, mientras empuñaba una escopeta con el cañón recortado y le decía *“esto es un robo, me voy a llevar el coche, tira para adentro”*. El Sr. Roig quiso impedir que se llevaran su coche, forcejeando con JUAN CARLOS, en el que el arma no llegó a detonar. En ese momento, la Sra .TORRES cogió del cuello al Sr. Roig, por detrás, y entre ella y el Sr. RIBA le tiraron al suelo. El Sr. RIBA cogió el coche y la Sra. TORRES cogió el vehículo Marca Audi, Modelo A3, color blanco, con matrícula A-1234-EO, huyeron uno tras otro del lugar.

SEGUNDO.- Se colocó un dispositivo en la rotonda de Misericordia de Reus, situándose los Agentes con TIP 12 y TIP 16 fuera del vehículo oficial. Al llegar allí el Sr. RIBA conduciendo el vehículo Mercedes, tuvo que detenerse a causa de la retención del tráfico, aprovechando el Agente de MMEE con TIP 12 para ponerse delante del vehículo y el Agente de MMEE con TIP 16 delante de la ventanilla del conductor. Los Agentes le requirieron para que bajara del vehículo pero el conductor hizo caso omiso, a lo que el Agente TIP 16 hizo uso de la porra extensible para romper el cristal de la puerta del conductor e introdujo su brazo izquierdo dentro del mismo para intentar sacar las llaves del contacto, momento en el que el conductor inició la marcha, forzando a que el agente sacara el cuerpo del interior del vehículo. A la vez, el Agente con TIP 12 tuvo que apartarse para evitar ser arrollado por el vehículo conducido por el Sr. RIBA, quien continuó la marcha adentrándose en la localidad de Reus.

A consecuencia de estos hechos, el Agente con TIP 16 CD sufrió lesiones consistentes en *“herida incisa a nivel de codo izquierdo con posterior infección”*, que precisaron para su sanación de 2 puntos de sutura y 35 días impositivos para sus ocupaciones habituales, quedándole como secuencia un perjuicio estético leve.

TERCERO.- Los Agentes de MMEE cogieron el vehículo policial a fin de poder dar alcance al vehículo Mercedes, conducido por el Sr. RIBA, si bien, al entrar en la intersección de la T-3125, un tercer vehículo no pudo reaccionar a las maniobras de los agentes y topó con el vehículo policial, provocando que el mismo volcara, imposibilitando que los Agentes pudieran seguir con la persecución.

CUARTO.- Otra dotación de MMEE siguió el vehículo Audi A3 conducido por la Sra. TORRES, dándole alcance y procediendo a su detención, siendo trasladada a la Comisaría de Mossos d'Esquadra de Reus. Dña. AINHOA TORRES CAMPO conducía el vehículo Audi A3 sin disponer de permiso de conducir por no haberlo obtenido nunca.

Cuando la Sra. TORRES se encontraba detenida en comisaría, se presentó su madre para interesarse por la situación de su hija. Que acompañando a la madre de la Sra. TORRES, pero quedándose en el

exterior de la Comisaría, se encontraba el Sr. RIBA que, siendo reconocido por los Agentes de MMEE con TIP 12 y TIP 16, que se encontraban en ese momento en el interior de la Comisaría, procedieron a su detención.

QUINTO.- Que por Auto de 28 de octubre de 2020, se acordó la prisión provisional comunicada y sin fianza de D. JUAN CARLOS RIBA HERNÁNDEZ y Dña. AINHOA TORRES CAMPOS, situación personal que se mantiene a día de hoy.

SEXTO.- Que en fecha 22 de febrero de 2021, Dña. CLAUDIA ROMERO SANS, mayor de edad, provista de DNI 12345678-C, y vecina de la localidad de Reus, con residencia en Avda. Pere el Cerimoniós de Reus, núm. 34, se personó en la Comisaría de Mossos d'Esquadra de Reus, y manifestó que tenía la escopeta recortada del Sr. RIBA. Que no recuerda la fecha exacta, pero que a mediados de octubre, un amigo llamado "Juanca", llamó al timbre de su domicilio y le dijo "*guárdamela que me está persiguiendo la policía, ya vendré a buscarla*", mientras le hacía entrega de una escopeta. Que la guardó en su casa y que hasta ahora no había dicho nada por miedo a que le pudiera pasar algo. Que el Agente de Mosso d'Esquadra con TIP 19 procedió al registro del vehículo de la Sra. ROMERO, Marca Seat, Modelo Tarraco, Matricula 5678ABC, que se encontraba estacionado en el exterior de la Comisaría, y se advierte que la matrícula no se corresponde con el número de bastidor del vehículo".

RAZONAMIENTOS JURÍDICOS

FORMA

La jurisdicción para el estudio de los hechos descritos le corresponderá a los Tribunales del orden penal siendo competente para ello en virtud del art 15 Lecrim . Dña Carla Castañares Lorente, Jueza de Instrucción del Juzgado nº 1 de Reus. La capacidad procesal para ser parte en el proceso la ostentan los investigados y por la parte acusadora el Ministerio Fiscal. Los investigados podrán designar abogado de su confianza, y si no se le asignará uno de oficio. El procedimiento a seguir será procedimiento abreviado a través de las Diligencias Previas

FONDO

PRIMERO.- JUAN CARLOS RIBA HERNÁNDEZ Y AINHOA TORRES CAMPOS incurrir en un delito con violencia en el momento de robarle el vehículo obligando al Sr. Roig a que bajase del vehículo, mientras el sr RIBA le empuñaba una escopeta. El delito de robo con violencia e intimidación se regula en el artículo 242 del Código Penal.

SEGUNDO.- JUAN CARLOS RIBA HERNÁNDEZ Y AINHOA TORRES CAMPOS incurrir en un atentado con concurso de lesiones al realizar varios actos que consecuentemente afectaron negativamente a los agentes ocasionándoles varias lesiones leves, Conforme a lo dispuesto en el artículo 551.1º del Código Penal debe ser impuesta la pena superior en grado, que sería la de prisión entre 3 años y 1 día, y 4 años y 6 meses. Al existir un concurso ideal de delitos entre el delito de atentado y los delitos de lesiones, por aplicación de lo dispuesto en el artículo 77 del Código Penal , la pena del delito más grave (atentado) debe ser impuesta en su mitad superior y por tanto entre 3 años, 9 meses y 1 día y 4 años y 6 meses.

TERCERO.- AINHOA TORRES CAMPOS incurre en un delito de conducir el coche Audi sin permiso de conducir. Conducir un coche de cualquier tipo o moto sin licencia, es decir, sin carnet es un delito. Se castiga con penas de cárcel de 3 a 6 meses, o con multa de 12 a 24 meses o bien con trabajos en beneficio de la comunidad de 31 a 90 días. Así lo establece el artículo 384 del Código Penal español.

CUARTO.- JUAN CARLOS RIBA, AINHOA TORRES CAMPOS Y CLAUDIA ROMERO SANS incurrir en el delito de tenencia ilícita de armas al tener una escopeta sin licencia. El artículo 563 del Código Penal castiga con la pena de prisión de uno a tres años “la tenencia de armas prohibidas y la de aquéllas que sean resultado de la modificación sustancial de las características de fabricación de armas reglamentadas”.

QUINTO.- Incurrir en un delito de encubrimiento de la presunta escopeta que utilizaron la sr TORRES y el sr RIBA la señora CLAUDIA ROMERO SANS tipificado en el artículo 400 del Código Penal. Se aplicará prisión de tres meses a tres años y de quince a sesenta días multa, al que: I. Con ánimo de lucro, después de la ejecución del delito y sin haber participado en éste, adquiriera, reciba u oculte el producto de aquél a sabiendas de esta circunstancia.

PARTE DISPOSITIVA

CONTINUESE LA TRAMITACIÓN DE LAS PRESENTES DILIGENCIAS PREVIAS por los trámites del PROCEDIMIENTO ABREVIADO, a cuyo efecto DESE TRASLADO AL MINISTERIO FISCAL, y en su caso, a las ACUSACIONES PARTICULARES PERSONADAS, a fin de que en el plazo común de DIEZ DÍAS, formulen escrito de acusación, solicitando la apertura de juicio oral en la forma prescrita por la Ley o bien el sobreseimiento de la causa, sin perjuicio de que puedan solicitar excepcionalmente la práctica de las diligencias complementarias que consideren imprescindibles para formular la acusación.

PÓNGASE ESTA RESOLUCIÓN EN CONOCIMIENTO DEL MINISTERIO FISCAL Y DEMÁS PARTES PERSONADAS.

Así lo acuerda, manda y firma Dña. CARLA CASTAÑARES LORENTE, MAGISTRADA-JUEZ del Juzgado de Instrucción núm. 1 de Reus.

Doy fe.

ANNEX IV: ESCRIT D'ACUSACIÓ

JUZGADO DE INSTRUCCIÓN NÚM. 1 DE REUS PROCEDIMIENTO ABREVIADO N° 13/2022

AL JUZGADO

D. DARÍO GARCÍA LÓPEZ, Procurador de los Tribunales y en nombre y representación del acusador particular MMEE TIP 12 i MMEE TIP 16, con la asistencia letrada de D^a. CLAUDIA BES GONZÁLEZ, Letrado del Ilustre Colegio de Abogados de TARRAGONA, número de colegiado 26.817, con despacho profesional en TARRAGONA, ante este Juzgado comparezco y como mejor proceda en derecho,

DIGO:

Que, habiéndome dado traslado de las actuaciones del proceso que se deriva de las diligencias previas 2710/2020, mediante el presente escrito, en tiempo y forma a tenor de lo establecido en los artículos 781 y 650 de la LECrim solicito la apertura del juicio oral ante el Juzgado de lo Penal que por las normas de reparto corresponda y formulo el presente escrito de acusación, con base en las siguientes,

CONCLUSIONES PROVISIONALES

PRIMERA. – En fecha 27 de octubre de 2020, sobre las 13:00 horas, Marcos Roig García, se disponía a aparcar su vehículo Marca Mercedes, Modelo GLA, con matrícula 1234-ABC, color negro, en el parking de su domicilio *sito* en la C/ Sebastià I, núm. 13, de Vinyols i els Arcs.

Mientras esperaba que se levantara la puerta del parking, D. JUAN CARLOS RIBA HERNÁNDEZ, mayor de edad y provisto de DNI 12345678-A, se aproximó a la ventanilla del conductor, obligando al Sr. Roig a que bajase del vehículo, mientras empuñaba una escopeta con el cañón recortado y le decía *“esto es un robo, me voy a llevar el coche, tira para adentro”*. El Sr. Roig quiso impedir que se llevaran su coche, forcejeando con JUAN CARLOS, en el que el arma no llegó a detonar. En ese momento, Dña. AINHOA TORRES CAMPOS, mayor de edad y provista de DNI 12345678-B, cogió del cuello al Sr. Roig, por detrás, y entre ella y el Sr. RIBA le tiraron al suelo. El Sr. RIBA cogió el coche y la Sra. TORRES cogió el vehículo Marca Audi, Modelo A3, color blanco, con matrícula A-1234-EO, huyeron uno tras otro del lugar.

Una vez recibido el aviso por parte del cuerpo de Mossos d'Esquadra, se colocó un dispositivo en la rotonda de Misericordia de Reus, situándose los Agentes con TIP 12 y TIP 16 fuera del vehículo oficial. Al llegar allí el Sr. RIBA conduciendo el vehículo Mercedes, tuvo que detenerse a causa de la retención del tráfico.

Los Agentes le requirieron para que bajara del vehículo, pero el conductor hizo caso omiso, a lo que el Agente TIP 16 hizo uso de la porra extensible para romper el cristal de la puerta del conductor e introdujo su brazo izquierdo dentro del mismo para intentar sacar las llaves del contacto, momento en el que el conductor inició la marcha, forzando a que el agente sacara el cuerpo del interior del vehículo. A la vez, el Agente con TIP 12 tuvo que apartarse para evitar ser arrollado por el vehículo conducido por el Sr. RIBA, quien continuó la marcha adentrándose en la localidad de Reus.

A consecuencia de estos hechos, el Agente con TIP 16 sufrió lesiones consistentes en “herida incisa a nivel de codo izquierdo con posterior infección”, que precisaron para su sanación de 2 puntos de sutura y 35 días impeditivos para sus ocupaciones habituales, quedándole como secuencia un perjuicio estético leve.

Los Agentes de MMEE cogieron el vehículo policial a fin de poder dar alcance al vehículo Mercedes, conducido por el Sr. RIBA, si bien, al entrar en la intersección de la T-3125, un tercer vehículo no pudo reaccionar a las maniobras de los agentes y topó con el vehículo policial, provocando que el mismo volcara, imposibilitando que los Agentes pudieran seguir con la persecución.

El vehículo Mercedes fue abandonado en la Avda. Pere el Cerimoniós de Reus, con daños, valorados pericialmente en 650,00.-€, que el propietario no reclama, ya que fueron indemnizados por la compañía aseguradora del Sr. Roig. El Sr. RIBA y la Sra. TORRES se apropiaron de una chaqueta de piel, un teléfono móvil y 300.-€ en efectivo del interior del vehículo.

Paralelamente, otra dotación de MMEE siguió el vehículo Audi A3 conducido por la Sra. TORRES, dándole alcance y procediendo a su detención, siendo trasladada a la Comisaría de Mossos d’Esquadra de Reus. Conducía el vehículo Audi A3 sin disponer de permiso de conducir por no haberlo obtenido nunca.

Cuando la Sra. TORRES se encontraba detenida en comisaría, se presentó su madre para interesarse por la situación de su hija. Que acompañando a la madre de la Sra. TORRES, pero quedándose en el exterior de la Comisaría, se encontraba el Sr. RIBA que, siendo reconocido por los Agentes de MMEE con TIP 12 y TIP 16, que se encontraban en ese momento en el interior de la Comisaría, procedieron a su detención.

Que por Auto de 28 de octubre de 2020, se acordó la prisión provisional comunicada y sin fianza de D. JUAN CARLOS RIBA HERNÁNDEZ y Dña. AINHOA TORRES CAMPOS, situación personal que se mantiene a día de hoy.

Que en fecha 22 de febrero de 2021, Dña. CLAUDIA ROMERO SANS, mayor de edad, provista de DNI 12345678-C, y vecina de la localidad de Reus, con residencia en Avda. Pere el Cerimoniós de Reus, núm. 34, se personó en la Comisaría de Mossos d’Esquadra de Reus, y manifestó que tenía la escopeta recortada del Sr. RIBA. Que no recuerda la fecha exacta, pero que, a mediados de octubre, un amigo llamado “Juanca”, llamó al timbre de su domicilio y le dijo *“guárdamela que me está persiguiendo la policía, ya vendré a buscarla”*, mientras le hacía entrega de una escopeta. Que la guardó en su casa y que hasta ahora no había dicho nada por miedo a que le pudiera pasar algo.

Que el Agente de Mosso d’Esquadra con TIP 19 procedió al registro del vehículo de la Sra. ROMERO, Marca Seat, Modelo Tarraco, Matrícula 5678ABC, que se encontraba estacionado en el exterior de la Comisaría, y se advierte que la matrícula no se corresponde con el número de bastidor del vehículo”.

SEGUNDA. – Los hechos narrados anteriormente son constitutivos de los siguientes injustos penales: Los hechos descritos en el apartado cuarto de la conclusión primera son constitutivos de un delito de atentado contra la autoridad, tipificado en el artículo 550 del Código Penal, mediando, en concurso ideal de delitos, el delito lesiones que se encuentra previsto y penado en el artículo 147 del Código Penal.

TERCERA. – De acuerdo con lo establecido en las conclusiones anteriores, responde penalmente en calidad de autor del siguiente delito:

El acusado, D. JUAN CARLOS RIBA, responderá personalmente de los hechos descritos en calidad de autor del delito de atentado contra la autoridad.

CUARTA. – Con respecto al acusado, D. JUAN CARLOS RIBA concurren circunstancias atenuantes de responsabilidad criminal del artículo 21.1 del Código Penal, en concreto, la anomalía o alteración psíquica prevista en el artículo 20.1º del Código Penal, apartado segundo, ya que no exime de pena cuando hubiese sido provocado por el sujeto con el propósito de cometer el delito.

QUINTA. – Procede imponer al acusado D. JUAN CARLOS RIBA la pena de prisión de 4 años y 6 meses por el delito de atentado, mediando en concurso ideal el delito de lesiones.

SEXTA. – El acusado, D. JUAN CARLOS RIBA deberá indemnizar a los Agentes de Mossos d'Esquadra con TIP 12 y TIP 16 por el importe de 250€ y 500€, respectivamente, como responsable civil por los daños causados a éstos que les provocaron las lesiones descritas en los informes médico-forenses.

SÉPTIMA. – Las costas deberán ser satisfechas por el acusado.

Por todo lo expuesto,

SUPlico AL JUZGADO: que tenga por presentado este escrito, lo admita y tenga por realizado el trámite de traslado para la acusación y

OTROSÍ PRIMERO DIGO: Que para el juicio oral solicito, previa su admisión, la práctica de los siguientes MEDIOS DE PRUEBA:

1. Interrogatorio del acusado
2. Testifical, con citación a través de la Oficina Judicial de los siguientes testigos:
 - Agentes de los Mossos d'Esquadra TIP 12 i TIP 16
3. Documental, para dar lectura de lo actuado y, en concreto, los informes médico-forenses de los agentes TIP 12 i TIP 16.

SUPlico AL JUZGADO: Que tenga por propuestas unas y presentadas otras, las pruebas de las que intenta hacerse valer esta parte, declare la práctica de las mismas y de las cuantas pudieran aportar Ministerio Fiscal y las demás partes, con facultad para intervenir en las mismas y pedir su práctica, aunque fueren expresamente renunciadas total o parcialmente por aquellas.

OTROSÍ SEGUNDO DIGO: Se interesa, que por el Juzgado de Instrucción se acuerde la apertura de pieza separada de responsabilidad civil, requiriendo al acusado que preste fianza en cuantía suficiente para asegurar las responsabilidades pecuniarias que, en definitiva, puedan declararse procedentes y, subsidiariamente, se reclamen al Estado.

SUPlico AL JUZGADO: Que tenga por realizada la anterior petición y ordene lo que en derecho sea procedente para su cumplimiento.

OTROSÍ TERCERO DIGO: Dese traslado a esta parte de la copia del escrito de conclusiones provisionales que formule la defensa de los acusados o cualquier parte en los tramites del artículo 784 de la Ley de Enjuiciamiento Criminal.

SUPLICO AL JUZGADO: Que se acuerde lo señalado a efectos oportunos.

En TARRAGONA, a 16 de FEBRERO de 2022.

Firma de Abogado

Firma del Procurador

ANNEX V: ESCRIT DE CONCLUSIONS PROVISIONALS DEL MINISTERI FISCAL

FISCALIA PROVINCIAL DE TARRAGONA

AL JUTJAT

La Fiscal, en el Procediment Abreujat núm. 13/2022, que dimana de les Diligències Prèvies núm. 2710/2020 incoades pel Jutjat d'Instrucció núm. 1 de Reus, seguint el tràmit previst a l'article 780.1 LECr, i una vegada finalitzada la instrucció, sol·licita l'obertura del judici oral davant el Jutjat Penal de Reus, que correspongui d'acord amb les seves normes de repartiment, i formula l'escrit d'acusació contra els acusats Juan Carlos Riba Hernández, Ainoha Torres Campos i Claudia Romero Sans, d'acord amb els articles 781 i 650 LECr partint de les següents,

CONCLUSIONS PROVISIONALS

PRIMERA.- En data 27 d'octubre de 2020, cap a les 13.00 hores, davant del pàrquing propietat de Marcos Roig Garcia, al C/ Sant Sebastià I, núm. 13 de Vinyols i els Arcs, els acusats **Juan Carlos Riba Hernández**, sense antecedents penals, que pateix un trastorn bipolar que li va provocar una minva lleu en les seves capacitats cognitives i volitives en el moment de la comissió dels fets i **Ainoha Torres Campos** amb antecedents penals, executòriament condemnada en sentència ferma núm. 3/2019, dictada pel Jutjat Penal núm. 5 de Tarragona, a la pena de 75 dies de treballs en benefici de la comunitat per un delictes de conducció sense carnet i en sentència ferma núm.78/2019, dictada pel Jutjat Penal núm. 3 de Reus a la pena de dos mesos de multa per un delictes lleu de lesions, aquesta última no computable a efectes de reincidència, ambdós majors d'edat amb nacionalitat espanyola, detinguts el dia dels fets i en situació de presó provisional comunicada sense fiança des del dia 28 d'octubre de 2020, de comú acord i amb ànim de lucre, van obligar al perjudicat, Marcos Roig, a baixar violentament del seu vehicle marca Mercedes, model GLA, amb matrícula 1234-ABC, per tal d'apropiar-se d'ell. El Sr. Riba li digué: "esto es un robo, me voy a llevar el coche, tira para adentro", mentre empunyava una escopeta amb el canó retallat, que no presenta ni número de sèrie ni encunys homologats, en perfecte estat de funcionament i apta per a disparar munició de 12 mm. Es va produir entre ambdós un forcejament, en el qual l'arma no arribà a detonar. La Sra. Torres l'agafà pel coll, des de darrere i entre els dos acusats tiraren a terra al Sr. Roig. Cap dels dos acusats tenia llicència d'arma. Juan Carlos va agafar el cotxe de la víctima i Ainoha va agafar el seu propi vehicle, marca Audi, model A3, de color blanc, malgrat no tenir permís de conducció. Els dos fugiren del lloc dels fets.

El vehicle sostret va sofrir uns danys valorats en 641,74 €, satisfets per la companyia asseguradora del Sr. Roig, la qual no reclama, malgrat haver-se-li fet oferiment d'accions. A més, el Sr. Riba i la Sra. Torres van apoderar-se d'una jaqueta de pell, un telèfon mòbil i 300 € en efectiu, que eren dins del cotxe, tot això valorat en un total de 928,07 €.

El perjudicat va avisar al cos de Mossos d'Esquadra i van col·locar un control policial a la rotonda de Misericòrdia de Reus, en el qual hi havia els Agents amb TIP 12 i TIP 16 fora del vehicle policial. L'acusat Riba, en arribar-hi, es va aturar a causa del trànsit. En aquell moment, l'Agent amb TIP 12 es va posar davant del vehicle i l'Agent amb TIP 16 davant de la finestreta del conductor. El van requerir per tal que baixés del vehicle, però els va fer cas omís. Per això, l'Agent amb TIP 16 va fer ús d'una porra extensible i va trencar la finestra del vehicle, per intentar treure les claus de contacte. El Sr. Riba, amb ànim de menysprear el principi d'autoritat i de lesionar, va iniciar la marxa cap a l'agent amb TIP 12, provocant que els dos Mossos d'Esquadra haguessin d'apartar-se del cotxe. A conseqüència d'aquests fets, l'Agent amb TIP 16 va patir lesions. Concretament, una ferida incisa a nivell del colze esquerre amb posterior infecció, que va necessitar un tractament mèdic-quirúrgic

consistent en dos punts de sutura i la posterior retirada, que va curar després de 35 dies impeditius. A més, va quedar-li com a seqüela una cicatriu a la zona afectada, que li ocasiona un perjudici estètic lleu.

El 22 de febrer de 2021, l'acusada Claudia Romero Sans, major d'edat i sense antecedents penals, es va personar a la comissaria dels Mossos d'Esquadra. Manifestà que tenia en possessió l'escopeta amb el canó retallat de Juan Carlos, malgrat no tenir llicència d'arma, i que un dia, a mitjans del mes d'octubre, ell havia trucat a casa seva i li havia dit "guárdamela que me está persiguiendo la policía, ya vendré a buscarla." L'havia guardat a casa seva fins aleshores i la va entregar en aquell mateix moment als agents, que, en registrar el seu vehicle, van advertir que el número de bastidor no coincidia amb la matrícula.

SEGONA.- Els fets relatats són constitutius d'un:

- A) Delicte de robatori amb violència sobre les persones, amb utilització d'instrument perillós, d'acord amb els articles 237, 242.1 i 242.3 del Codi Penal i un delicte de maltractament d'obra de l'article 147.3.
- B) Delicte d'atemptat contra agent de l'autoritat amb ús de vehicle amb motor, segons els articles 550 i 551.3º del Codi Penal, en concurs ideal previst en l'article 77.2 CP, amb un delicte de lesions del 148.1, en relació amb l'Agent amb TIP 16.
- C) Delicte de conducció sense permís, tipificat a l'article 384 paràgraf segon del Codi Penal.
- D) Delicte d'encobriment personal previst a l'article 451.2º del Codi Penal.
- E) Delicte de tinència il·lícita d'arma llarga modificada dels articles 563 del Codi Penal, essent aquesta una arma prohibida d'acord amb l'article 5.1 c) del Reial decret 137/1993, de 29 de gener, pel qual s'aprova el Reglament d'Armes. Alternativament, un delicte de l'article 564.1.2º en relació amb l'apartat segon, paràgraf primer.
- F) Delicte de falsedat documental comès per particular de l'article 392 del Codi Penal, en relació amb l'article 390.1.1º.

TERCERA.- És responsable l'acusat Juan Carlos Riba dels delictes A, B i E; l'acusada Ainoha Torres dels delictes A, C i E i l'acusada Claudia Romero dels delictes D, E i F. Tots ells en concepte d'autors, d'acord amb el que estableix l'article 28 del Codi Penal.

QUARTA.- Pel que fa a l'acusat Juan Carlos, concorre per a tots els delictes, la circumstància atenuant analògica de l'article 21.7, en relació amb l'article 21.1 del Codi Penal, d'acord amb l'informe psiquiàtric que consta en la instrucció.

Respecte a l'acusada Ainoha, concorre la circumstància agreujant de reincidència prevista a l'article 22.8 del Codi Penal, per haver comès anteriorment el mateix delicte, sense que hagin cancel·lat els antecedents penals, per al delicte C.

Respecte de l'acusada Claudia, apreciem la circumstància atenuant de confessió de l'article 21.4 del Codi Penal, per als delictes D i E.

CINQUENA.- Escau imposar a l'acusat Juan Carlos les següents penes pels delictes:

A) pena privativa de llibertat de 4 anys i 3 mesos i, d'acord amb l'article 56 del Codi Penal, inhabilitació especial pel dret al sufragi passiu durant el temps de la condemna pel delicte de robatori.

Pel delict de maltractament d'obra, una pena de multa d'1 mes i 10 dies a raó de 4 € al dia. En cas d'impagament, quedarà subjecte a una responsabilitat personal subsidiària d'un dia de privació de llibertat per cada dues quotes diàries no satisfetes, tal com es preveu a l'article 53 del Codi Penal. Juntament amb la prohibició d'apropar-se a la distància de 500 metres respecte al domicili, lloc de treball i altres on freqüentment Marcos Roig durant el termini mínim de 5 anys i 3 mesos, i la prohibició de comunicar-se amb la víctima per qualsevol mitjà de comunicació, informàtic o telemàtic, contracte escrit, verbal o visual, d'acord amb els articles 57 i 48.2 i 48.3 del Codi Penal.

B) pena privativa de llibertat de 4 anys i 6 mesos i inhabilitació especial per al sufragi passiu durant el temps de la condemna.

E) pena privativa de llibertat d'1 any i 6 mesos i inhabilitació especial per al sufragi passiu durant el temps de la condemna.

És procedent imposar a l'acusada Ainocha les següents penes pels delictes:

A) pena privativa de llibertat de 4 anys i 3 mesos i, d'acord amb l'article 56 del Codi Penal, inhabilitació especial pel dret al sufragi passiu durant el temps de la condemna pel delict de robatori. Pel delict de maltractament d'obra, una pena de multa d'1 mes i 10 dies a raó de 4 € al dia. En cas d'impagament, quedarà subjecte a una responsabilitat personal subsidiària d'un dia de privació de llibertat per cada dues quotes diàries no satisfetes, tal com es preveu a l'article 53 del Codi Penal. Juntament amb la prohibició d'apropar-se a la distància de 500 metres respecte al domicili, lloc de treball i altres on freqüentment Marcos Roig durant el termini mínim de 5 anys i 3 mesos, i la prohibició de comunicar-se amb la víctima per qualsevol mitjà de comunicació, informàtic o telemàtic, contracte escrit, verbal o visual, d'acord amb els articles 57 i 48.2 i 48.3 del Codi Penal.

C) pena privativa de llibertat de 6 mesos i inhabilitació especial per al sufragi passiu durant el temps de condemna, així com el decomís del vehicle, d'acord amb els articles 385 bis i 127.1 del Codi Penal, ja que cotxe té la consideració d'instrument del delict.

E) pena privativa de llibertat d'1 any i 6 mesos i inhabilitació especial per al sufragi passiu durant el temps de la condemna.

Escau imposar a l'acusada Claudia les següents penes pels delictes:

D) pena de presó de 12 mesos i la inhabilitació especial pel dret al sufragi passiu durant el temps de la condemna.

E) pena privativa de llibertat d'1 any i 3 mesos i inhabilitació especial per al sufragi passiu durant el temps de la condemna.

F) pena de presó de 12 mesos, juntament amb una multa de 9 mesos de multa a raó de 4 euros al dia i inhabilitació especial per al sufragi passiu durant el temps de la condemna, amb aplicació de l'art. 53 del Codi Penal en cas d'impagament.

SISENA.-L'acusat haurà d'indemnitzar a l'Agent amb TIP 12 amb una quantia de 350 €, a raó de 50 € per dies no impeditius i a l'Agent amb TIP 16 amb una quantia total de 3.050 €, a raó de 70 € per dia impeditiu de sanitat i 50 € per dia no impeditiu, juntament amb la quantitat de 1.000 € (1 punt x 1.000 €) per les seqüeles consistents en un perjudici estètic lleu.

Els acusats Ainoha i Juan Carlos hauran d'indemnitzar solidàriament i conjunta, d'acord amb l'article 116.2 del Codi Penal, al Sr. Roig en una quantia de 928,07 €, per la jaqueta de pell, el telèfon mòbil i els diners en efectiu que no s'han pogut recuperar.

SETENA.-Els acusats hauran de satisfer les costes.
Per tot això,

SOL·LICITO AL JUTJAT: que tingui per presentat aquest escrit, l'admeti i el traslladi a la resta de parts.

ALTRESSÍS

1. Exoso: Que és procedent el manteniment de la situació de presó provisional durant el temps estrictament necessari i en tot cas, respectant el termini màxim establert legalment, ja que existeixen suficients indicis racionals de criminalitat contra els acusats i per tal de mantenir els fins per la qual fou acordada.

Sol·licito que el temps de privació de llibertat provisional sigui abonat per al compliment de les penes imposades pel Tribunal Sentenciador, d'acord amb el que estableix l'article 58 del Codi Penal i que es doni a la causa la preferència i celeritat que li correspon per tractar-se d'una causa amb presos.

2. Exoso: Que d'acord amb els articles 590 i 783.2 de la Llei d'Enjudiciament criminal, la responsabilitat civil es substanciarà en peça separada.

Sol·licito: Que es formi una peça separada de responsabilitat civil per tal de determinar la capacitat econòmica dels acusats.

3. Exoso: Que d'acord amb l'article 7 la Llei 4/2015, de 27 d'abril, de l'Estatut de la víctima del delictes aquesta té dret a rebre les corresponents notificacions del procediment.

Sol·licito: Que li siguin comunicades a Marcos Roig Garcia les resolucions degudes.

4. Exoso: Que per al judici oral sol·licito, prèvia admissió, la pràctica dels següents MITJANS DE PROVA:

- Interrogatori dels tres acusats, Juan Carlos, Ainoha i Claudia.

- Testifical, interrogatori dels testimonis que es mencionen a continuació i que han de ser citats judicialment.

- Marcos Roig García, víctima del delictes de robatori.
- Agent amb TIP 16, víctima d'un delictes de lesions.
- Agent amb TIP 12, que estava present en el moment dels fets.

- Pericial:

- peritatge de la valoració del vehicle i dels béns no recuperats, emès per Anna Maria Sans Pérez, que ha de ser citada judicialment.
- informe del metge forense, que s'ha de citar judicialment, que explora l'Agent amb TIP 12.
- informe del metge forense, que s'ha de citar judicialment, que explora l'Agent amb TIP 16.
- informe del metge forense que explora Juan Carlos, realitzat per la Dra. Alba Cano Esteve, a qui s'ha de citar judicialment.
- peritatge del funcionament de l'arma emprada per a la comissió del delictes, emès pels Agents dels Mossos d'Esquadra amb TIPS 952 i 103, que han de ser citats judicialment.

- Documental: Els Folis números 2 (informe mèdic d'urgències de l'Agent amb TIP 16), 3 (informe mèdic d'urgències de l'Agent amb TIP 16), 10 (full historicopenal de Juan Carlos Riba) i 11 (full historicopenal de Ainoha Torres) del Procediment abreujat.

Sol·licito: que declari pertinents les proves interessades i que n'acordi la pràctica.

Reus, 28 de febrer de 2022
La Fiscal,

FIRMAT LAIA CUNILLERA FIGUERAS

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized, elongated loop followed by a horizontal line extending to the right.

ANNEX VI: AUTO D'OBERTURA DEL JUDICI ORAL

JUZGADO DE INSTRUCCIÓN NÚMERO 1 DE REUS
DILIGENCIAS PREVIAS 2710/2020

AUTO

En Reus, a 6 de marzo

HECHOS

ÚNICO.- Por el Ministerio Fiscal en Procedimiento Abreviado número 13/2022 que se siguen en este Juzgado, se ha solicitado la apertura del juicio oral en el presente procedimiento calificando los hechos como un **delito de robo con violencia, un delito de maltrato de obra, un delito de atentado contra los agentes de la autoridad, un delito de conducción sin permiso, un delito de encubrimiento, un delito de tenencia ilícita de armas y un delito de falsedad documental** del que son responsables en concepto de autores JUAN CARLOS RIBA de los delitos de robo con violencia, maltrato de obra y tenencia ilícita de armas. AINHOA TORRES de los delitos de robo con violencia, conducción sin permiso y tenencia ilícita de armas. CLAUDIA ROMERO de los delitos de encubrimiento, tenencia ilícita de armas y falsedad documental, proponiendo las pruebas que se señalan en su respectivo escrito de acusación.

RAZONAMIENTOS JURÍDICOS

PRIMERO.- De conformidad con lo dispuesto en el artículo 783.3 de la LECrim es procedente ordenar la apertura del juicio oral, solicitada por el Ministerio Fiscal en su escrito de calificación, ya que los hechos objetos del procedimiento revisten los caracteres de delito, y de las diligencias practicadas, aparecen indicios suficientes para exigir responsabilidad criminal a JUAN CARLOS RIBA, AINHOA TORRES y CLAUDIA ROMERO.

SEGUNDO.- En virtud de lo dispuesto en el precepto antes indicado y en el artículo 783.2 de la LECrim se procede acordar determinadas medidas cautelares en orden al aseguramiento de las responsabilidades pecuniarias de las que pudieran resultar responsables civiles.

TERCERO.- Vista la entidad y naturaleza de la pena solicitada por la Acusación Pública, conforme a lo dispuesto en los artículos 14 LECrim procede señalar como órgano competente para el conocimiento y fallo de la causa al Juzgado de lo Penal 1 de Reus.

PARTE DISPOSITIVA

Primero.- Se dispone a declarar abierto el juicio oral, en el presente procedimiento y por dirigida la Acusación contra JUAN CARLOS RIBAS, AINHOA TORRES y CLAUDIA ROMERO. A quienes se emplazará en forma con entrega de la copia de los escritos de acusación para que en el término de tres días comparezcan en forma con Abogados y Procurador que le defiendan y representen, nombrándosele de oficio si no lo hubieran designado. Una vez designados, hágasele entrega de este Auto y de las actuaciones para que en el plazo de diez días presenten escrito de defensa frente a las acusaciones formuladas, con la advertencia de que, si no presente su escrito en el plazo señalado, se entenderá que se opone a las acusaciones y seguirá su curso el procedimiento.

Segundo.- Se tienen por solicitadas las pruebas propuestas sobre cuya admisión resolverá en su día el órgano al que corresponda el enjuiciamiento.

Tercero.- Se señala como órgano competente para el conocimiento y fallo de la causa al Juzgado de lo Penal de Reus núm. 1.

Cuarto.- Se decreta la responsabilidad civil de los acusados JUAN CARLOS RIBA y AINHOA TORRES para que presten fianza conjunta y solidaria de 400 euros, para cubrir las responsabilidades pecuniarias que puedan derivarse de los hechos, dicha suma devengará los intereses legales del artículo 576 de la Ley de Enjuiciamiento Civil. A parte, al sr RIBA se le sumará una fianza de 300 euros por los hechos cometidos.

Requíraseles para que en el plazo de un día al siguiente de la notificación del auto dictado preste la fianza solicitada, de no prestar fianza proceder al embargo de bienes del imputado, requiriéndole para que señale bienes suficientes para cubrir la cantidad que se ha fijado para las responsabilidades pecuniarias, o acredítese su insolvencia si careciese de bienes.

Quinto.- Se acuerda mantener la situación personal del/los acusados. Procedase a la formación de las piezas separadas que correspondan.

Notifíquese el presente auto a las partes personadas y a los acusados, haciendo constar que contra la presente resolución no cabe recurso alguno excepto respecto a la situación personal de los acusados.

Así lo acuerda, manda y firma D/ CARLA CASTAÑARES LORENTE Magistrada Juez del Juzgado de Instrucción núm. 1 de Reus.

DILIGENCIA. Seguidamente se cumple lo acordado, doy fe.

ANNEX VII: ESCRITS DE DEFENSA

ESCRIT DE DEFENSA DEL SR. JUAN CARLOS RIBA

AL JUZGADO DE INSTRUCCIÓN Nº 1 DE REUS

Procedimiento Abreviado 13/2022

D. GERMAN GUTIÉRREZ, Procurador/a de los Tribunales en la representación que tiene acreditada de D. JUAN CARLOS RIBA HERNANDEZ, acusado en el procedimiento abreviado número 13/2020, bajo la dirección letrado D. Pedro Piñero Soriano comparezco ante el Juzgado y, como mejor proceda en derecho, DIGO:

Que, conforme a lo preceptuado en el artículo 784.1 de la Ley de Enjuiciamiento Criminal, manifiesto mi disconformidad con los escritos de acusación y formulo escrito de defensa en base a las siguientes:

CONCLUSIONES

PRIMERA. Disconforme con la correlativa del Ministerio Fiscal y del acusador particular.

SEGUNDA. Disconforme con las correlativas. Los hechos no son constitutivos de ningún ilícito penal.

TERCERA. Niego las correlativas. Mi representado no es el autor del delito por el que se procede ni de ningún otro.

CUARTA. Disconforme con las correlativas. Al no ser autor de ningún delito no pueden existir circunstancias modificativas de la responsabilidad inexistente.

QUINTA. Disconforme con las correlativas. Procede absolver a mi representado/a con todos los pronunciamientos favorables, por no ser el autor.

SEXTA. Disconforme con las correlativas. No existiendo delito no ha lugar a realizar pronunciamiento alguno en torno a la responsabilidad civil.

SEPTIMA. No procede la imposición de costas.

Por todo lo expuesto

SUPLICO AL JUZGADO

Que tenga por presentado este escrito con sus copias, los admita y por realizada la calificación.

Es de justicia que pido en Reus, a 10 de marzo de 2022.

OTROSÍ DIGO: Que para el acto del juicio oral propongo los siguientes:

MEDIOS DE PRUEBA

Todos los propuestos por el Ministerio fiscal y el acusador particular y además los siguientes:

1.- Interrogatorio de los acusados

2.- Testifical de:

- Agente de los MMEE TIP 12, que será citado a través de su superior jerárquico
- Agente de los MMEE TIP 16, que será citado a través de su superior jerárquico

3.- Pericial siguiente: a cuyo fin deberá ser citada judicialmente la siguiente perito:

- Alba Cano Esteve, médico forense firmante del informe de las actuaciones, para la ampliación y la ratificación de los informes médicos obrantes al folio 17, respecto al estado psíquico y físico del acusado. La Médico Forense deberá informar en el acto del juicio oral sobre las consecuencias de encontrarse afectado por el trastorno bipolar.

4.- Documental: conforme al art.784.2 LECrim, consistente en la lectura de los siguientes folios de las actuaciones: 1 a 17.

SUPLICO AL JUZGADO: Declare pertinentes las pruebas interesadas y acuerde su práctica.

Es Justicia que reitero en el lugar y fecha "ut supra" indicados.

Firma del abogado

Firma del Procurador

ESCRIT DE DEFENSA DE LA SRA. CLAUDIA ROMERO

PROCEDIMIENTO ABREVIADO 13/2022

AL JUZGADO DE INSTRUCCIÓN Nº 1 DE REUS

D. DANIEL GÓMEZ RUIZ, Procurador de los Tribunales y en nombre de Dña CLAUDIA ROMERO SANS, con D.N.I 12345678-C, cuya representación tengo acreditada en el Procedimiento Abreviado 13/2022, con Diligencias Previas Nº 2710/2020, y bajo la dirección letrada de Dña IRENE MENA VELASCO, con Nº de colegiada 18.246 en el Ilte. Colegio de Abogados de Reus, ante el Juzgado comparezco y como mejor proceda en derecho **DIGO**:

Que en la representación que ostento y, evacuando el traslado dentro del plazo conferido al efecto, en aplicación del artículo 784 de la Ley de Enjuiciamiento Criminal y por medio del presente escrito formulo **ESCRITO DE DEFENSA** en base a las siguientes,

CONCLUSIONES PROVISIONALES

PRIMERA.- En disconformidad con el relato del Ministerio Fiscal, en base a que mi representada no ha cometido los hechos que se le atribuyen.

En fecha 22 de febrero de 2021, Dña. CLAUDIA ROMERO SANS, mayor de edad, provista de DNI 12345678-C, y vecina de la localidad de Reus, con residencia en Avda.

Pere el Cerimoniós de Reus, núm. 34, se personó en la Comisaría de Mossos d'Esquadra de Reus, y manifestó que tenía la escopeta recortada de D. JUAN CARLOS RIBA HERNÁNDEZ. La misma manifestó que no recordaba la fecha exacta, pero que a mediados de octubre un amigo llamado "Juanca" llamó al timbre de su domicilio y le comunicó "*guárdamela que me está persiguiendo la policia, ya vendré a buscarla*", mientras le entregaba una escopeta, y que la guardó en su casa y hasta ahora no había dicho nada por miedo a que le pudiera pasar algo. Fue entonces cuando el Agente de la unidad de Mossos d'Esquadra con TIP 19 procedió al registro de su vehículo Marca Seat, Modelo Tarraco, Matrícula 5678ABC, estacionado en el exterior de la comisaría, y determinó que la matrícula no correspondía con el número de bastidor del vehículo.

Ha de tenerse en cuenta que en la declaración judicial en condición de investigada de DÑA. CLAUDIA ROMERO SANS, en fecha 23 de febrero de 2021, la misma manifestó que se personó en la Comisaría porque ya hacía muchos días que tenía la escopeta y no podía contactar con "Juanca", que hasta ahora no había dicho nada por miedo a que le pudiera pasar algo, que no sabe nada de que su coche lleva una matrícula que no corresponde con el número de bastidor del vehículo, y que ella compró el vehículo de segunda mano y el mismo ya venía con esa matrícula.

SEGUNDA.- En desacuerdo con la correlativa de la acusación en cuanto a la calificación efectuada, puesto que los hechos relatados no son constitutivos de delito alguno.

TERCERA.- No existiendo delitos de encubrimiento, de tenencia de arma prohibida, de tenencia de arma de fuego reglamentada, y de falsedad documental, tampoco existe responsabilidad en concepto de autora por parte de mi representada en los términos expuestos en el artículo 28 del Código Penal.

CUARTA.- Al no considerarse autora de ilícito penal alguno, no proceden circunstancias modificativas de la responsabilidad criminal en cuanto a los delitos mencionados. De proceder, concurren las siguientes circunstancias en los delitos de encubrimiento, de tenencia de armas

prohibidas, y de tenencia de armas de fuego reglamentadas, previstos respectivamente en los artículos 451.2º, 563 y 564.1.2º del Código Penal:

1.- Eximente completa del artículo 20.6 del Código Penal, por obrar mi representada impulsada por miedo insuperable.

2.- Subsidiariamente, la misma como eximente incompleta del artículo 21.1 del Código Penal.

3.- Subsidiariamente, la misma como atenuante analógica del artículo 21.7 del Código Penal, en relación con el artículo 21.1 del Código Penal.

4.- Atenuante de confesión del artículo 21.4 del Código Penal.

QUINTA.- En disconformidad con el correlativo del Ministerio Fiscal, en consecuencia, procede la libre absolución de mi representada con todos los pronunciamientos favorables.

SEXTA.- Al no existir delito, ni responsabilidad criminal alguna, no procede efectuar pronunciamiento sobre responsabilidad civil derivada de delito.

SÉPTIMA.- Procede declarar las costas de oficio.

Ante lo expuesto,

AL JUZGADO SUPPLICO, tenga por evacuado el trámite de calificación provisional conferido a esta representación, así como por presentado el presente escrito en correcto tiempo y forma, y se sirva admitirlo, teniendo por formulada la disconformidad al escrito de acusación del Ministerio Fiscal, otorgando a la causa el curso legal pertinente.

OTROSÍ PRIMERO DIGO: Que no procede el mantenimiento de la situación de prisión provisional de Dña. CLAUDIA ROMERO SANS, puesto que no existen indicios de criminalidad suficientes contra la misma acusada.

AL JUZGADO SUPPLICO, tenga en consideración la anterior petición y ordene lo que mejor proceda en derecho.

OTROSÍ SEGUNDO DIGO: Para el acto del juicio oral esta parte hace suyas las pruebas propuestas por el Ministerio Fiscal, en cuya práctica se reserva el derecho a intervenir, así como a renunciar a las mismas, y de conformidad con el artículo 785.1 de la Ley de Enjuiciamiento Criminal pretende valerse además de los siguientes,

MEDIOS DE PRUEBA

I.- INTERROGATORIO de la acusada Dña. CLAUDIA ROMERO SANS.

II.- PERICIAL, informe nº UCBTI-379/21, relativo al estudio del arma prohibida, emitido por los peritos con TIP 952 y TIP 103, que deben ser citados judicialmente.

III.- DOCUMENTAL, consistente en la lectura de los folios números 12 (atestado policial 123456 AMPLIATORIAS 7891011) y 14 (declaración judicial de la investigada CLAUDIA ROMERO SANS) de las Diligencias Previas.

En su virtud,

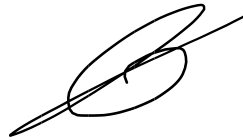
AL JUZGADO SUPPLICO, tenga por presentados y declare pertinentes los medios de prueba propuestos, acordando para su práctica lo procedente.

En Tarragona, a 9 de marzo de 2022.

La letrada

A handwritten signature in black ink, consisting of several overlapping loops and a long vertical stroke extending downwards.

El procurador

A handwritten signature in black ink, featuring a large, stylized loop that is crossed by a horizontal line, with a long horizontal stroke extending to the right.

ESCRIT DE DEFENSA DE LA SRA. AINHOA TORRES:

Juzgado de Instrucción núm. 1 de Reus

Procedimiento abreviado 13/2022

Diligencias Previas núm.2710/2020

AL JUZGADO DE INSTRUCCIÓN NÚM. 1 DE REUS

PABLO GONZÁLEZ CORREA, PROCURADOR de los Tribunales y de Dña. **AINHOA TORRES**, con representación letrada de D. **CHRISTIAN ARBUCIAS JUANCOMARTI** con número de colegiado 2233, del ilustre Colegio de Abogados de Tarragona; ante el juzgado de Instrucción núm. 1 de Reus comparezco y como mejor proceda a Derecho DIGO:

Que, de acuerdo al artículo 784 de la LECrim y mediante el presente ESCRITO DE DEFENSA, con disconformidad en las acusaciones a mi representado, formulo las siguientes:

CONCLUSIONES PROVISIONALES

PRIMERA. – Por disconforme con la narración fáctica del Ministerio Fiscal y de la acusación. Niego y disiento la calificación y acusación de los delitos a mi representada.

Que mi representada no estuvo en el lugar de los hechos en el día y hora de ejecución de los mismos y nadie la pudo identificar en el mismo.

SEGUNDA. – Que no existen hechos constitutivos de delito alguno.

TERCERA. – Que sin autor no hay delito y sin delito no existe responsabilidad penal.

CUARTA. – Que, no habiendo autor, no existen circunstancias modificativas de la responsabilidad criminal.

QUINTA. – Que procede la LIBRE ABSOLUCIÓN de mi representada y todas las pronunciaciones favorables y sin imposición en costas.

Que, por lo consiguiente,

AL JUZGADO SUPLICO: Que de por formulado el presente ESCRITO DE DEFENSA, por formuladas las conclusiones provisionales y dicte sentencia absolutoria de las imputaciones a mi representada.

OTROSÍ DIGO: Que, para el acto del juicio oral, esta representación interesa los siguientes medios de prueba:

- 1) Los mismos que proponga el Ministerio Fiscal, la acusación particular y la resta de defensas, aunque renuncien.
- 2) Interrogatorio a la acusada.
- 3) Testifical de:
 - Don MARCOS ROIG GARCÍA, presunta víctima del delito de robo con violencia.
 - Agentes de Mossos d'Esquadra TIP 12 y 16.
 - Agentes de Mossos d'Esquadra TIP 13 y 17.

4) Pericial de:

- Informe médico-forense que explora al Sr. Marcos ROIG GARCÍA, por el presunto delito de maltrato de obra.

5) Documental de:

- Folio núm. 2 (informe médico de urgencias del agente TIP 16)
- Folio núm. 3 (informe médico de urgencias del agente TIP 12)

Que, para la solicitud de los documentos y citaciones de los testigos, se la oficina judicial quien se encargue de los mismos.

AL JUZGADO SUPPLICO DE NUEVO: Que tenga por presentados los siguientes medios de prueba y acuerde en conformidad.

Reus 20 de marzo de 2022.

Fdo. Christian Arbucias Juancomarti

ANNEX VIII: TRÀMITS D'INFORMES FINALS PER ESCRIT

ESCRIT DE CONCLUSIONS DEFINITIVES DEL MINISTERI FISCAL

FISCALIA PROVINCIAL DE TARRAGONA

Amb la vènia, senyoria. Aquesta part sol·licita, d'acord amb el nostre escrit de conclusions provisionals, modificades en els termes ja mencionats, una sentència condemnatòria contra els acusats **Juan Carlos Riba Hernández, Ainoha Torres Campos i Claudia Romero Sans**.

En primer lloc, l'acusació considera provat que **Juan Carlos Riba i Ainoha Torres** són autors d'un **delicte de robatori amb violència sobre les persones, amb utilització d'instrument perillós**, d'acord amb els articles **237, 242.1 i 242.3 del Codi Penal**. Tal com declara la víctima del delicte, Marcos Roig, en data 27 d'octubre de 2020, al voltant de les 13.00 h, els dos acusats, el Sr. Riba i la Sra. Torres, van desplaçar-se fins al pàrquing del C/Sebastià I, núm. 13 de Vinyols i els Arcs, propietat del perjudicat, el Sr. Roig, amb la clara intenció d'apropiar-se del seu vehicle marca Mercedes, model GLA, amb matrícula 1234-ABC. Segons el que manifesta el denunciant-perjudicat, Juan Carlos Riba mentre empunyava una escopeta amb el canó retallat, li digué "esto es un atraco, me voy a llevar tu coche." L'escopeta fou recuperada perquè la va entregar l'acusada Claudia Romero. En relació amb la modificació de l'arma de foc, així es fa palès en el peritatge de funcionament, emès pels Agents de Mossos d'Esquadra amb TIP 952 i 103, els quals l'han ratificat en la sessió d'avui. Així doncs, es tractava d'una escopeta modificada, que no duia obstruccions a l'interior del canó, sense número de sèrie ni encunys de cap Banc de Proves homologat. No era apta per disparar cartutxos de 16 mm, però sí que podia detonar els de 12 mm.

Seguint amb la declaració de la víctima, aquesta manifesta que després d'això va arribar una noia, el rostre de la qual no va veure, ja que va venir per darrere seu; que tenia veu de dona i que el va agafar pel coll i entre tots dos el van tirar a terra. Així doncs, ha quedat comprovat el fet que hi hagué violència. Concretament, els requisits exigits pel legislador són: 1) que es tracti de violència física, 2) que la violència tingui una entitat rellevant i suficient, 3) que s'exerceixi sobre una persona física, sigui la víctima o un tercer i 4) que s'utilitzi com a mitjà d'apoderament de la cosa moble aliena. Si no hagués sigut per aquesta violència, no hagueren aconseguit apoderar-se del vehicle. Per tant, tots ells es compleixen

Després d'això, Juan Carlos va fugir conduint el vehicle propietat de Marcos Roig i Ainoha, en canvi, conduint un vehicle marca Audi, model A3, de color blanc.

A conseqüència dels fets, el vehicle sostret va sofrir uns danys valorats en 641,74 €, quantia que la Sra. Sans, en qualitat de pèrit, ha ratificat en la vista oral. A més, el Sr. Riba i la Sra. Torres van apoderar-se d'una jaqueta de pell, un telèfon mòbil i 300 € en efectiu, tot això valorat en 928,07 €, com també ratifica la perit.

En segon lloc, considerem provat que **Juan Carlos Riba** és autor d'un delicte d'**atemptat contra agent de l'autoritat amb ús de vehicle de motor**, d'acord amb els **articles 550 i 551.3 del Codi Penal**, en un concurs **ideal**, de l'article 77.2 del Codi Penal, amb un delicte de **lesions de l'article 148.1**. Com expressa Marcos Roig en fase instructora, ratificant-ho amb posterioritat durant la pràctica de la prova, va trucar als Mossos d'Esquadra, que van enviar dues dotacions per tal de detenir-los. Van col·locar un control policial a la rotonda de Misericòrdia de Reus, on hi havia els Agents amb TIP 16 i TIP 12 fora del vehicle policial. Juan Carlos, en arribar-hi, va haver d'aturar-se pel trànsit que hi havia. Aleshores l'Agent amb TIP 12 es va posar davant del vehicle conduït per Juan Carlos i l'altre, amb TIP 16, davant de la finestra del conductor. El Sr. Riba fou requerit a baixar del vehicle,

però en va fer cas omís. L'Agent amb TIP 16 va fer ús d'una porra extensible amb què va trencar la finestra del vehicle per intentar treure les claus del contacte del vehicle. L'acusat Juan Carlos, amb ànim de menysprear el principi d'autoritat i de lesionar-lo, va iniciar la marxa i els dos Mossos d'Esquadra van haver-se d'apartar del cotxe. Així ho relaten els dos agents en la pràctica de la prova testifical.

L'Agent amb TIP 16 va resultar lesionat. El comportament de Juan Carlos, utilitzant un **instrument perillós** com és un **vehicle de motor**, li causà una ferida incisa a nivell del colze esquerre amb posterior infecció, que va necessitar un **tractament mèdic-quirúrgic**, dos punts de sutura i la posterior retirada, que va curar després de 35 dies improductius. A més, li quedà com a seqüela una cicatriu a la zona afectada, que li ocasiona un perjudici estètic lleu. Això consta en el Foli núm. 2 del Procediment Abreujat, ratificat pel metge forense en la vista oral.

D'aquesta manera, considerem provats tots els requisits del delictes d'atemptat que exigeix la jurisprudència, que són els següents:

- a) El caràcter d'autoritat, agent de l'autoritat o funcionari públic en el subjecte passiu.
- b) El subjecte passiu ha d'estar en exercici de les seves funcions pròpies del càrrec.
- c) L'acció ha de consistir en utilització de la força, intimidació greu o resistència greu.
- d) El subjecte actiu ha de conèixer que la persona sobre qui exerceix la violència és funcionari públic, autoritat o agent de l'autoritat.
- e) El subjecte actiu té un ànim d'ofendre o denigrar el principi d'autoritat.

La víctima és un Agent dels Mossos d'Esquadra, que està exercint les seves funcions i va uniformat. Juan Carlos, tot i saber aquestes dues circumstàncies, utilitza la força contra ell per tal d'ofendre el principi d'autoritat i escapar del lloc on es troba. A més, reiterada jurisprudència, com per exemple la Sentència del Tribunal Suprem núm. 690/93, de 22 de març de 1993, estableix que si s'han produït lesions, aquestes seran castigades en concurs ideal amb l'atemptat.

D'altra banda, la segona dotació policial va perseguir el vehicle conduït per l'acusada Torres i van poder-la localitzar i detenir. Per tant, malgrat que el Sr. Roig no aconseguís veure-li la cara, sabem amb certesa que fou ella, ja que els Agents amb TIP 13 i 17 la van identificar conduint el vehicle amb el qual la víctima havia vist que fugia. Així ho ratifiquen els Agents en la seva declaració testifical.

No obstant això, l'acusada **Ainoha Torres** no tenia permís de conducció, fet del qual queda constància en la base de dades de la Direcció General de Trànsit. Per la qual cosa, queda comprovat, que és autora d'un delictes de **conducció sense permís de l'article 384 del Codi Penal**.

Quatre mesos més tard, el 23 de febrer de 2021, l'acusada Claudia Romero manifesta en declaració judicial davant del Jutge instructor, que el dia abans, 22 de febrer de 2021, s'havia personat a la comissaria de Mossos d'Esquadra i explica que té en la seva possessió l'escopeta amb el canó retallat instrument del delictes de robatori comès l'octubre de 2020. A preguntes de la seva Lleturada, respon que un dia, a mitjans del mes d'octubre, el seu amic "Juanca" va trucar al timbre i li digué "guárdamela que me está persiguiendo la policía, ya vendré a buscarla." En el mateix moment, l'Agent amb TIP 19 registra el seu vehicle marca Seat model Tarraco, amb matrícula 5678ABC i adverteix que la matrícula no correspon amb el número de bastidor, fets dels quals queden constància en les diligències ampliàtories núm. 7891011 de l'atestat policial 123456.

Els requisits per a poder apreciar el delictes d'encobriment són:

- a) La comissió prèvia d'un delictes.
- b) L'encobridor no ha d'haver intervingut en el delictes anterior.

- c) L'encobridor ha de conèixer que s'ha comès el delictes encobert. No són suficients meres sospites, però tampoc s'exigeix a l'encobridor que conegui totes les circumstàncies concretes que envolten el fet punible.

És clar que els dos primers requisits es compleixen. La qüestió estriba en aquest últim. Claudia sap que la policia està buscant a Juan Carlos i, per tant, encara que no conegui els detalls concrets, sap que ha comès un delictes i l'ajuda, ocultant la seva escopeta, cos del delictes.

D'altra banda, els elements de la falsedat són:

- a) Mutació de la veritat mitjançant un dels procediments enumerats en l'article 390 del Codi Penal.
- b) Que la mutació o alteració de la veritat afecti a elements essencials del document i que tingui suficient entitat per afectar a la normal eficàcia d'aquest.
- c) Consciència i voluntat d'alterar la realitat.
- d) Que el document falsificat entri dins del tràfic jurídic.

L'acusada Claudia ha declarat que ella no sabia res del fet que la matrícula del seu cotxe no correspongués amb el número de bastidor, i, que havia comprat el vehicle de segona mà. Això no obstant, aquesta qüestió s'ha de valorar tenint en compte el següent: 1) el dret a no confessar-se culpable i a no declarar contra un mateix, integrat dins del dret fonamental a la tutela judicial efectiva, de l'article 24 de la Constitució Espanyola i 2) la compradora hauria d'haver sigut diligent i hauria d'haver comprovat la documentació proporcionada pel venedor, encara més en tractar-se d'una compravenda d'un vehicle de segona mà. Qualsevol persona hauria actuat així, amb la diligència d'un bon pare de família, per assegurar-se que està tot correcte abans d'efectuar la compravenda. En el cas que Claudia hagués sigut diligent i ho hagués comprovat, tindria la plena consciència i voluntat d'alterar la realitat, ja que, malgrat saber-ho, hauria comprat igualment el cotxe. La Fiscal entén que entraria en joc la prova indiciària, de mode que aquest fet no queda provat per una prova directa, sinó que queda acreditat perquè se'n dedueix la seva certesa en virtut d'altres fets provats. El Tribunal Europeu de Drets Humans ha admès la prova indiciària i així ho recull la Sentència del Tribunal Suprem número 641/2007, de 28 de juny de 2007. A banda, el document falsificat sí que ha entrat en el tràfic jurídic, ja que ha estat circulant amb aquest vehicle.

Per tot això, **Claudia Romero** esdevé autora d'un delictes **d'encobriment personal**, previst a l'article **451.2 del Codi Penal**, així com d'un **delictes de falsedat en document oficial**, la matrícula d'un vehicle, **comès per particular** de l'article **392 del Codi Penal**.

Cap dels tres acusats, **el Sr. Riba, la Sra. Torres i la Sra. Romero** tenia llicència d'arma i malgrat això, tots ells van tenir-la en la seva possessió. Els dos primers mentre estaven cometent el delictes de robatori i l'última d'ells, la va guardar a casa seva durant quatre mesos. D'aquesta manera, observem que de la pràctica de la prova ha quedat acreditat que tots ells són autors d'un delictes de **tinència il·lícita d'arma llarga modificada de l'article 563 del Codi Penal**, essent aquesta una **arma prohibida** d'acord amb l'article 5.1 c) del Reial decret 137/1993, de 29 de gener, pel qual s'aprova el Reglament d'Armes. Cal esmentar que aquest article del Codi Penal és una norma penal en blanc, admeses constitucionalment, i és per això que hem d'acudir a la legislació específica, el Reglament d'Armes, per veure quines són les armes prohibides. Alternativament, per al cas que sa senyoria no ho consideri així, entenem que seria constituïu d'un delictes de l'article 564.1.2º en relació amb l'apartat segon, paràgraf primer.

Passem ara a exposar el que ha quedat provat amb relació a les circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal. L'art. 2 de la LECr preveu que totes les autoritats i funcionaris que intervenen en el procediment penal han de consignar i apreciar les circumstàncies, siguin adverses o favorables

al presumpte reu. És per això que el Ministeri Fiscal té l'obligació de sol·licitar, quan sigui procedent, les circumstàncies agreujants, però també les atenuants de la responsabilitat criminal.

Pel que fa a l'acusat **Juan Carlos Riba**, la metgessa forense ha ratificat l'informe que va elaborar en data 21 d'octubre de 2021, després d'haver-lo explorat, queda demostrat que pateix un **trastorn bipolar**, que actualment està estabilitzat i en tractament, que va influir en els fets objecte del judici. Per tant, es compleixen el criteri psicològic i el biològic. Va existir una minva lleu de les seves capacitats volitives i cognitives, de mode que aquesta part considera adequada l'aplicació de la **circumstància atenuant analògica de l'article 21.7 del Codi Penal, en relació amb l'article 21.1.**

No podem aplicar l'eximent completa de l'article 20.1 del Codi Penal, ja que no concorren els següents requisits que estableix la jurisprudència del Tribunal Suprem:

- 1) Ha d'existir un diagnòstic que aprecii una anomalia o alteració psíquica.
- 2) Aquest dèficit ha d'impedir al subjecte comprendre la il·licitud de la conducta o bé l'actuació conforme a aquesta comprensió.
- 3) Ha de quedar provada l'afectació de les facultats mentals en el cas concret.

Les facultats volitives i cognitives del subjecte actiu no estaven completament limitades o alterades, simplement minvades de forma lleu. Tampoc és d'aplicació l'eximent incompleta de l'article 21.1 i, per tant, només podem acudir a l'atenuant analògica del 21.7.

Per la qual cosa, d'acord amb l'**article 66.1**, apartat primer, del Codi Penal, escau aplicar la pena en la **meitat inferior** pels delictes imputats al Sr. Riba.

Respecte de l'acusada **Ainoha Torres**, ha quedat provat que concorre la circumstància **agreujant de reincidència** prevista a l'article **22.8 del Codi Penal**, per al delicte de conducció sense permís, per haver comès anteriorment el mateix delicte, sense que hagin cancel·lat els antecedents penals. L'acusada fou executòriament condemnada en sentència ferma núm. 3/2019, dictada pel Jutjat Penal núm. 5 de Tarragona, a la pena de 75 dies de treballs en benefici de la comunitat per un delicte de conducció sense carnet, pena que va complir en data 30 de setembre de 2019. Per tant, en el moment de la comissió dels fets encara no havien passat els dos anys que preveu l'article 136.1 apartat b) del Codi Penal.

Així consta en el seu full historicopenal, document aportat com a prova documental pel Ministeri Fiscal. És per això que, segons l'article **66.1**, apartat tercer, s'ha d'aplicar la pena en la seva **meitat superior** per al delicte de conducció sense permís.

Pel que fa a l'acusada **Claudia Romero**, és procedent aplicar la circumstància **atenuant de confessió** de l'article **21.4 del Codi Penal**, per als delictes d'encobriment personal i la tinència il·lícita d'armes. La jurisprudència és clara respecte als requisits que han de concórrer per poder apreciar tal circumstància. Entre d'altres, la Sentència del Tribunal Suprem, Sala Penal, Secció 1a, núm. 498/2017, de 29 de juny de 2017, en el seu Fonament Jurídic quart, menciona els següents:

- 1) Hi ha d'haver un acte de confessió de la infracció.
- 2) El subjecte actiu de la confessió haurà de ser el culpable.
- 3) La confessió ha de ser veraç en el substancial.
- 4) La confessió s'ha de mantenir al llarg de les diferents manifestacions realitzades en el procediment, en el substancial.
- 5) La confessió ha de fer-se davant de l'autoritat, agents o funcionari qualificat per rebre-la.

- 6) Ha de concórrer el requisit cronològic, consistent en el fet que la confessió s'ha d'haver fet abans que el confessant conegués que s'havia iniciat un procediment contra ell.

En les ampliàtores núm. 7891011 de 22 de febrer de 2021, es deixa constància que l'acusada Claudia es persona a la comissaria dels Mossos d'Esquadra i exposa que té l'escopeta del Sr. Riba, a l'hora que l'entrega. Per tant, es personà, davant de l'autoritat competent, per confessar, essent autora d'un delictes de tinència il·lícita d'armes i sent-ne conscient, en la mesura en què no té llicència d'arma, i d'un encobriment, ja que està guardant l'instrument amb què el seu amic Juan Carlos havia comès un delictes de robatori amb violència. L'endemà, declara davant del jutge instructor i manifesta el mateix. A més, del conjunt de la pràctica de la prova, es desprèn que tot el que explica és veraç. I per últim, quan la Sra. Romero es dirigeix als Mossos d'Esquadra, no pot saber de cap manera que s'està dirigint contra ella un procediment, ja que en aquell moment, constaven com a investigats en la causa el Sr. Riba i la Sra. Torres. En síntesi, sense la seva confessió mai s'hauria recuperat el cos del delictes de robatori i, per tant, no s'hagués pogut analitzar l'arma en qüestió ni tampoc haguéssim tingut una certesa absoluta sobre les circumstàncies concretes del delictes de robatori.

D'altra banda, **aquesta part no considera** que sigui **aplicable** ni **l'eximent completa** de l'art. 20.6 CP, **ni** tampoc subsidiàriament **l'eximent incompleta** de l'art. 21.1, **ni l'atenuant analògica** pel que fa a la **por insuperable**, com sol·licita la defensa de l'acusada Claudia. La jurisprudència del Tribunal Suprem estableix el següent:

- Per a l'aplicació de l'eximent completa, hem d'examinar, en el cas concret, si el subjecte podia haver actuat d'una altra forma i si se li podia exigir una conducta diferent de la duta a terme davant la pressió per por. (FJ 20 de la STS núm. 1095/2001, de 16/7/2001)
- Per a l'aplicació de l'eximent incompleta, ha d'existir un temor inspirat en un fet efectiu, real i acreditat que assoleixi un grau suficient per disminuir notablement la capacitat d'elecció. (FJ 9è de la STSJ de Madrid, núm. 49/2019, de 13/3/2019)

A banda, reiteradament també s'ha establert que hi ha d'haver una relació de causalitat entre l'estímul que provoca la por i la reacció delictiva de la persona afectada per l'estímul. A més, ha de concórrer una immediatesa temporal entre l'estímul aterrador i el delictes comès. En síntesi, que la por havia de ser suficient perquè la majoria de persones haguessin reaccionat d'igual forma. (FJ 1r de la STS, núm. 211/2018, de 3/5/2018).

Per la qual cosa, només considerem d'aplicació l'atenuant de confessió. Conseqüentment, en virtut de l'article 66.1.1, s'ha d'aplicar la pena en la meitat inferior per als dos delictes mencionats anteriorment, la tinència i l'encobriment.

Per tot el que s'ha exposat, considerem acreditats els fets avui enjudiciats i sol·licitem a sa senyoria que **condemni a l'acusat JUAN CARLOS RIBA HERNÁNDEZ** a les següents penes, **a més de totes les penes accessòries** descrites en l'escrit d'acusació:

- Pel delictes de robatori, a la pena privativa de llibertat de 4 anys i 3 mesos.
- Per a l'atemptat contra agents de l'autoritat, una pena privativa de llibertat de 4 anys i 6 mesos.
- Per la tinència il·lícita d'armes, la pena privativa de llibertat d'1 any i 6 mesos i inhabilitació especial per al sufragi passiu durant el temps de la condemna.

A AINOHA TORRES CAMPOS, a més de **totes les penes accessòries** descrites en l'escrit d'acusació, a les penes següents pels delictes:

- Pel delictes de robatori, a la pena privativa de llibertat de 4 anys i 3 mesos.
- Per a la conducció sense permís, una pena privativa de llibertat de 6 mesos.
- Per la tinència il·lícita d'armes, la pena privativa de llibertat d'1 any i 6 mesos.

A **CLAUDIA ROMERO SANS**, a més de totes les penes accessòries descrites en l'escrit d'acusació, a les penes expressades a continuació:

- Pel delictes d'encobriment personal, una pena de presó de 12 mesos.
- Per la tinència il·lícita d'armes, la pena privativa de llibertat d'1 any i 6 mesos.
- Per a la falsedat documental, una pena de presó de 12 mesos, juntament amb una multa de 9 mesos de multa a raó de 4 euros al dia.

A banda, sol·licitem que en concepte de **responsabilitat civil** se satisfacin les següents quanties:

- **JUAN CARLOS** haurà d'indemnitzar a l'Agent amb TIP 16 amb una quantia total de **3.050 €**, a raó de 70 € per dia impeditiu de sanitat i 50 € per dia no impeditiu, juntament amb la quantitat de 1.000 € (1 punt x 1.000 €) per les seqüeles consistents en un perjudici estètic lleu.
- **AINOHA i JUAN CARLOS** hauran d'indemnitzar **solidàriament** i conjunta, d'acord amb l'article 116.2 del Codi Penal, al Sr. Roig en una quantia de **928,07 €**, per la jaqueta de pell, el telèfon mòbil i els diners en efectiu que no s'han pogut recuperar.

Reus, 10 d'abril de 2022
La Fiscal,

FIRMAT LAIA CUNILLERA FIGUERAS

ESCRIT DE CONCLUSIONS DEFINITIVES DE L'ACUSACIÓ PARTICULAR

Con la venia, Señoría,

Para solicitar se dicte una sentencia condenatoria para el acusado, D. JUAN CARLOS RIBA, como autor penalmente responsable del delito de atentado contra la autoridad, previsto y tipificado en el artículo 551, apartado tercero, del Código Penal, mediando en concurso ideal de delitos, el delito de lesiones del artículo 147.1 del Código Penal.

Tal y como declaró el Sr. Roig en la fase de instrucción y con su posterior ratificación en la prueba practicada durante la vista oral, realizó una llamada al Cuerpo de Mossos d'Esquadra para denunciar el robo de su vehículo y, de este modo, se encargaron de montar dos dispositivos policiales con el fin de localizar y detener a los autores del robo, el Sr. Riba y la Sra. Torres.

Se montó uno de los dispositivos en Reus, en la rotonda de la Misericordia, donde se encontraban los agentes de los MMEE TIP 12 y TIP 16. Los dos agentes se hallaban fuera del vehículo. Una vez identificado el vehículo, el agente MMEE TIP 12 se situó delante del coche y el agente TIP 16 se colocó en la ventanilla del conductor, el Sr. Riba. Se le pidió que abandonara el interior del vehículo, pero hizo caso omiso.

El agente TIP 16 hizo uso de una porra extensible con la que rompió la ventana del vehículo para intentar sacar las llaves del contacto del vehículo. El acusado, Juan Carlos, comenzó la marcha del vehículo y los dos Mossos d'Esquadra tuvieron que apartarse éste. Este hecho queda probado durante la práctica de la prueba testifical de ambos agentes, que se da por reproducida.

El agente TIP 16 resultó herido. La acción de Juan Carlos, utilizando el vehículo a motor, causó una herida de incisión en el nivel de codo izquierdo con una infección posterior, que necesitó para su cura un tratamiento quirúrgico, dos puntos de sutura y la jubilación posterior, que se curaba pasados 35 días improductivos. Además, tuvo como consecuencia una cicatriz, lo que causa un daño estético leve. Esto consta en folio nº 2 del procedimiento abreviado nº 13/2022, ratificado por el médico forense en vista oral, y se da por reproducido.

Por todo ello, y basándonos en los requisitos establecidos por la jurisprudencia en cuanto al delito de atentado contra agente de la autoridad, vemos que se cumple, en primer lugar, el carácter de la parte perjudicada al tratarse de un agente de la autoridad; que se encuentre en el ejercicio de sus funciones laborales; que se trate de una acción con el uso de fuerza, intimidación o resistencia graves; el sujeto activo, el Sr. Riba, debe conocer que la persona sobre la que realiza la acción es un agente de la autoridad y debe tener la intención de ofender o denigrar el principio de autoridad.

Aunque respecto al acusado, el Sr. Juan Carlos Riba, se le atribuya un trastorno mental de bipolaridad, la acusación particular no considera que sea de aplicación la atenuante analógica prevista en el artículo 21.7 del Código Penal, ni tampoco la del 21.1 del mismo código, ya que a nuestro entender y parecer, la disminución de las capacidades volitivas y/o cognitivas no son suficientes como para no lograr entender la gravedad de los hechos que estaba cometiendo el autor.

Por ello, en atención a lo establecido por el artículo 66.6 del Código Civil, al no concurrir circunstancias agravantes ni atenuantes, solicitamos que se aplique la pena prevista por la ley para el delito cometido y, en atención a la gravedad del delito y al resto de circunstancias personales del autor, como puede ser en este caso, la comisión de múltiples delitos, solicitamos que se aplique la pena de prisión de 4 años y 6 meses de pena privativa de libertad.

Asimismo, se ha condenado conforme a las penas solicitadas con anterioridad en el escrito de acusación presentado, cuyas conclusiones elevamos a definitivas en este acto, con las siguientes modificaciones:

- En cuanto a la responsabilidad civil solicitada para el acusado, rogamos que satisfaga la cantidad de 3.050€ al agente de MMEE TIP 16 en concepto de indemnización, a razón de 1.000 euros por punto de sutura y las secuelas pertinentes, junto con 70€ por día impeditivo de sanidad y 50€ por día no impeditivo.
- En cuanto a la indemnización para el agente MMEE TIP 12, la cantidad de 350€, a razón de 70€ por día impeditivo de sanidad y 50€ por día no impeditivo.

En REUS, a 19 de abril de 2022,
Claudia Bes González
Letrada

ESCRIT DE CONCLUSIONS DEFINITIVES DEL SR. JUAN CARLOS RIBA

Con la venia, para solicitar una sentencia absolutoria de acuerdo con nuestro escrito de defensa, al entender que no ha quedado acreditada la autoría de mi defendido en los delitos que se le imputan.

De la actividad probatoria llevada a cabo en este plenario no se ha acreditado ni la participación de mi defendido en los hechos, ni se han calificado correctamente los hechos.

En efecto, y empezando por el presunto delito de robo con violencia, su presencia en el lugar de los hechos no consta probada, toda vez que de la testifical de los agentes lo único que podemos inferir es que se observó a mi defendido conduciendo el vehículo sustraído, pero no que el sr. Riba hubiera sustraído previamente el vehículo.

En este sentido, debemos destacar la testifical del denunciante quien manifiesta que al momento de llamar a emergencias manifestó haber sido víctima de un robo a manos a de un hombre varón de unos 50 años, 1,80 metros de altura y complexión normal, pero no aporta ningún dato concluyente sobre la identidad de este sujeto. Además, téngase que no existe ninguna otra prueba de cargo que localice a mi defendido en el lugar de los hechos, más allá de la declaración de la víctima, la cual por sí sola no puede enervar la presunción de inocencia de mi patrocinado.

En cualquier caso, y aun asumiendo que éste estuvo en el lugar de los hechos al momento de cometerse el robo, de ningún modo se pueden calificar los hechos en los términos que realizan las acusaciones, y ello, porque no estamos ante un robo con violencia o intimidación, pues de la prueba practicada no se desprende tal calificación.

Efectivamente, en el presente caso debemos desechar la existencia de una intimidación, toda vez que de acuerdo con reiterada jurisprudencia (vid. SAP Madrid 30 de enero de 2020), es necesario atender a las circunstancias concretas de cada caso y, particularmente, a las condiciones y situación de la víctima. En el presente caso, por cuanto queda acreditado que la víctima no se sintió intimidada pues pudo incluso enfrentarse a los supuestos agresora y consiguió despojarles del arma que portaban.

Por otra parte, y precisamente en relación a la agravante por uso de arma, debemos señalar que tal apreciación es del todo incorrecta. Y ello, porque como se dice en la SAP 10 de mayo de 2000, el art. 242.3 “establece que el subtipo agravado se aplicara cuando el arma se use para proteger la huida y además cuando el reo atacare a los que acudieran en auxilio de la víctima o a los que lo persiguieran. Se evidencia que el precepto utiliza términos distintos, por un lado, habla de «hacer uso» y por otro lado de «ataca», lo que es sinónimo de acometer o embestir, exigiéndose por ello una conducta material ejercida sobre las personas que auxilian a la víctima”.

Por lo tanto, desde el momento en que no existe una conexión entre la exhibición del arma y el apoderamiento del vehículo, no podemos considerar aplicable el subtipo agravado del art. 242.3 CP. Con todo, debe tenerse en cuenta que el arma nunca se llegó a usar con efectos intimidatorios, pues, como señalamos anteriormente, nunca llegó a haber una intimidación.

En consecuencia, respecto al delito de robo con violencia o intimidación, debe concluirse que mi defendido no participó en los hechos, pues no existe prueba de cargo suficiente en tal sentido y, subsidiariamente, se debería calificar los hechos como hurto y no como robo con violencia y, en todo caso, subsidiariamente a su vez, debería apreciarse la existencia de un delito de robo con violencia, pero en su modalidad básica y teniendo en cuenta que la circunstancia de violencia se comunicaría de la Sra. Torres al Sr. Riba.

En cuanto al delito de atentado contra la autoridad, esta defensa desea poner de manifiesta la incongruencia entre los hechos declarados en el plenario y la documental aportada en relación a las lesiones sufrida por el agente TIP 12, pues queda probado que este agente se apartó y no fue alcanzado por el conductor, por lo que las lesiones que pudiera padecer no guardan ninguna relación con la acción de mi defendido. Por otra parte, y en cuanto al concurso ideal con las lesiones sufridas por el agente TIP 16 se acepta la calificación realizada por el Ministerio Fiscal quien tipifica los hechos como un delito de maltrato de obra.

En lo que respecta al delito de tenencia ilícita de armas que se atribuye de contrario a mi representado, lo cierto es que hay que recordar que en el ámbito del derecho penal la carga de la prueba recae sobre

el acusador y no sobre el acusado. De este modo, en el plenario no se ha depuesto ninguna prueba de cargo que permita inferir que el arma intervenida a Claudia, la hubiera tenido o poseído previamente mi patrocinado. Lo único que tenemos, es la testifical de la coacusado Claudia, cuyos intereses están claramente en contraposición a los de mi cliente. Por este motivo, no queda acreditado que el arma intervenida fuera la misma que, supuestamente, se usó en el robo, ni mucho menos queda probado que esa arma haya estado en ningún momento en posesión de Juan Carlos.

En cuanto al resto de delitos y hechos enjuiciados en el presente procedimiento, queda claro que esta defensa poco puede alegar, toda vez que es patente que mi patrocinado no participó ni colaboró en el resto de los hechos delictivos.

Sin embargo, en último lugar, debemos indicar que mi patrocinado, aun en el caso de que Su Señoría reconociera su autoría en los delitos de robo y atentado contra la autoridad, está afectado por una circunstancia eximente de la responsabilidad criminal en los términos del art. 20.1º CP pues así queda acreditado a través del informe forense, en el que se afirma que el acusado estaba afectado en el momento de los hechos por una alteración psicopatológica que mermaba sus capacidades cognitivas y volitivas. En este sentido, no compartimos el criterio de la acusación particular en el sentido de afirmar que no concurre la circunstancia porque fue el propio acusado quien provocó la eximente con el propósito de cometer el delito, pues del informe lo que se desprende la existencia de una enfermedad mental, respecto de la que mi patrocinado poco puede hacer más allá de tomar la pertinente medicación.

Así, debe apreciarse la eximente completa de responsabilidad criminal de mi patrocinado. Sin embargo, subsidiariamente, debería apreciarse la eximente en su modalidad incompleta de conformidad con el art. 21.1º CP.

Por todo ello, esta parte solicita la libre absolución de mi patrocinado con todos los pronunciamientos favorables y, subsidiariamente, la imposición de una pena en su extensión mínima concurriendo la circunstancia eximente completa o, en su defecto, incompleta.

ESCRIT DE CONCLUSIONS DEFINITIVES DE LA SRA. AINHOA TORRES

Con la Venia de su Señoría,

Para interesar la libre absolución de mi representada la Sra. Ainhoa TORRES, por la acusación de los presuntos delitos: de robo con violencia penado en el artículo 242 del Código Penal, de maltrato de obra penado en el artículo 147.3 del Código penal relacionado con el de robo con violencia y el de tenencia ilícita de armas penado en el artículo 563 del Código penal.

Señoría, de las pruebas practicadas en este auto, no ha quedado acreditado que mi defendida sea autora de dichos hechos delictivos acontecidos el 27 de octubre de 2020 a las 13:00 horas en la C/ Sebastia núm. 13 del municipio de Vinyols i els Arcs.

En primer lugar, del interrogatorio a la víctima el Sr. Marcos Roig, y de lo manifestado por el mismo, ha quedado probado que en ningún momento pudo reconocer a mi defendida como la autora de los relatados hechos, así como ya determinó en las documentales de la declaración policial y judicial. Una declaración de unos hechos que Don Marcos ha mantenido desde el primer momento y que ha sido corroborado por los policías, tanto en el atestado que obra en autos, como en la ratificación que han hecho en el día hoy del mismo.

En segundo lugar, de la prueba testifical practicada a los agentes de MMEE con TIP 12 y 16, también ha quedado acreditado por preguntas de este letrado que en ningún momento observaron a mi defendida en el lugar de los hechos, debido a que ni siquiera ellos estuvieron en dicho lugar, siendo que en ningún momento han podido relacionar a mi defendida con los hechos constitutivos de delito.

En tercer y último lugar, en lo referente al robo, de la prueba testifical practicada a los agentes de MMEE con TIP 13 y 17 y solicitada por esta parte, ha quedado probado que NO han podido reconocer a mi defendida como autora de los hechos anteriormente mencionados, y que el único motivo por el que deciden identificar a la Sra. TORRES, es por el hecho de ser una mujer conduciendo un vehículo Audi A3 de color blanco, no siendo ello suficiente como para vulnerar el derecho de presunción de inocencia de mi defendida. Dando suma importancia a que no tenían información de la placa de matrícula, ni ningún rasgo característico del mismo. Y aportando esta parte, que el mencionado vehículo es uno de los vehículos más vendidos en su segmento de en España, tanto de primera adquisición como de segunda mano, durante muchos años y tal como como indican diferentes revistas del sector automovilístico como son “CARANDDRIVER” o “ActualidadMotor” y que podría coincidir con cualquier otra persona, debido a la densidad de los mencionados modelos de vehículos en territorio español. Que los agentes ni tan solo tenían una descripción de la vestimenta, ni rasgos físicos de la presunta autora, tal y como han respondido en la testifical, cosa que hace imposible su identificación. Basándose esta defensa e las diferentes sentencias asociadas a la falta de medio de prueba por no identificación del presunto autor, como son, la Sentencia de la Audiencia Provincial de Santa Cruz de Tenerife (Sección 5º) núm. 164/2019 de 23 de abril, Sentencia de la Audiencia Provincial de Barcelona (Sección 8º) núm. 496/2019 de 15 de octubre, o la Sentencia de la Audiencia Provincial de Tarragona (Sección 4º) núm. 314/2020 de 25 de noviembre.

Que no hay ninguna prueba concluyente que pueda identificar a mi defendida como autora de los hechos que se le imputan y por ello reincidente en la absolución de Ainhoa de los cargos y de la responsabilidad civil de los mismos.

Y como ya hemos mencionado, su señoría, supletoriamente y aun teniendo en cuenta que mi defendida no es autora de los hechos, cabe mencionar que el delito de maltrato de obra sin causar lesión, carece de sentido por sí mismo, ya que debe quedar absorbido por el delito del robo con violencia, puesto que es la fuerza mínima requerida de violencia para poder perpetrar el robo. Tal y como relata la Sentencia de la Audiencia Provincial de Toledo (Sección 4º) núm. 1/2000 de 17 de enero, en la que transcribo literal: “*Ante todo hay que decir que estamos ante un robo con violencia, y no con intimidación, en las personas. En esta figura del delito de robo, la violencia o intimidación en las personas son las dos modalidades de comisión que han de estar presentes en algún momento de la fase ejecutiva de la acción de apoderamiento integradora del tipo objetivo. Pero no basta con un simple acompañamiento o presencia espacio-temporal en la sustracción, sino que es preciso que la violencia o la intimidación*”

formen parte, como tales modalidades comisivas, de la conducta típica de apoderamiento que constituye el núcleo del ataque patrimonial, debiendo existir entre aquéllas y ésta una relación de vinculación típica, consistente en una conexión causal y subjetiva en virtud de la cual la violencia o la intimidación constituyen el medio para conseguir o asegurar la desposesión y, en definitiva, la disponibilidad y consiguiente consumación del apoderamiento de los bienes sustraídos.

*En el presente caso, si bien en un primer momento pudo darse una situación intimidatoria, **concretada en la conminación a la entrega de la cartera y en la exhibición de una navaja**, esta situación, que podía responder a un inicial propósito intimidante por parte de los sujetos activos, no se mostró eficaz ni condujo a una intimidación real y efectiva en la víctima, la cual, lejos de sentirse atemorizada, se negó a las pretensiones de aquéllos, ante lo cual éstos tuvieron que recurrir a la **violencia física** que se manifestó en el desarrollo posterior de los hechos como el **verdadero y único medio comisivo del apoderamiento perpetrado, de manera que la sustracción aparece vinculada causalmente al empleo de la violencia y no de la intimidación sobre la víctima**.” Tal como se sucede en el caso en concreto, en el que la víctima no se vio amedrentada por la intimidación del Sr. Juan Carlos con el arma de fuego, lejos de ello se abalanzó hacia él y forcejeó con el arma, acción que dio lugar a la necesidad de ser reducido por los asaltantes.*

En todo caso destacar, teniendo en cuenta que se estimara el delito de maltrato de obra, que se requeriría por parte de la víctima una denuncia de los hechos y demostrar además dichas lesiones con un parte médico que soporte su veracidad. Cosa que como hemos podido observar no se presenta en dicho tribunal, ni se ha solicitado por las partes como medio de prueba.

Atendiendo a lo referido al delito contra la seguridad vial, he de reiterar que tal y como se ha mostrado en la declaración de los agentes de MMEE con TIP 13 y 17, hay serias incongruencias y falta de medios de prueba para vulnerar la presunción de inocencia de mi defendida. Pues todos hemos podido evidenciar la contradicción de los agentes en el momento de acreditar la hora en la cual detuvieron a mi defendida en la localidad de Reus (EL TIP 13 manifiesta que a sobre las 13:00 horas y el TIP 17 sobre las 15:00 horas), así como de que no recuerdan quien verificó ni acreditó que mi defendida no tenía permiso de conducir, ni siquiera se hizo constar en diligencias policiales y tampoco se presenta prueba alguna de la comprobación de la vigencia o no de permiso de conducir en vigor en el lugar de los hechos y de comprobación de los mismos en la base de datos de la Dirección General de Tráfico. De la misma manera que se muestran tales contradicciones, ¿cómo podemos verificar que mi defendida estaba conduciendo y no estaba parada dentro del vehículo? Pues estos hechos no constan en diligencias policiales y muestran una mala praxis de dichos agentes, a los cuales se les exige por su profesionalidad en el trabajo policial el realizar las actuaciones con suma diligencia, cosa que parece mermada, al no haber efectuado su trabajo como procede. Cosa que hace sembrar más que dudas en cuanto a los hechos acontecidos y sobre todo en cuanto a los hechos probados, tanto en que la Sra. Ainhoa estaba conduciendo el vehículo, como en la presunción de los mismos a la hora de determinarlos por unos indicios tan minúsculos, como es que una mujer conduciendo un vehículo común, sea la autora de un delito de robo con violencia ocurrido en una localidad diferente a la que ocurrieron los hechos. Tales contradicciones de los agentes, con similitud al presente caso, sentencian absoluciones en las siguientes sentencias que apporto: Sentencia de la Audiencia Provincial de Madrid (Sección 7ª) núm. 3/2008 de 14 de enero y Sentencia de la Audiencia Provincial de Madrid (Sección 29ª) núm. 584/2016 de 10 de noviembre.

Por todo lo expuesto Señoría, suplico tenga en cuenta la falta de pruebas para todos los delitos injustamente imputados a mi defendida.

Por último y supletoriamente, mencionar que, en caso de condena por alguno de los cargos, se tenga por computados y se abonen a una posible pena los días “a quo” que la Sra. Ainhoa ha estado en prisión preventiva como medida cautelar. Teniéndolos como referencia desde el día de su detención el 27 de octubre de 2020 y hasta el día de la sentencia condenatoria firme, atendiendo a lo dispuesto en el artículo 58 de Código Penal.

Suplico señoría, sentencia absolutoria por todos los cargos.

ESCRIT DE CONCLUSIONS DEFINITIVES DE LA SRA. CLAUDIA ROMERO

JUZGADO DE LO PENAL Nº1 DE REUS
PROCEDIMIENTO ABREVIADO 13/2022

TRÁMITE DE INFORME POR ESCRITO

Con la venia de su señoría.

Esta parte interesa la libre absolució de Dña. CLAUDIA ROMERO SANS por cuanto, atendiendo al resultado de la prueba practicada, no existe prueba de cargo suficiente para enervar la presunción de inocencia.

Primeramente, se realizará una exposició de los hechos relevantes que han quedado acreditados para, acto seguido, elaborar un examen crítico de la prueba de cargo practicada.

En fecha 22 de febrero de 2021, Dña. CLAUDIA ROMERO SANS, mayor de edad, provista de DNI 12345678-C, y vecina de la localidad de Reus, con residencia en Avda. Pere el Cerimoniós de Reus, núm. 34, se personó en la Comisaría de Mossos d'Esquadra de Reus, y manifestó que tenía la escopeta recortada de D. JUAN CARLOS RIBA HERNÁNDEZ. La misma manifestó que no recordaba la fecha exacta, pero que a mediados de octubre un amigo llamado "Juanca" llamó al timbre de su domicilio y le comunicó "*guárdamela que me está persiguiendo la policía, ya vendré a buscarla*", mientras le entregaba una escopeta, y que la guardó en su casa y hasta ahora no había dicho nada por miedo a que le pudiera pasar algo. Fue entonces cuando el Agente de la unidad de Mossos d'Esquadra, con TIP 19, procedió al registro de su vehículo Marca Seat, Modelo Tarraco, Matricula 5678ABC, estacionado en el exterior de la Comisaría, y determinó que la matrícula no correspondía con el número de bastidor del vehículo.

Ha de tenerse en cuenta que en la declaración judicial en condición de investigada de DÑA. CLAUDIA ROMERO SANS, en fecha 23 de febrero de 2021, la misma manifestó que se personó en la Comisaría porque ya hacía muchos días que tenía la escopeta y no podía contactar con "Juanca", que hasta ahora no había dicho nada por miedo a que le pudiera pasar algo, que no sabe nada de que su coche lleva una matrícula que no corresponde con el número de bastidor del vehículo, y que ella compró el vehículo de segunda mano y el mismo ya venía con esa matrícula.

Se niega la correlativa de la acusación en cuanto a la calificación efectuada respecto a los delitos de tenencia de armas prohibidas y de tenencia de armas de fuego reglamentadas, previstos respectivamente en los artículos 563 y 564 del Código Penal, puesto que también debería haberse apreciado la previsión del artículo 565, atendiendo a las circunstancias del hecho y del culpable que evidencian la falta de intención de usar las armas con fines ilícitos. En cuanto a las circunstancias del culpable, puede apreciarse que Dña. Claudia no dispone de antecedentes penales, no existen indicios de utilización del arma, sino que únicamente la guardó en su casa y, así mismo, es quien posteriormente realiza su entrega voluntaria ante la autoridad policial. En las circunstancias del hecho, tal como resulta acreditado en la prueba oral, se debería atender al informe nº UCBTI379/21, sobre el estudio del arma utilizada, emitido por los peritos con TIP 952 y TIP 103, puesto que en su conclusión quinta afirma que la modificación del arma impide poder disparar los cartuchos del calibre 16 mm que acompañan la misma, y en la séptima indica que los mismos no son aptos para ser disparados por la escopeta modificada.

La jurisprudencia ha señalado, en reiteradas ocasiones, los requisitos necesarios para la tenencia de armas prohibidas, así la STS 709/2014, de 30 de octubre, en relación con otras tales como la STC 24/2004, de 24 de febrero, y la STS 496/2018, contempló que "*la intervención penal sólo resultará justificada en los supuestos en que el arma objeto de la tenencia posea una especial potencialidad lesiva y, además, la tenencia se produzca en condiciones o circunstancias tales que la conviertan, en el caso concreto, en especialmente peligrosa para la seguridad ciudadana*".

De hecho, en cuanto a esta última circunstancia, al no resultar el arma potencialmente utilizable mediante los cartuchos que la misma contenía, tampoco reúne el requisito jurisprudencial consistente en que la tenencia se produzca en circunstancias que la conviertan en especialmente peligrosa para la seguridad ciudadana, excluyendo la intervención del Derecho Penal cuando no concurra realmente este peligro concreto, puesto que las condiciones en las que mi clienta guardó el arma no eran aptas para disparar esos cartuchos. Al no reunir el requisito anterior, y ante los motivos mencionados, los

hechos relatados no son constitutivos del delito de tenencia de arma prohibida, previsto en el artículo 563 del Código Penal.

Los hechos relatados tampoco son constitutivos de un delito de tenencia de armas de fuego reglamentadas, careciendo de las licencias o permisos necesarios, previsto en el artículo 564.2.1.ª del Código Penal, puesto que tratándose de un arma prohibida, y no reglamentada, Dña. Claudia no carecía de licencia o permiso necesario, al no ser posible la obtención de los mismos para su tenencia. El hecho de que la escopeta en cuestión no se considere un arma de fuego reglamentada, puede justificarse en base al artículo 3 del Real Decreto 137/1993, de 29 de enero, por el que se aprueba el Reglamento de Armas, el cual establece que *“Se entenderá por «armas» y «armas de fuego» reglamentadas, cuya adquisición, tenencia y uso pueden ser autorizados o permitidos con arreglo a lo dispuesto en este Reglamento, los objetos que, teniendo en cuenta sus características, grado de peligrosidad y destino o utilización, se enumeran y clasifican en el presente artículo en las siguientes categorías”*. Teniendo en cuenta que Dña. Claudia obtuvo el arma con el cañón previamente recortado, la adquisición y tenencia de la misma en ese estado no se autoriza ni permite por el presente Reglamento, sino que el mismo lo contempla como un arma prohibida en su artículo 5.1 c), de manera que no puede considerarse un arma de fuego reglamentada. En este sentido, la previsión de la escopeta como arma de fuego reglamentada se contempla en el mismo artículo 3, en su 3.ª categoría, apartado segundo, como aquellas *“Escopetas y demás armas de fuego largas de ánima lisa, o que tengan cañón con rayas para facilitar el plomeo, que los bancos de pruebas reconocidos hayan marcado con punzón de escopeta de caza”*. En atención a que la escopeta del presente supuesto carecía de número de serie y troqueles de un Banco de Pruebas homologado, de manera que tampoco disponía de marcado con punzón de escopeta de caza, también puede justificarse por este hecho la no contemplación de la misma como arma de fuego reglamentada y la no procedencia del artículo 564 del Código Penal. En tal sentido, el citado informe nº UCBTI-379/21, en su conclusión segunda, añade que el hecho de no presentar ni número de serie ni troqueles de ningún Banco de Pruebas homologado prohíbe su tenencia.

En cuanto a esta última afirmación, cabe destacar que en el caso de D. Juan Carlos sí es posible la existencia de ambos delitos relativos a la tenencia de armas, puesto que el mismo fue quien entregó la escopeta recortada, y por lo tanto prohibida, a Dña. Claudia. Al haber sido D. Juan Carlos quien transmitió el arma prohibida, cabe la posibilidad de que el mismo fuese quien modificó el arma y, por lo tanto, quien pudo haber obtenido un permiso o licencia con anterioridad a su modificación si la misma llegó a tener consideración de arma de fuego reglamentada. El hecho de que D. Juan Carlos entregase el arma modificada a Dña. Claudia, implica la imposibilidad de obtener licencia o permiso del arma por parte de la misma, de manera que tampoco procede la acusación del delito previsto en el artículo 564.2.1.ª del Código Penal por este motivo. De hecho, a pesar de que Dña. Claudia hubiese obtenido la licencia o permiso del tipo de arma concreto, aún así el mismo no hubiese resultado “necesario”, tal y como establece el precepto penal, puesto que el mismo no justificaría su tenencia al seguir siendo prohibida. Ante la anterior afirmación, la obtención de licencia o permiso por parte de Dña. Claudia hubiese resultado eficaz para otras armas del mismo tipo que sí gozasen de consideración de arma de fuego reglamentada, pero no para el arma del supuesto en cuestión.

Los hechos relatados tampoco son constitutivos del delito de encubrimiento, previsto en el artículo 451.2º del Código Penal, puesto que Dña. Claudia no tenía conocimiento de la comisión de un delito por parte de D. Juan Carlos, por lo que tampoco pudo impedir su descubrimiento si existía desconocimiento y fue la misma quien entregó el instrumento del presunto delito.

De hecho, teniendo en cuenta que el encubrimiento es un delito doloso, la jurisprudencia, entre ella la STS 67/2006, de 7 de febrero, añade que el mismo requiere *“un elemento subjetivo consistente en “el conocimiento de la comisión del delito encubierto”, lo que se traduce por la exigencia de un actuar doloso en cuanto se requiere no una simple sospecha o presunción, sino un conocimiento verdadero de la acción delictiva previa”*. Ante lo señalado, puesto que Dña. Claudia no obtuvo conocimiento verdadero de la acción delictiva cometida por parte de D. Juan Carlos, sino que, en todo caso, pudo tratarse de una mera sospecha o presunción al únicamente haberle comentado el mismo que le perseguía la policía y que la guardara, pero no por qué, el presente supuesto no reuniría el requisito subjetivo.

Puesto que no existe dolo, y que el encubrimiento no contempla su modalidad imprudente, dado que sería atípico, tampoco se debe acusar a Dña. Claudia del delito de encubrimiento.

Los hechos relatados tampoco son constitutivos de un delito de falsedad documental, previsto en el artículo 392 del Código Penal, en relación con el artículo 390.1.1º, puesto que Dña. Claudia adquirió

de segunda mano el vehículo Marca Seat, Modelo Tarraco, Matricula 5678ABC, y afirma que desconocía la falsedad del documento en los folios números 12 (atestado policial 123456 AMPLIATORIAS 7891011) y 14 (declaración judicial de la investigada CLAUDIA ROMERO SANS) de las Diligencias Previas, así como en su interrogatorio durante la prueba oral. La jurisprudencia contempla los requisitos relativos al delito de falsedad documental y, concretamente, la STS 318/2017, de 1 de febrero, entre otras, señala que debe intervenir un elemento objetivo relativo a la mutación de la verdad o “*mutatio veritatis*”, que la misma afecte a elementos esenciales del documento, y un elemento subjetivo consistente en dolo falsario, es decir, conciencia y voluntad de alterar la realidad. El desconocimiento de la falsedad del documento implica, así mismo, carencia de conciencia y voluntad para cometer el delito, por lo que en ausencia de dolo falsario, así como de modalidad imprudente, no cabe hablar del tipo penal en cuestión. Tampoco procede alegar el artículo 390.1.1.º, puesto que el desconocimiento del hecho y la compra a otro titular justifican que no fuese la misma quien realizó la alteración del documento.

Ante la fundamentación jurídica expuesta, el resultado de la valoración probatoria, y la falta de pruebas pertinentes, se debe valorar la absolución de Dña. Claudia.

En caso contrario, de resultar responsable Dña. Claudia de alguno de los delitos mencionados, se debería valorar en los delitos de tenencia ilícita de armas y de encubrimiento la eximente completa del artículo 20.6.º del Código Penal, por obrar la misma impulsada por miedo insuperable. Subsidiariamente, la misma como eximente incompleta del artículo 21.1.ª, y en defecto de esta, la misma como atenuante analógica del artículo 21.7.ª del Código Penal, en relación con el artículo 21.1.ª del Código Penal. En atención a la STSJ M 2810/2019, de 13 de marzo, la característica del miedo insuperable es la pérdida de capacidad de decisión, requiriendo el mismo la presencia de un mal que suponga temor invencible, que el miedo se inspire en un hecho efectivo, real y acreditado, o incluso inminente, que el miedo no sea controlable o dominable por el común de las personas, y que el miedo sea el único móvil de la acción. En primer lugar, en el supuesto en cuestión interviene un mal, puesto que Dña. Claudia tenía miedo a que le pudiera pasar algo por parte de D. Juan Carlos si la misma se negaba a recoger el arma o si confesaba su adquisición con posterioridad. Teniendo en cuenta que el mismo acudió a su domicilio con posterioridad a la comisión del robo con violencia, el comportamiento o estado de nerviosismo del mismo también pudo influenciar en la presunción de existencia de un mal por parte de D. Juan Carlos hacia Dña. Claudia, anulando la voluntad de la misma por miedo.

En segundo lugar, también puede afirmarse la existencia de un hecho efectivo, real y acreditado, puesto que, tal y como consta en los folios 12 y 14 de las Diligencias Previas citados anteriormente, D. Juan Carlos fue quien acudió al domicilio de Dña. Claudia afirmando que le perseguía la policía, pero no el motivo, de manera que este hecho también pudo contribuir a que Dña. Claudia tuviese miedo a la posible actuación culpable que desconocía. De hecho, también podría valorarse un hecho inminente, puesto que la negación de la misma a la recepción del arma o su confesión podían comportar una actuación inminente por parte de D. Juan Carlos, al saber Dña. Claudia que el mismo vendría a buscar el arma, pero no cuándo. De los anteriores motivos se desprende que el miedo no era controlable por el común de las personas, puesto que una posible actuación inminente por parte de D. Juan Carlos justifica la existencia de miedo ante la incertidumbre de saber qué sucederá. Por último, también puede afirmarse que el miedo es el único móvil de la acción de Dña. Claudia, puesto que la misma afirma que no actuó con anterioridad por miedo a que le pudiera pasar algo y, de hecho, cuando contempla que D. Juan Carlos no vuelve a por el arma, reduciendo así el temor a su posible actuación inminente, es cuando Dña. Claudia procede a la confesión y entrega del arma. Si el miedo no hubiese sido el único móvil, de haber intervenido otros, tales como encubrir a D. Juan Carlos, entonces Dña. Claudia no hubiese procedido a confesar el delito y entregar el arma, hecho que justifica que el miedo fuese el único móvil.

En cuanto a la tenencia de arma prohibida, también podría valorarse, en atención a las circunstancias del hecho y las personales del autor, la existencia de error vencible sobre un hecho constitutivo de la infracción penal, previsto en el artículo 14.1 del Código Penal, en cuyo caso la infracción será castigada como imprudente. Puesto que el delito de tenencia de arma prohibida requiere conocimiento y *animus possidendi*, dado que la Sra. Romero no conocía la modificación prohibida de la misma, no existe dolo y no se contempla su modalidad imprudente, el presente delito no podría perseguirse por la vía penal al resultar atípico. La misma justificación serviría también para el delito de tenencia de armas de fuego reglamentadas, careciendo de permiso o licencia, sin marca de fábrica o número, puesto que al carecer la misma de permiso o licencia y no disponer de nociones sobre armas al no haber realizado las pruebas de capacitación para su obtención, tampoco pudo conocer la falta de

número de serie o troqueles. En este sentido, podría incluso valorarse el artículo 14.2 del Código Penal, relativo al error sobre un hecho que cualifique la infracción o sobre una circunstancia agravante, como es la carencia de marcas de fábrica o de número, comportando el impedimento de su apreciación.

Respecto al delito de encubrimiento, también podría apreciarse el error vencible sobre un hecho constitutivo de la infracción penal, previsto en el artículo 14.3 del Código Penal y castigado como imprudente, puesto que Dña. Claudia en ningún momento tuvo conocimiento del delito que había cometido D. Juan Carlos. Dado que en el delito de encubrimiento es imprescindible la existencia de dolo, el cual no interviene al carecer de conciencia del delito y, por lo tanto, de voluntad para encubrirlo, no podría contemplarse su modalidad imprudente y resultaría atípico, de manera que tampoco podría apreciarse.

En cuanto al delito de falsedad documental, de proceder, en el mismo volvería a concurrir el error vencible sobre un hecho constitutivo de la infracción penal, previsto en el artículo 14.1 del Código Penal, en cuyo caso se castigaría como imprudente. El error vencible, en el presente delito, puede justificarse dado que Dña. Claudia adquirió el vehículo de segunda mano, de manera que no conocía la falsedad de la matrícula ni fue quien la falsificó. En este caso, se trataría de un error vencible puesto que se pudo evitar el desconocimiento mediante una supervisión técnica del vehículo, pero posiblemente no se realizó si se hizo una comprobación previa del mismo por Dña. Claudia o había pasado la ITV recientemente.

Por último, procedería valorar la atenuante de confesión, prevista en el artículo 21.4.^a del Código Penal, al haber procedido la misma a confesar la obtención y procedencia del arma a las autoridades antes de conocer que el procedimiento judicial se dirige contra ella. En este sentido, en los dos delitos relativos a la tenencia ilícita de armas también resultaría aplicable la atenuante específica del artículo 565 del Código Penal, ya mencionada anteriormente, dada la falta de intención de usar las armas con fines ilícitos que ha quedado justificada con posterioridad a la práctica de la prueba.

Ante lo expuesto, los hechos del supuesto en cuestión no revisten las características previstas en los tipos penales interesados por parte del Ministerio Fiscal, en atención a los motivos expuestos a lo largo del presente informe. Por lo tanto, tampoco procede la pena atribuida a los mismos sino que, de hecho, no procede pena alguna. Por ello interesamos el dictado de una sentencia absolutoria con todos los pronunciamientos favorables para Dña. Claudia. Y, para el supuesto que su señoría considerase que Dña. Claudia es autora de alguno de los delitos mencionados, solicitamos la imposición de la pena mínima, dada la justa aplicación de las circunstancias modificativas de la responsabilidad criminal y de la atenuante prevista en el artículo 565.

La Letrada

A handwritten signature in black ink, consisting of several overlapping, stylized lines that form a complex, abstract shape. The signature is positioned below the text 'La Letrada'.

ANNEX IX: SENTÈNCIA

SENTENCIA 0010/2022

JUZGADO DE LO PENAL NÚMERO 1 DE REUS

SENTENCIA 0010/2022

Procedimiento Abreviado núm. 13/2022

En REUS, a diez de mayo de dos mil veintidós

VISTA en juicio oral y público por Dña. Carla Castañares Lorente, Magistrada-Jueza de este juzgado de los Penal núm. 1 de Reus, la causa penal de Procedimiento Abreviado número 13/2022, seguida por un

Delito de robo con violencia contra las personas, un delito de atentado contra los agentes de la autoridad y un delito de tenencia ilícita de armas contra JUAN CARLOS RIBA HERNÁNDEZ representado por el Letrado Pedro Piñero Soriano.

Delito de robo con violencia contra las personas, un delito por conducción sin permiso y un delito por tenencia ilícita de armas contra AINHOA TORRES CAMPOS representada por el Letrado Christian Arbucias Juancomarti.

Delito de encubrimiento personal, un delito por tenencia ilícita de armas y un delito por falsedad documental contra CLAUDIA ROMERO SANS representada por la Letrada Irene Mena Velasco.

ANTECEDENTES DE HECHO

PRIMERO.- Por el Ministerio Fiscal en Procedimiento Abreviado número 13/2022 que se siguieron en el Juzgado de Instrucción núm 1 de Reus.

SEGUNDO.- El Ministerio Fiscal calificó definitivamente los hechos como legalmente constitutivos de un delito de robo con violencia sobre las personas, con utilización de instrumento peligroso de acuerdo con los artículos 237, 242.1 y 242.3 del Código Penal, de un delito de atentado contra la autoridad con uso de vehículo de motor de acuerdo con los artículos 550 y 551.3 del Código Penal, en un concurso ideal, del artículo 77.2 Código Penal, con un delito de lesiones del artículo 148.1 del Código Penal, de un delito de conducción sin permiso del artículo 384 del Código Penal, de un delito de encubrimiento personal previsto y penado en el artículo 451.2 del Código Penal, de un delito de falsedad en documento oficial, cometido por un particular del artículo 392 del Código Penal y de un delito de tenencia ilícita de arma larga previsto y penado en el artículo 563 del Código Penal, atribuibles a los acusados D. RIBA, Dña TORRES y Dña ROMERO e interesando la imposición de las siguientes penas:

- A) Por el delito de robo, a los acusados D. RIBA y Dña TORRES una pena privativa de libertad de CUATRO AÑOS Y TRES MESES.
- B) Por el delito de atentado contra agentes de la autoridad, al acusado D. RIBA una pena privativa de libertad de CUATRO AÑOS Y SEIS MESES.

- C) Por el delito de tenencia ilícita de armas, a los acusados D. RIBA, Dña TORRES y Dña ROMERO una pena privativa de libertad de UN AÑO Y SEIS MESES e inhabilitación especial para el sufragio pasivo durante el tiempo de la condena para el acusado D. RIBA.
- D) Por el delito de conducción sin permiso a la acusada Dña TORRES una pena privativa de la libertad de SEIS MESES.
- E) Por el delito de encubrimiento personal a la acusada Dña ROMERO con una pena prisión de DOCE MESES y también por el delito de falsedad documental una pena de prisión de DOCE MESES juntamente con una MULTA de NUEVE MESES a razón de CUATRO euros al día.

TERCERO.- La Acusación Particular calificó definitivamente los hechos como legalmente constitutivos de un delito de atentado contra la autoridad previsto y tipificado en el artículo 551, apartado tercero, del Código Penal, mediando en concurso ideal de delitos, el delito de lesiones del artículo 147.1 del Código Penal al acusado D. RIBA una pena privativa de la libertad de CUATRO AÑOS Y SEIS MESES.

CUARTO.- Las Defensas, en igual trámite, solicitaron la libre absolución de sus representados. En el caso de D. RIBA su representado exigió la eximente completa de responsabilidad criminal y subsidiariamente, la eximente incompleta de conformidad con el artículo 21.1 del Código Penal.

QUINTO.- Recibida la causa en este Juzgado para enjuiciamiento, se celebró la vista correspondiente el día señalado, quedando los autos conclusos y vistos para sentencia.

HECHOS PROBADOS

En fecha 27 de octubre de 2020, en torno a las 13.00 h, ambos acusados, SR. Riba y D^a. Torres, se desplazaron hasta el parking de la C/Sebastià I, núm. 13 de Vinyols i els Arcs, propiedad del perjudicado, SR. Roig, con la clara intención de apropiarse de su vehículo marca Mercedes, modelo GLA, con matrícula 1234-ABC. Según lo que manifiesta el denunciante-perjudicado, Juan Carlos Riba mientras empuñaba una escopeta con el cañón recortado, le dijo “esto es un atraco, voy a quitar tu coche.” La escopeta fue recuperada porque la entregó la acusada Claudia Romero. En relación con la modificación del arma de fuego, así se pone de manifiesto en el peritaje de funcionamiento, emitido por los Agentes de Mossos d'Esquadra con TIP 952 y 103. Se trataba de una escopeta modificada, que no llevaba obstrucciones en el interior del cañón, sin número de serie ni troqueles de ningún Banco de Pruebas homologado. No era apta para disparar cartuchos de 16 mm, pero sí podía detonar los de 12 mm.

Siguiendo con la declaración de la víctima, ésta manifiesta que después de esto llegó una chica, cuyo rostro no vio, ya que vino por detrás suyo; que tenía voz de mujer y que le cogió por el cuello y entre ambos lo echaron al suelo. Después de esto, Juan Carlos huyó conduciendo el vehículo propiedad de Marcos Roig y Ainhoa, en cambio, conduciendo un vehículo marca Audi, modelo A3.

A consecuencia de los hechos, el vehículo sustraído sufrió unos daños valorados en 641,74 €, cuantía que D^a. Sans, en calidad de perito, ha ratificado en la vista oral. Además, SR. Riba y D^a. Torres se apoderaron de una chaqueta de piel, un teléfono móvil y 300 € en efectivo, todo ello valorado en 928,07 €, así como ratifica el perito.

Como expresa Marcos Roig en el juicio oral, llamó a los Mossos d'Esquadra, que enviaron dos dotaciones para detenerlos. Colocaron un control policial en la rotonda de Misericordia de Reus, donde estaban los Agentes con TIP 16 y TIP 12 fuera del vehículo policial. Juan Carlos, al llegar, tuvo que

detenerse por el tráfico que había. Entonces el Agente con TIP 12 se puso delante del vehículo conducido por Juan Carlos y el otro, con TIP 16, frente a la ventanilla del conductor. El sr. Riba fue requerido a bajar del vehículo, pero hizo caso omiso. El Agente con TIP 16 hizo uso de una porra extensible con la que rompió la ventana del vehículo para intentar quitar las llaves del contacto del vehículo.

El acusado Juan Carlos, con ánimo de desprestigiar el principio de autoridad y lesionarlo, inició la marcha y los dos Mossos d'Esquadra tuvieron que apartarse del coche. Así lo relatan ambos agentes en la práctica de la prueba testifical. El Agente con TIP 16 resultó lesionado. El comportamiento de Juan Carlos, utilizando un instrumento peligroso como es un vehículo de motor, le causó una herida incisa a nivel del codo izquierdo con posterior infección, que necesitó un tratamiento médico-quirúrgico, dos puntos de sutura y la posterior retirada, que curó después de 35 días improductivos. Además, le quedó como secuela una cicatriz en la zona afectada, que le ocasiona un leve perjuicio estético.

Por otra parte, la segunda dotación policial persiguió al vehículo conducido por la acusada Torres y pudieron localizarla y detenerla.

Cuatro meses más tarde, el 23 de febrero de 2021, la acusada Claudia Romero manifiesta en declaración judicial, que el día antes, 22 de febrero de 2021, se había personado en la comisaría de Mossos d'Esquadra y explica que tiene en su posesión la escopeta con el cañón recortado instrumento del delito de robo cometido en octubre de 2020. A preguntas de su Letrada, responde que un día, a mediados del mes de octubre, su amigo “Juanca” llamó al timbre y le dijo “guardamela que me está persiguiendo la policía, ya vendré a buscarla.” En el mismo momento, el Agente con TIP 19 registra su vehículo marca Seat modelo Tarraco, con matrícula 5678ABC y advierte que la matrícula no corresponde con el número de bastidor, hechos de los que quedan constancia en las diligencias ampliatorias núm. 7891011 del atestado policial 123456. La acusada Claudia ha declarado que ella no sabía nada de que la matrícula de su coche no correspondiera con el número de bastidor, y que había comprado el vehículo de segunda mano.

FUNDAMENTOS DE DERECHO

PRIMERO.- Establece el artículo 237 del Código Penal *‘Son reos del delito de robo los que, con ánimo de lucro, se apoderaren de las cosas muebles ajenas empleando fuerza en las cosas para acceder o abandonar el lugar donde éstas se encuentran o violencia o intimidación en las personas, sea al cometer el delito, para proteger la huida, o sobre los que acudiesen en auxilio de la víctima o que le persiguieren.’* Tal y como dice el artículo 242.1 del Código Penal *‘El culpable de robo con violencia o intimidación en las personas será castigado con la pena de prisión de dos a cinco años, sin perjuicio de la que pudiera corresponder a los actos de violencia física que realizase.’* Tal y como establece el artículo 242.3 del Código Penal *‘Las penas señaladas en los apartados anteriores se impondrán en su mitad superior cuando el delincuente hiciera uso de armas u otros medios igualmente peligrosos, sea al cometer el delito o para proteger la huida, y cuando atacare a los que acudiesen en auxilio de la víctima o a los que le persiguieren.’*

Según establece el artículo 550.1 del Código Penal *‘Son reos de atentado los que agredieren o, con intimidación grave o violencia, opusieren resistencia grave a la autoridad, a sus agentes o funcionarios públicos, o los acometieren, cuando se hallen en el ejercicio de las funciones de sus cargos o con ocasión de ellas.’*

En todo caso, se considerarán actos de atentado los cometidos contra los funcionarios docentes o sanitarios que se hallen en el ejercicio de las funciones propias de su cargo, o con ocasión de ellas.

Y el artículo 551.3 del Código Penal señala *‘Se impondrán las penas superiores en grado a las respectivamente previstas en el artículo anterior siempre que el atentado sea acometiendo a la autoridad, a su agente o al funcionario público haciendo uso de un vehículo de motor.’*

Y el artículo 73 del Código Penal señala *‘Al responsable de dos o más delitos o faltas se le impondrán todas las penas correspondientes a las diversas infracciones para su cumplimiento simultáneo, si fuera posible, por la naturaleza y efectos de las mismas.’*

Y el artículo 77.2 del Código Penal señala *‘En el primer caso, se aplicará en su mitad superior la pena prevista para la infracción más grave, sin que pueda exceder de la que represente la suma de las que correspondería aplicar si se penaran separadamente las infracciones. Cuando la pena así computada exceda de este límite, se sancionarán las infracciones por separado.’*

Según el artículo 147.1 CP, *‘se considera delito básico de lesiones cualquier agresión física a otra persona que suponga un deterioro para su salud física y/o mental y que conlleve, además de seguimiento facultativo, un tratamiento médico, farmacológico o quirúrgico para su curación.’*

Y el artículo 384 del Código Penal establece *‘Conducir un coche de cualquier tipo o moto sin licencia, es decir, sin carnet es un delito. Se castiga con penas de cárcel de 3 a 6 meses, o con multa de 12 a 24 meses o bien con trabajos en beneficio de la comunidad de 31 a 90 días.’*

Y el artículo 451.2 del Código Penal establece *‘Será castigado con la pena de prisión de seis meses a tres años el que, con conocimiento de la comisión de un delito y sin haber intervenido en el mismo como autor o cómplice, interviniere con posterioridad a su ejecución, de alguno de los modos siguientes: 2.º Ocultando, alterando o inutilizando el cuerpo, los efectos o los instrumentos de un delito, para impedir su descubrimiento’.*

Y el artículo 392 del Código Penal establece *‘El particular que cometiere en documento público, oficial o mercantil, alguna de las falsedades descritas en los tres primeros números del apartado 1 del artículo 390, será castigado con las penas de prisión de seis meses a tres años y multa de seis a doce meses.’*

Y el artículo 563 del Código Penal establece *‘La tenencia de armas prohibidas y la de aquellas que sean resultado de la modificación sustancial de las características de fabricación de armas reglamentadas, será castigada con la pena de prisión de uno a tres años.’*

SEGUNDO.- En cuanto al delito de robo con violencia sobre las personas del artículo 237 y 242 del Código Penal atribuido al acusado D. RIBA y Dña. TORRES los requisitos exigidos por el legislador son: 1) que se trate de violencia física, 2) que la violencia tenga una entidad relevante y suficiente, 3) que se ejerza sobre una persona física, sea la víctima o un tercero y 4) que se utilice como medio de empoderamiento de la cosa mueble ajena, por lo tanto, si los acusados no hubiesen empleado la violencia contra el Sr Roig, no hubiesen conseguido su objetivo, apoderarse del vehículo. Aunque el señor Roig no pudiese ver la cara de quien le golpeaba por detrás, con la declaración de los agentes de los Mossos d'Esquadra, en este caso, la huida de Dª Torres con su vehículo marca Audi, modelo A3, hay indicios probatorios suficientes para saber que, a 27 de octubre de 2020, en torno a las 13.00 h, eran los dos acusados, SR. Riba y D^a. Torres, los que se desplazaron hasta el parquin de la C/Sebastià I, núm. 13 de Vinyols i els Arcs. Tal y como establece el artículo 242.3 del Código Penal considerando que el uso de la escopeta no fue relevante para apoderarse del vehículo del Sr. Roig no se aplicará su agravante ya que como se dice en la SAP 10 de mayo de 2000, el art. 242.3 “establece que el subtipo agravado se aplicará cuando el arma se use para proteger la huida y además cuando el reo atacare a

los que acudieran en auxilio de la víctima o a los que lo persiguieran. Se evidencia que el precepto utiliza términos distintos, por un lado, habla de «hacer uso» y por otro lado de «ataca», lo que es sinónimo de acometer o embestir, exigiéndose por ello una conducta material ejercida sobre las personas que auxilian a la víctima”.

Por lo tanto, desde el momento en que no existe una conexión entre la exhibición del arma y el apoderamiento del vehículo, no podemos considerar aplicable el subtipo agravado del art. 242.3 del Código Penal.

TERCERO.- En cuanto al delito contra los agentes de la autoridad con uso de vehículo de motor en concurso ideal de lesiones atribuido al acusado Juan Carlos, todos ellos tipificados en los artículos 550.1, 551.3, 77.2 y 147.1 y 148.1 del Código Penal, consideramos probados todos los requisitos del delito de atentado que exige la jurisprudencia, que son los siguientes: a) El carácter de autoridad, agente de la autoridad o funcionario público en el sujeto pasivo. b) El sujeto pasivo debe estar en ejercicio de sus funciones propias del cargo. c) La acción consistirá en utilización de la fuerza, intimidación o resistencia graves. d) El sujeto activo debe conocer que la persona sobre quien ejerce la violencia es funcionario público, autoridad o agente de la autoridad. e) El sujeto activo tiene un ánimo de ofender o denigrar el principio de autoridad.

El comportamiento de Juan Carlos, utilizando un instrumento peligroso como es un vehículo de motor que así lo contempla el artículo 148.1 del Código Penal, le causó una herida incisa a nivel del codo izquierdo con posterior infección, que necesitó un tratamiento médicoquirúrgico, dos puntos de sutura y la posterior retirada, que curó después de 35 días impeditivos. Además, le quedó como secuela una cicatriz en la zona afectada, que le ocasiona un leve perjuicio estético.

La víctima es un Agente de los Mossos d'Esquadra, que está ejerciendo sus funciones y va uniformado. Juan Carlos, pese a saber estas dos circunstancias, utiliza la fuerza contra él para ofender el principio de autoridad y escapar del lugar donde se encuentra. Además, reiterada jurisprudencia, como la Sentencia del Tribunal Supremo núm. 690/93, de 22 de marzo de 1993, establece que si se han producido lesiones, éstas serán castigadas en concurso ideal con el atentado.

CUARTO.- Por el delito de conducción sin permiso que se tipifica en el artículo 384 del Código Penal el cual se le imputa a la acusada Ainhoa Torres, ha quedado probado que concurre la circunstancia agravante de reincidencia prevista en el artículo 22.8 del Código Penal, para el delito de conducción sin permiso, por haber cometido anteriormente el mismo delito, sin que hayan cancelado los antecedentes penales. La acusada fue ejecutoriamente condenada en sentencia firme núm. 3/2019, dictada por el Juzgado de lo Penal núm. 5 de Tarragona, a la pena de 75 días de trabajos en beneficio de la comunidad por un delito de conducción sin carnet, pena que cumplió en fecha 30 de septiembre de 2019. Por tanto, en el momento de la comisión de los hechos todavía no habían pasado los dos años previstos en el artículo 136.1 apartado b) del Código Penal.

Así consta en su hoja histórico-penal, documento aportado como prueba documental por el Ministerio Fiscal. Por ello, según el artículo 66.1, apartado tercero, se aplica la pena en su mitad superior para el delito de conducción sin permiso.

QUINTO.- En cuanto al delito de encubrimiento personal tipificado en el artículo 451.2 del Código Penal y el delito por falsedad documental penado en el artículo 392 del Código Penal contra la acusada Claudia Romero. Empezando por el delito de encubrimiento, los requisitos para poder apreciar el delito de encubrimiento son: a) La comisión previa de un delito. b) El encubridor no debe haber intervenido en el delito anterior. c) El encubridor debe conocer que se ha cometido el delito encubierto.

No son suficientes meras sospechas, pero tampoco se exige al encubridor que conozca todas las circunstancias concretas que rodean al hecho punible.

Está claro que los tres requisitos se cumplen, puesto que hay suficientes evidencias para saber que Claudia Romero sabía el delito que había cometido Juan Carlos.

Respecto al delito de falsedad documental, no se considera constitutivo de delito, puesto que Dña. Claudia adquirió de segunda mano el vehículo Marca Seat, Modelo Tarraco, matrícula 5678ABC, y afirma que desconocía la falsedad del documento en los folios números 12 (atestado policial 123456 AMPLIATORIAS 7891011) y 14 (declaración judicial de la investigada CLAUDIA ROMERO SANS) de las Diligencias Previas, así como en su interrogatorio durante la prueba oral. La jurisprudencia contempla los requisitos relativos al delito de falsedad documental y, concretamente, la STS 318/2017, de 1 de febrero, entre otras, señala que debe intervenir un elemento objetivo relativo a la mutación de la verdad o "*mutatio veritatis*", que la misma afecte a elementos esenciales del documento, y un elemento subjetivo consistente en dolo falsario, es decir, conciencia y voluntad de alterar la realidad. El desconocimiento de la falsedad del documento implica, así mismo, carencia de conciencia y voluntad para cometer el delito, por lo que en ausencia de dolo falsario, así como de modalidad imprudente, por lo que hay pruebas suficientes para saber que la S^a Romero desconocía que llevaba una matrícula falsa.

SEXTO.- En cuanto al delito de tenencia ilícita de arma larga previsto y penado en el artículo 563 del Código Penal, ninguno de los tres acusados por este delito, SR. Riba, D^a. Torres y D^a. Romero tenía licencia de arma y sin embargo, todos ellos la tuvieron en su posesión. Los dos primeros mientras estaban cometiendo el delito de robo y la última de ellos, la guardó en su casa durante cuatro meses. De esta forma, observamos que de la práctica de la prueba ha quedado acreditado que todos ellos son autores de un delito de tenencia ilícita de arma larga modificada del artículo 563 del Código Penal, siendo ésta un arma prohibida de acuerdo con el artículo 5.1 c) del Real decreto 137/1993, de 29 de enero, por el que se aprueba el Reglamento de Armas. Para que se cometa el delito de tenencia ilícita de armas no es necesario el uso del arma, sino que su potencial uso supone un peligro para los individuos y la tranquilidad social. Observando la postura de Claudia Romero ante este delito se aprecia la previsión del artículo 565, atendiendo a las circunstancias del hecho y del culpable que evidencian la falta de intención de usar las armas con fines ilícitos. En cuanto a las circunstancias del culpable, puede apreciarse que Dña. Claudia no dispone de antecedentes penales, no existen indicios de utilización del arma, sino que únicamente la guardó en su casa y, así mismo, es quien posteriormente realiza su entrega voluntaria ante la autoridad policial. Por lo tanto, considero que Claudia Romero no es culpable del delito de tenencia ilícita de armas.

SÉPTIMO.- A la acusada Claudia Romero se procede aplicar la circunstancia atenuante de confesión del artículo 21.4 del Código Penal, para los delitos de encubrimiento personal y la tenencia ilícita de armas. La jurisprudencia es clara respecto a los requisitos que deben concurrir para poder apreciar tal circunstancia. Entre otros, la Sentencia del Tribunal Supremo, Sala de lo Penal, Sección 1^a, núm. 498/2017, de 29 de junio de 2017, en su Fundamento Jurídico cuarto, menciona los siguientes: 1) Debe haber un acto de confesión de la infracción. 2) El sujeto activo de la confesión deberá ser el culpable. 3) La confesión debe ser veraz en lo sustancial. 4) La confesión debe mantenerse a lo largo de las diferentes manifestaciones realizadas en el procedimiento, en lo sustancial. 5) La confesión debe hacerse ante la autoridad, agentes o funcionario cualificado para recibirla. 6) Concurrirá el requisito cronológico, consistente en que la confesión debe haberse hecho antes de que el confesante conociera que se había iniciado un procedimiento contra él.

En las ampliatorias núm. 7891011 de 22 de febrero de 2021, se deja constancia de que la acusada Claudia se persona en la comisaría de los Mossos d'Esquadra y expone que tiene la escopeta del sr. Riba, a la hora que la entrega. Por tanto, se personó, ante la autoridad competente, para confesar, siendo autora de un delito de tenencia ilícita de armas y siendo consciente de ello, en la medida en que no tiene licencia de arma, y d un encubrimiento, ya que está guardando el instrumento con el que su amigo Juan Carlos había cometido un delito de robo con violencia. Al día siguiente, declara ante el juez instructor y manifiesta lo mismo. Además, del conjunto de la práctica de la prueba, se desprende que todo lo que explica es veraz.

OCTAVO.- En cuanto al acusado Juan Carlos Riba, la médica forense ha ratificado el informe que elaboró en fecha 21 de octubre de 2021, después de haberlo explorado, queda demostrado que sufre un trastorno bipolar, que actualmente está estabilizado y en tratamiento, que influyó en los hechos objeto del juicio. Por tanto, se cumplen el criterio psicológico y el biológico. Existió una merma leve de sus capacidades volitivas y cognitivas, de modo que esta parte considera adecuada la aplicación de la circunstancia atenuante analógica del artículo 21.7 del Código Penal, en relación con el artículo 21.1.

No podemos aplicar la eximente completa del artículo 20.1 del Código Penal, puesto que no concurren los siguientes requisitos que establece la jurisprudencia del Tribunal Supremo: 1) Debe existir un diagnóstico que aprecie una anomalía o alteración psíquica. 2) Este déficit debe impedir al sujeto comprender la ilicitud de la conducta o bien la actuación conforme a esta comprensión. 3) Debe quedar probada la afectación de las facultades mentales en el caso concreto.

Las facultades volitivas y cognitivas del sujeto activo no estaban completamente limitadas o alteradas, simplemente mermadas de forma leve. Tampoco es de aplicación la eximente incompleta del artículo 21.1 y, por tanto, sólo podemos acudir a la atenuante analógica del 21.7.

Por lo que, de acuerdo con el artículo 66.1, apartado primero, del Código Penal, procede aplicar la pena en la mitad inferior por los delitos imputados al Sr Riba.

NOVENO.- Las costas procesales vienen impuestas legalmente a todo responsable de delito, a tenor de lo dispuesto en el artículo 123 del Código Penal, y en concordancia con el artículo 240 de la Ley de Enjuiciamiento Criminal, las costas de este procedimiento se cargaran a costa de los condenados.

Vistos los preceptos citados y demás de general y pertinente aplicación:

FALLO

Que debo condenar y condeno a JUAN CARLOS RIBA HERNÁNDEZ por el delito de robo con violencia sobre las personas a DOS AÑOS Y CINCO MESES de prisión, a un delito de atentado contra agentes de la autoridad CUATRO AÑOS Y SEIS MESES de prisión y una pena de MULTA a razón de 4 euros al día con la responsabilidad penal subsidiaria de 1 día privativa de libertad por cada 2 cuotas insatisfechas, por un delito de tenencia ilícita de armas a UN AÑO Y SEIS MESES de prisión.

Que debo condenar y condeno a AINHOA TORRES CAMPOS por el delito de robo con violencia sobre las personas a CUATRO AÑOS Y TRES MESES de prisión, a un delito de conducción sin permiso a SEIS MESES de prisión y por un delito de tenencia ilícita de armas a UN AÑO Y SEIS MESES de prisión.

Que debo condenar y condeno a CLAUDIA ROMERO SANS por un delito de encubrimiento a DOCE MESES de prisión, absuelvo por el delito de tenencia ilícita de armas y le absuelvo del delito de falsedad documental. Los tres acusados deberán hacer frente al pago de las costas causadas.

Por otro lado, solicitamos que en concepto de responsabilidad civil se satisfagan las siguientes cuantías:

- JUAN CARLOS deberá indemnizar al Agente con TIP 16 con una cuantía total de 3.050 €, a razón de 70 € por día impositivo de sanidad y 50 € por día no impositivo, junto con la cantidad de 1.000 € (1 punto x 1.000 €) por las secuelas consistentes en un perjuicio estético leve.
- AINHOA y JUAN CARLOS tendrán que indemnizar solidaria y conjuntamente, de acuerdo con el artículo 116.2 del Código Penal, al Sr Roig, en una cuantía de 928,07 €, por la chaqueta de piel, el teléfono móvil y el dinero en efectivo que no se ha podido recuperar.

Notifíquese la presente resolución a las partes y al Ministerio Fiscal, poniéndoles de manifiesto que esta resolución no es firme y que contra ella cabe recurso de apelación, que se ha de interponer en el plazo de los diez días siguientes al de su notificación ante este Juzgado y para ante la Audiencia Provincial de Tarragona, de conformidad con el artículo 790 de la Ley de Enjuiciamiento Criminal.

Así por esta mí sentencia, lo pronuncio, mando y firmo.

PUBLICACIÓN.- Esta sentencia ha sido publicada en el día de la fecha, doy fe.